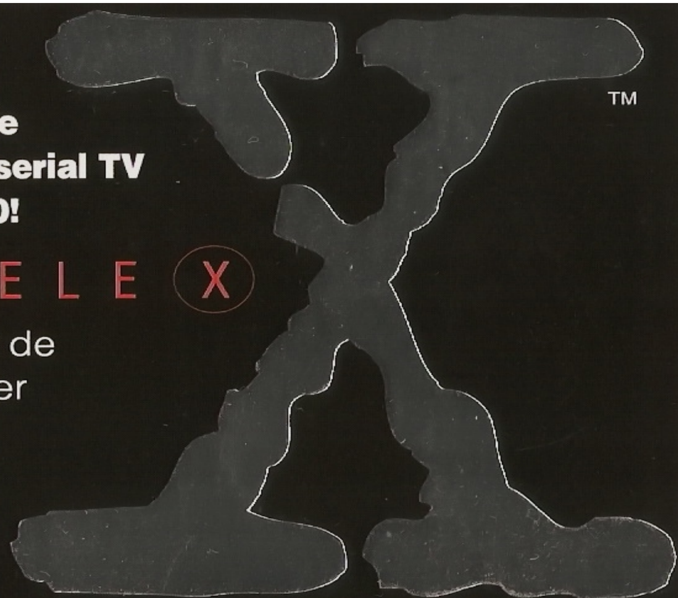
Inspirate de cel mai îndrăzneţ serial TV al anilor '90!

DOSARELE X

Serie creată de Chris Carter

PUNCTUL ZERO

Adevărul e dincolo de noi...

KEVIN J. ANDERSON

KEVIN J. ANDERSON

PUNCTUL ZERO

Pe baza personajelor create de Chris Carter

Traducere din limba engleză
FRANCISKA DUMITRU

Ediţia I

KEVIN J. ANDERSON The X- Files – Ground Zero

RAO International Publishing Company

Octombrie 1996

„Dar aparițiile nu îi făceau rău. Spiritele acestea nu se aflau aici cu intenţii distructive. Cel puţin nu în seara aceasta. Aveau cu totul alt scop; aveau o însărcinare pentru Ryan Kamida, singurul supravieţuitor al poporului său.

Feţele începură să se desprindă una câte una din vârtejul alburiu şi veniră spre el plutind; rând pe rând, își spuseră numele, povestindu-i cine fuseseră, descriindu-și succesele și nereușitele din timpul vieţii, visele furate.

Vieţile conaţionalilor săi fuseseră frânte într-o clipă, dar fantomele erau nevoite să retrăiască fiecare moment, forţându-l pe Kamida să le fie martor. El îşi amintea şi pentru ceilalţi.

Cu toate că Atolul Enika nu avusese niciodată o populaţie numeroasă, şirul de fantome revendicative care îşi declinau identitatea, istorisindu-şi viaţa, una câte una, părea nesfârşit… ca în fiecare noapte din ultimii patruzeci de ani.“

Pentru Katie Tyree, care, cu insistența și entuziasmul ei, m-a convins să urmăresc cu atenție Dosarele X. Aici, desigur, am căzut în capcană. Fără încurajările ei, n-aș fi reușit niciodată să scriu această carte.

MULŢUMIRI

Tuturor celor de la Fox Television - Mary Astadourian, Jennifer Sebree, Frank Spotnitz, Alexandra Mack, Cindy Irwin și în special Chris Carter - le mulţumesc pentru votul de încredere! De mare folos mi-au fost informaţiile referitoare la episoade şi personaje furnizate de Chris Fresco. Videoteca impresionantă a lui Cheryl Shayotovich m-a ajutat să umplu golurile episoadelor care-mi lipseau.

Mulţumesc lui Christopher Schelling, Caitlin Deinard Blasdell, lui John Silbersack de la HarperPrism și agentului meu Richard Curtis, fără de care acest proiect n-ar fi fost finalizat niciodată; lui Lisa Clancy, Betsy Mitchell, Greg Bear şi Erwin Bush, care mi-au furnizat preţioase informaţii şi surse de inspiraţie; lui Lil Mitchell pentru orele petrecute transcriindu-mi benzile; lui Mark Budz și Marina Fitch pentru sugestiile lor de mare folos și Rebeccăi Moesta pentru dragostea și sprijinul ei.

UNU

```
Centrul de Cercetări Nucleare Teller
Pleasanton, California
Luni, 4.03 p.m.
```

Zarva stârnită de cei care protestau împotriva cercetărilor nucleare răzbătea până la urechile bătrânului chiar şi prin geamurile groase ale laboratorului. Scandând, cântând, strigând - luptând neosteniţi împotriva viitorului, străduindu-se să frâneze progresul. Nu era furios, ci mai degrabă consternat. De-a lungul deceniilor, sloganurile rămăseseră neschimbate. Renunţase de mult să mai creadă în capacitatea de înţelegere a radicalilor.

Îşi pipăi ecusonul metalic prins de pieptul halatului. Chipul din fotografia făcută în urmă cu cinci ani arăta mai rău chiar decât fotografiile stângace de pe permisele de conducere.

Cei de la biroul personal nu acceptau fotografii retuşate - dar, de fapt, pozele de pe actele de identitate nu prea semănau niciodată cu originalul. Cel puţin, aşa se întâmpla de vreo cincizeci de ani. De când îşi începuse activitatea ca tehnician secundar la Proiectul Manhattan. În ultima jumătate de secol faţa i se subţiase, iar pielea i se zbârcise vizibil, mai ales în ultimii câţiva ani. Acolo unde nu îi căzuse, părul odinioară gri-argintiu împrumutase o nuanţă alb-gălbuie, nesănătoasă. Doar ochii îşi păstraseră privirea iscoditoare şi inteligentă, subjugată de misterele nepătrunse ale Universului.

Pe ecuson scria Emil Gregory. Nu semăna cu mulţi dintre colegii lui mai tineri, care insistau să li se menţioneze titulatura adecvată: Dr. Emil Gregory sau Emil Gregory, Ph.D.[1], sau măcar Emil Gregory, director de proiect. Petrecuse prea mult timp în hăţişurile statului New Mexico şi ale Californiei pentru a se mai formaliza. Doar oamenii de ştiinţă care îşi simţeau postul în pericol acordau importanţă unor astfel de nimicuri. Doctorul Gregory se afla la sfârşitul unei cariere îndelungate, încununate de succes. Numele lui era binecunoscut în rândurile colegilor.

Având în vedere faptul că mare parte a lucrărilor sale erau secrete, nu era convins că îşi va găsi un loc în manualele de istorie. Cert este că îşi

[1] Ph.D. - Doctor of Physics = Doctor în fizică (n.tr.).

avea locul său în istorie, chiar dacă unii nici nu auziseră de el.

Miriel Bremen, fosta lui asistentă şi studentă eminentă, îi cunoştea activitatea, dar îi întorsese spatele. De fapt, era posibil să se afle afară în clipa aceea, agitând pancarte şi scandând sloganuri împreună cu ceilalţi protestatari. Ea fusese cea care organizase toate demonstraţiile. Miriel se pricepuse întotdeauna să organizeze grupurile de recalcitranţi.

Afară îşi făcură apariţia încă trei maşini ale serviciilor de pază, încercând o acţiune în forţă pentru risipirea protestatarilor care se plimbau în sus şi-n jos în faţa porţii, blocând circulaţia. Din maşinile de patrulare coborâră câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme, care trântiră portierele în urma lor. Rămaseră nemişcaţi, cu spatele ţeapăn, străduindu-se să-şi ia un aer ameninţător. În realitate însă nu puteau întreprinde nimic, pentru că demonstranţii continuau să se menţină în limitele legalităţii. Un ciobănesc german, aşezat pe bancheta din spate a uneia din maşinile albe oficiale, lătra printre ochiurile plasei metalice ce acoperea geamul; era un câine antrenat special pentru depistarea drogurilor și a materialelor explozibile, nu un animal de atac, însă nu încăpea îndoială că urletele lui îi nelinișteau pe demonstranţi.

În cele din urmă, doctorul Gregory se hotărî să facă abstracţie de nebunia din faţa clădirii laboratorului. Mişcându-şi încet şi anevoios trupul copleşit de povara celor şaptezeci şi doi de ani de viaţă, cu termenul de garanţie depăşit de câtăva vreme, după cum îi plăcea să spună, se întoarse la simulările lui pe calculator. Din partea lui, protestatarii şi oamenii de pază nu aveau decât să se dea în spectacol toată după-amiaza şi toată noaptea. Deschise radioul ca să acopere hărmălaia de afară, încercând să se concentreze asupra calculelor, deşi n-avea de ce să-şi facă probleme în privinţa lor. De fapt, supercalculatoarele făceau cea mai mare parte a muncii.

Aparatul de radio portabil, înghesuit pe un raft, între cărţi şi documentaţii tehnice, nu reuşise niciodată, din cauza pereţilor de beton, să prindă mai mult de un post, în ciuda antenei improvizate din clame de birou prinse una într-alta, pe care o agăţase de cadrul metalic al geamului. Slavă Domnului că singurul post pe care-l recepţiona transmitea în special cântece vechi, care-i aduceau aminte de zilele mai bune. În acel moment Simon şi Garfunkel cântau despre doamna Robinson şi Emil Gregory începu să fredoneze împreună cu ei.

Monitoarele color ale celor patru computere începură să afişeze

simularea simultană a hidrocarburilor. Computerele parcurseră rapid reprezentările grafice ale unor experimente teoretice, alegând varianta optimă, fără ca Gregory să fie nevoit să răsucească vreun buton sau să pună în funcţiune vreun generator.

Totuşi, doctorul Gregory nu renunţă încă la halatul de laborator; fără el nu se simţea cu adevărat om de ştiinţă. Dacă ar fi purtat haine de stradă confortabile şi ar fi apăsat cât e ziua de lungă pe butoane, s-ar fi simţit mai degrabă ca un contabil, nu ca un om de ştiinţă cu renume în domeniul armelor nucleare, instalat într-unul din cele mai mari laboratoare de cercetări nucleare din ţară.

Într-o clădire separată, din vecinătatea laboratorului înconjurat de un gard impenetrabil, câteva computere sofisticate de tip Cray-III comprimau datele necesare efectuării simulărilor pentru un test nuclear extrem de important, ce urma să fie demarat în curând. Trebuia să studieze nişte modele de hidrodinamică nucleară inedite - nişte explozii atomice imaginare - ale unui prototip nou de focos, a cărui proiectare îi luase patru ani din viaţă.

Bright Anvil.

Din cauza fondurilor limitate şi a tratatelor politice privind experimentele nucleare, care ba permiteau, ba interziceau efectuarea acestora, simulările hidrodinamice erau acum singura modalitate de a studia anumite efecte secundare, de a analiza formarea undelor de şoc şi configuraţiile de surpare. Tratatul internaţional încheiat în anul 1963 interzicea efectuarea experimentelor atomice la suprafaţă… însă doctorul Gregory şi superiorii lui erau convinşi că vor obţine rezultate la fel de bune şi cu ajutorul proiectului Bright Anvil - presupunând că vor fi întrunite toate condiţiile necesare.

Departamentul Energiei era nerăbdător să afle deznodământul experimentului. Gregory se apropie de următorul ecran de simulare, urmărind dansul contururilor, undele de presiune, diagrama valorilor de temperatură de pe scala nanosecundelor. Îşi dădea deja seama că va fi o explozie de toată frumuseţea.

Masa de lucru era înţesată de rapoarte şi dosare secrete, îngropate sub teancuri de tipărituri scoase de imprimanta cu laser pe care o folosea în comun cu ceilalţi membri ai echipei angrenate în proiectul Bright Anvil. Adjunctul lui, „Bear“ Dooley, îi trimitea cu regularitate prognozele meteorologice şi fotografiile luate prin satelit, pe care încercuia cu o

carioca roşie zonele interesante. Ultima fotografie primită înfăţişa o depresiune circulară întinsă, situată deasupra Pacificului, care îl ducea cu gândul la un pahar cu lapte stricat, aruncat în orificiul de scurgere al chiuvetei… dar Dooley era extrem de entuziasmat.

„Se apropie o furtună”, mâzgălise adjunctul pe un bileţel prins de fotografie. „Până acum, e cea mai bună ocazie care ni s-a oferit”.

Doctorul Gregory nu putea fi decât de acord cu această afirmaţie. Dar nu aveau cum să treacă la faza următoare înainte de încheierea ultimei serii de simulări. Cu toate că dispozitivul Bright Anvil era deja asamblat, cu excepţia nucleului fisionabil, Gregory evita pe cât posibil deciziile comode, luate la repezeală. Pentru oricine are acces la o asemenea forţă uriaşă cuvântul de ordine trebuie să fie *prudenţă*.

Începu să fluiere câteva acorduri din *Georgie Girl,* în timp ce pe ecranul computerelor se derula simularea unui act de distrugere în masă.

Afară cineva începu să claxoneze, fie pentru a-şi exprima adeziunea la acţiunea protestatarilor, fie iritat de grupul de oameni care blocau şoseaua.

Gregory, care îşi propusese să rămână până târziu în laborator, nu se îndoia că, atunci când se va urca în maşină, demonstranţii se vor fi risipit de mult, osteniţi, dar mulţumiţi.

Pentru el nu conta câte ore suplimentare petrecea în laborator, din moment ce munca de cercetare era singurul lucru la care mai ţinea. Chiar dacă ar fi plecat acasă, şi-ar fi continuat probabil munca, copleşit de atmosfera apăsătoare a casei tăcute şi goale, înconjurat de fotografii reprezentând explozii de bombe cu hidrogen efectuate în anii ’50 în insule sau explozii atomice experimentate în terenul de testări din Nevada. Totuşi, laboratorul era dotat cu computere mai performante, aşa că prefera să-şi continue munca la birou până după ora cinei. Avea un sandviş în frigiderul de pe hol, cu toate că în ultimele câteva luni nu se putuse lăuda cu cine ştie ce poftă de mâncare.

Până nu demult, Miriel Bremen obişnuise să lucreze împreună cu el. Era o tânără fiziciană inteligentă şi inventivă, care nutrea faţă de bătrânul om de ştiinţă un sentiment foarte asemănător veneraţiei. Miriel era extrem de talentată şi avea un simţ înnăscut pentru calcule şi aprecierea efectelor secundare. Devotamentul şi ambiţia făceau din ea partenerul ideal în munca de cercetare. Din păcate, avea o conştiinţă dificilă şi încet-încet, îndoiala o copleşi.

Miriel Bremen însăşi era vârful de lance, creierul din spatele noului grup de activişti vehemenţi numit „Opriţi Nebunia Nucleară”, cu sediul în Berkeley. Speriată de anumite aspecte inexplicabile ale focosului Bright Anvil, îşi părăsise postul de la Centrul de Cercetări. Se transformase într-o militantă înfocată, al cărei zel îi amintea de acei foşti fumători înrăiţi care devin ulterior cei mai înverşunaţi duşmani ai tutunului.

Încercă să şi-o imagineze pe Miriel, dincolo de gardul despărţitor. Cu siguranţă că îşi agita pancarta, luându-i peste picior pe oamenii de pază, provocându-i să o aresteze, exprimându-şi limpede şi tare punctul de vedere, fără să-i pese dacă o auzea cineva sau nu.

Doctorul Gregory se forţă să rămână aşezat în faţa computerului. Refuză să se întoarcă la fereastră şi s-o caute cu privirea. Nu-i purta duşmănie lui Miriel, se simţea doar… dezamăgit. Se întreba cum de dăduse greş, cum putuse să se înşele atât de tare în privinţa asistentei sale.

Cel puţin nu trebuise să-şi facă griji din pricina înlocuitorului ei, Bear Dooley. Dooley era o namilă de om, un bărbat lipsit de tact şi răbdare, dar devotat unui singur ţel. El, cel puţin, avea capul bine înfipt pe umeri.

Cineva ciocăni în uşa întredeschisă a laboratorului. Patty, secretara lui încă nu se obişnuise cu noul termen politic de „asistentă administrativă” - băgă capul înăuntru.

— Corespondenţa de după-amiază, domnule doctor Gregory. A sosit un pachet care cred că v-ar interesa. Curier special.

Îşi flutură mâna în care ținea un plic căptușit, nu prea mare. Cercetătorul dădu să-şi ridice corpul măcinat de durere, dar femeia îi făcu semn să rămână pe scaun.

— Poftim! Nu vă mai ridicaţi.

— Mulţumesc, Patty.

Luă plicul, apoi îşi scoase ochelarii de citit din buzunar şi-i aşeză pe nas, examinând ştampila poştală. *Honolulu, Hawaii.* Adresa expeditorului lipsea.

Patty rămase în cadrul uşii, legănându-se de pe un picior pe celălalt.

— E trecut de ora patru, domnule doctor Gregory, zise ea după ce îşi drese glasul. Vă supăraţi dacă plec mai devreme astăzi? începu să vorbească mai repede, ca şi cum s-ar fi scuzat. Ştiu că am de terminat rapoartele acelea până mâine dimineaţă, dar vă promit că vi le dau la timp.

— Ca întotdeauna, Patty. Ai oră la medic? întrebă Gregory, răsucind plicul misterios între degete.

— Nu, dar n-am chef să mă ciorovăiesc cu demonstranţii. Bănuiesc că la sfârşitul programului vor încerca să blocheze poarta, doar aşa… să ne facă necazuri. Prefer să plec până atunci.

Îşi plecă privirea, studiindu-şi unghiile frumos lăcuite. Faţa ei suptă trăda neliniştea.

Văzând-o atât de agitată, doctorul Gregory chicoti încet.

— Poţi pleca. Eu voi rămâne peste program, din aceeaşi cauză.

Femeia îi mulţumi şi se retrase, închizând uşa în urma ei.

Pe ecranul computerului, calculele îşi continuau cursul. Miezul exploziei simulate se extinsese, trimiţând unde de şoc până la marginea monitorului; efectele secundare şi terţiare se propagau în direcţii mai puţin clare, prin plasma rămasă în urma detonării primare.

Doctorul Gregory strecură un deget sub marginea bine lipită a plicului şi îl deschise. Goli conţinutul pe birou, iar apoi clipi uimit, expirând zgomotos.

Nu era ceea ce se cheamă o scrisoare, ci o singură coală de hârtie pe care stătea scris cu cerneală neagră, cu o caligrafie îngrijită: PENTRU ROLUL TĂU ÎN TRECUT ŞI ÎN VIITOR - fără formulă de adresare, fără semnătură.

O dată cu hârtia căzuse pe birou şi un pacheţel lucios. Era un plic transparent, lung de vreo zece centimetri şi umplut cu un praf de culoare neagră. Scutură plicul, dar nu mai găsi nimic în interior.

Ridică pacheţelul şi pipăi conţinutul, micşorându-şi ochii. Era o substanţă uşoară, puţin grasă, asemănătoare cenuşii. O adulmecă şi simţi un miros slab, acrişor, ca de mangal.

Pentru rolul tău în trecut - şi în viitor.

Doctorul Gregory se încruntă. Se întrebă iritat dacă nu cumva era vorba de vreo glumă proastă a demonstranţilor de afară. Cu prilejul unor acţiuni anterioare, protestatarii turnaseră sânge de animal pe asfaltul din faţa porţilor institutului şi plantaseră flori pe marginea aleilor de acces.

Praful acesta cu aspect de cenuşă era cu siguranţă ultima găselniţă a cuiva - poate chiar a lui Miriel. Ridică ochii spre tavan şi oftă cu năduf: „O, Dumnezeule!”

— Nu puteţi schimba lumea dacă vă ascundeţi capul în nisip, murmură doctorul Gregory, întorcându-şi privirea către fereastră.

Simulările redundante se apropiau de final, după ce mâncaseră câteva ore bune din timpul supercomputerului, proiectând analize succesive la interval de o secundă, pentru a marca momentul efemer în care un dispozitiv creat de mâna omului descătuşează energii comparabile cu cele care mocnesc în miezul soarelui.

Până în clipa aceea, computerul îi confirmase cele mai nebuneşti speranţe.

Cu toate că era conducătorul proiectului, doctorul Gregory nu-și putea explica unele părţi, bazate pe presupuneri teoretice complicate, cu efecte care contraziceau toate cunoştinţele şi experienţa lui în materie de fizică. Dar simulările funcţionau, iar el avea destulă minte ca să nu pună prea multe întrebări sponsorilor care îl sprijiniseră în transpunerea în realitate a acestui concept nou.

După cincizeci şi unu de ani de carieră, doctorul Gregory se simţea însufleţit de gândul că nu-și putea explica o întreagă secţiune din disciplina căreia îşi dedicase toată viaţa. Mirajul ştiinţei i se dezvăluia din nou, în toată splendoarea lui.

Împinse la o parte cenuşa neagră şi se întoarse la lucru.

Deodată, neonul din tavan începu să clipească, însoţit de un zumzet intens, ca şi cum un roi de albine furioase ar fi rămas blocat în tuburile subţiri din sticlă. Auzi pocnetul strident al unei descărcări electrice, luminile clipiră încă o dată, iar apoi se stinseră.

Radioul păcăni scurt şi amuţi la jumătatea piesei *Hang on, Sloopy*.

Icnind din cauza durerii care-i fulgera muşchii îmbătrâniţi, doctorul Gregory se răsuci, privind disperat beculeţele computerului care clipeau haotic. Calculatoarele erau şi ele pe punctul de a ceda.

— O, nu se poate…!

Computerele erau prevăzute cu alimentatoare de rezervă, care ar fi trebuit să le protejeze în cazul defecţiunilor electrice obişnuite. Practic, pierduse câteva miliarde de iteraţii!

Izbi cu pumnul încleştat în birou, apoi se ridică în picioare şi se apropie clătinându-se de fereastră, mişcându-se mai repede decât i-ar fi permis bunul-simţ şi echilibrul precar.

Privi pe geam spre celelalte clădiri din complex. În cealaltă aripă a clădirii ardeau toate luminile. Foarte bizar!

Clădirea în care se găsea părea să fi fost deconectată intenţionat de la reţeaua electrică.

Pradă unei vagi nelinişti, doctorul Gregory se gândi că poate era vorba de un act de sabotaj pus la cale de protestatari. Era oare posibil ca Miriel să fi întrecut într-atât măsura? Ea știa ce trebuia făcut pentru a produce o astfel de defecţiune. Cu toate că, după ce-şi dăduse demisia şi organizase mişcarea „Opriţi Nebunia Nucleară", i se interzisese accesul în incintă, era posibil să se fi strecurat cumva în clădire pentru a distruge simulările la care știa că lucrează mentorul ei.

Refuza să o creadă capabilă de un asemenea act... și totuși, era conştient că Miriel ar fi cântărit posibilitatea fără cea mai mică urmă de remuşcare.

Doctorul Gregory remarcă pentru prima oară sunetul şuierător care i se insinuase în urechi. Toate aparatele erau decuplate de la reţea şi, în absenţa zgomotelor obişnuite ale acestora, încăperea ar fi trebuit în mod normal să fie cufundată în linişte.

În schimb, aerul din jur se umplu de murmure nedeslușite.

Încercând să ignore senzaţia din ce în ce mai apăsătoare, de nelinişte, doctorul Gregory se apropie de uşă, cu gândul de a-l striga pe Bear Dooley sau pe oricine altul dintre fizicienii din biroul de la capătul culoarului. Nu-şi putea explica nici el de ce, dar în clipa aceea tânjea după compania celorlalţi.

Spre stupefacţia lui, clanţa era fierbinte. Nefiresc de fierbinte.

Scoase un strigăt de durere şi-şi trase mâna înapoi. Se depărtă câţiva paşi, privind cu ochii măriţi mai mult de uimire decât de durere băşicile lucioase ce-i răsăriseră în palmă.

Fuioarele de fum începură să se urce prin gaura cheii, învăluind clanţa masivă.

— Hei, ce se întâmplă? Hei! Îşi flutură mâna arsă, încercând să o răcorească. Patty? Mai eşti acolo?

În încăperea cu pereţii groşi de beton, se iscă un vârtej de vânt și aerul se umplu de electricitate statică. Hârtiile se împrăştiară, purtate de un suflu fierbinte şi malefic. Pliculeţul transparent se deschise şi cenuşa neagră se împrăştie în aer.

Îşi scoase cămaşa din pantaloni, îşi înfăşură mâna în poalele ei şi se repezi din nou spre uşă, încercând să apuce clanţa. Însă aceasta răspândea deja o lumină incandescentă care-i ardea ochii.

— Patty, ajută-mă! Bear! Nu e nimeni acolo?

De frică, vocea lui răgușită căpătase un ton strident.

Ca într-o simulare accelerată pe calculator a unui răsărit de soare, lumina din cameră deveni din ce în ce mai *strălucitoare,* mai nemiloasă, părând să iradieze direct din pereţi.

Doctorul Gregory se retrase spre zidul de beton, ţinându-şi mâinile ridicate în dreptul ochilor, într-un gest de apărare în faţa unui alt fenomen fizic pe care nu-l putea înţelege. Şoaptele căpătară volum, culminând într-un crescendo de ţipete şi acuzaţii care sfâşiau aerul.

Până atinseră punctul critic.

O avalanşă de căldură şi foc îl izbi, ţintuindu-l de perete. Un milion de raze X îi străpunseră trupul, făcându-i fiecare celulă să clocotească. Apoi izbucni un val de lumină orbitoare, ca miezul unei explozii atomice.

Iar doctorul Gregory se pomeni stând singur în punctul zero al exploziei.

DOI

Centrul de Cercetări Nucleare Teller
Marţi, 10.13 a.m.

Soldatul de gardă ieşi din ghereta mică din prefabricate, amplasată dincolo de gardul de sârmă care împrejmuia Centrul de Cercetări. Aruncă o privire asupra legitimaţiei FBI întinsă de Fox Mulder, apoi îi făcu semn să-şi parcheze maşina închiriată în faţa serviciului personal care se zărea imediat în spatele porţii.

Aşezată pe locul de lângă şofer, Dana Scully îşi îndreptă spatele. Făcu un efort să pară mai energică şi mai vioaie. Ura zborurile de noapte, în special pe cele dinspre Coasta de Est - la capătul cărora se pomenea invariabil cu ochii înroşiţi de somn. Numai în ziua aceea petrecuse deja câteva ore bune în avion, plus încă o oră de chin în maşina ce-i aducea de la aeroportul din San Francisco. În ciuda confortului oferit de aeronava spaţioasă, nu izbutise să doarmă cum se cuvine, ci doar să moţăie câteva minute.

— Uneori aş vrea să avem mai multe cazuri aproape de casă, zise ea, deşi nu părea convinsă de ceea ce spunea.

Mulder îi aruncă o privire compătimitoare.

— Priveşte faţa plăcută a lucrurilor, Scully - cunosc o mulţime de agenţi închişi în birou, care ne invidiază pentru viaţa trepidantă pe care o ducem. Noi avem ocazia să vedem lumea. Ei trebuie să se mulţumească mereu cu contemplarea celor patru pereţi ai biroului unde lucrează.

— Mda… tot omul se uită în curtea vecinului… Totuşi, dacă apuc vreodată să-mi iau concediu, cred c-o să mi-l petrec acasă, întinsă pe canapea şi cu o carte în mână.

Scully era fiica unui ofiţer de marină militară. În copilărie, ea şi fraţii ei fuseseră obligaţi să se mute la fiecare câţiva ani, ori de câte ori tatăl lor era detaşat la o nouă bază militară sau la o altă navă.

Nu se plânsese niciodată, pentru că avea prea mult respect pentru ceea ce făcea tatăl său, şi se străduise să-i facă pe plac. Dar nu-şi imaginase niciodată că şi ea urma să sfârşească alegându-şi o carieră care presupunea atâta alergătură.

Mulder conduse maşina în faţa unei clădiri mici, vopsită în alb, care stătea izolată de grupul celorlalte. Biroul serviciului personal părea relativ nou, cu o arhitectură simplă şi fragilă totodată, care îi amintea lui Scully de jocurile de construcţii ale copiilor.

Mulder parcă maşina şi se întoarse spre bancheta din spate ca să-şi ia servieta. Scully coborî apărătoarea de soare şi aruncă o privire în oglindă. Îşi verifică rujul de pe buzele cărnoase, machiajul care-i punea în evidenţă ochii mari, albaştri, şi îşi netezi părul castaniu. Cu toate că era obosită, totul părea în regulă, la locul său.

Mulder coborî din maşină, îşi netezi sacoul şi-şi îndreptă cravata cafenie. În definitiv, agenţii FBI aveau obligaţia să aibă o înfăţişare îngrijită.

— Trebuie să beau o cafea, zise Scully, coborând în urma lui din maşină. Vreau să fiu absolut sigură că nu-mi va scăpa niciun amănunt al acestui caz pentru care am traversat ţara de la un capăt la altul.

Mulder deschise uşa de sticlă a biroului personal şi se retrase puţin, lăsând-o să intre prima.

— Vrei să spui că licoarea aceea delicioasă din avion nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor tale?

Scully îl privi ridicând din sprâncene.

— Hai să zicem, Mulder, că n-am auzit de prea mulţi însoţitori de bord care după pensionare să-şi fi deschis propria lor cafenea.

Mulder îşi trecu repede mâna prin părul negru, dezordonat, încercând să aranjeze măcar câteva şuviţe rebele. Apoi intră după ea în clădirea cu aer condiţionat. Interiorul consta într-o sală spaţioasă, o tejghea dincolo de care se zăreau câteva birouri şi separeuri mici, cu aparate de televizor şi video.

În faţa unui perete de geamuri se afla un rând de scaune tapiţate cu stofă albastră. În ciuda sticlei vopsite, soarele californian neîndurător decolorase pe alocuri mocheta imprimată de culoare maro-roşcat. Câţiva muncitori îmbrăcaţi în salopete de lucru, cu căştile sub braţ, stăteau la coadă în faţa tejghelei, ţinând în mână nişte formulare roz împăturite. Unul după altul, întindeau formularele funcţionarului din spatele tejghelei, care le verifica actele de identitate şi le elibera un permis temporar de muncă.

Pe un afiş lipit pe perete erau enumerate toate obiectele interzise pe teritoriul Centrului de Cercetări Nucleare Teller: aparate de filmat, arme

de foc, droguri, alcool, aparate personale de înregistrat, telescoape. Scully parcurse repede lista. Obiectele îi erau familiare din experienţa acumulată la sediul central al FBI.

— Mă duc să anunţ că am sosit, zise ea, scoţând un carneţel din buzunarul taiorului verde închis şi deschizându-l.

Se aşeză la rând, în spatele celor câţiva bărbaţi bine clădiţi, îmbrăcaţi în salopete pătate de vopsea. Se simţea exagerat de elegantă. La capătul tejghelei apăru un al doilea funcţionar care îi făcu semn să se apropie.

— Am impresia că par cam deplasată aici, zise Scully, întinzându-i legitimaţia. Sunt agentul special Dana Scully. Colegul meu se numeşte Fox Mulder. Trebuie să ne întâlnim cu un reprezentant al Departamentului Energiei, o anume domnişoară Rosabeth Carrera. Ne aşteaptă.

Funcţionarul îşi îndreptă ochelarii cu ramă aurie şi scotoci prin nişte hârtii. Introduse numele lui Scully în calculator.

— Da, am găsit. „Permis special”. Totuşi, până nu veţi primi aprobarea oficială, veţi fi însoţiţi peste tot. Deocamdată vă pot elibera nişte legitimaţii care să vă permită accesul în unele sectoare.

Scully ridică din sprâncene, străduindu-se să-şi păstreze aerul profesional.

— Chiar e nevoie? Agentul Mulder şi cu mine avem deja aprobarea FBI-ului. Puteţi…

— Domnişoară Scully, aprobarea pe care v-a dat-o FBI-ul nu face doi bani aici. Centrul acesta aparţine Departamentului Energiei. Nu acceptăm nici măcar aprobările eliberate de Departamentul Apărării. Fiecare îşi are metodele sale de lucru şi nu ne amestecăm în treburile celuilalt.

— Asta e o dovadă a eficienţei cu care lucrează Guvernul?

— Doar pentru asta plătiţi impozite. Ziceţi mersi că nu lucraţi la poştă. Cine ştie ce metode de verificare au acolo.

Mulder o ajunse din urmă pe Scully. Îi întinse un pahar de plastic plin cu o cafea uleioasă, cu miros amar, pe care o luase din cafetiera de pe una din măsuţele încărcate cu un teanc de rapoarte tehnice şi broşuri în care se lăuda aportul admirabil al laboratoarelor R & D la propășirea omenirii.

— Am dat zece cenţi pe asta, zise el arătând spre pahar, și pun pariu că face banii. E tare şi amară.

Scully luă o înghiţitură.

— Are un gust de parcă ar fi stat pe reşoul acela de pe vremea Proiectului Manhattan, exclamă ea, dar mai sorbi o dată, pentru a-i arăta

lui Mulder că apreciază gestul.

— Imaginează-ţi că bei un vin bun; are vechimea perfectă.

Funcţionara reveni la tejghea şi le întinse câte un ecuson metalic destinat vizitatorilor.

— Purtaţi-le tot timpul. Aveţi grijă să le prindeţi în piept, la vedere. Luaţi-le şi pe acestea.

Le întinse câte un cip de computer şi o bucată de film învelite în plastic albastru.

— Sunt nişte dozimetre de radiaţie. Prindeţi-le de insigne. Nu vă despărţiţi de ele niciodată.

— Dozimetre de radiaţie? întreabă Scully, străduindu-se să-şi păstreze tonul calm şi să nu-şi trădeze neliniştea. Avem vreun motiv de îngrijorare?

— Este o simplă măsură de prevedere, agent Scully. Nu uitaţi că ne aflăm într-un centru de cercetări nucleare. Vă veţi lămuri după vizionarea casetei de prezentare. Urmaţi-mă, vă rog.

Îi conduse într-unul din separeurile cu televizor. Introduse caseta în aparat şi apasă pe butonul de pornire, iar apoi se întoarse la tejghea ca să o anunţe pe Rosabeth Carrera. Mulder se aplecă puţin, privind sigla de pe ecran.

— Ce crezi c-or să ne arate, desene animate sau o avanpremieră?

— Crezi că un film de desene animate făcut de guvern ar fi amuzant?

Mulder ridică din umeri.

— După unii, şi Jerry Lewis e amuzant.

Caseta dură doar patru minute. Era o descriere succintă a Centrului de Cercetări Nucleare Teller; o voce vioaie explica ce sunt radiaţiile, care sunt avantajele, dar şi pericolele pe care le prezintă pentru om. Programul punea accent pe folosirea izotopilor exotici în medicină şi cercetare, subliniind neîncetat măsurile de siguranţă luate în cadrul Centrului şi făcând comparaţie cu nivelul radiaţiilor la care s-ar supune cineva care călătoreşte cu avionul de la un capăt la celălalt al ţării sau care petrece un an într-un oraş aflat la mare altitudine, cum este Denver. După un ultim grafic viu colorat, vocea veselă le ură o şedere plăcută şi lipsită de riscuri la Centrul de Cercetări Nucleare Teller.

Mulder derulă caseta.

— Simt că mi se strânge inima.

Se întoarseră amândoi la tejghea. Majoritatea muncitorilor trecuseră

deja dincolo de gardul de sârmă, spre locurile lor de muncă.

Aproape imediat îşi făcu apariţia o femeie minionă, cu înfăţişare sudamericană, care intră grăbită pe uşa de sticlă. Îi observă curând pe cei doi agenţi FBI şi veni cu paşi repezi şi energici spre ei, părând nerăbdătoare să îi cunoască. Scully o cântări scurt, aşa cum fusese învăţată la Quantico să îşi formeze o părere de la prima vedere despre o persoană, numai pe baza amănuntelor vizibile. Femeia întinse mâna cu un gest abrupt.

— Sunt Rosabeth Carrera, una din reprezentantele Departamentului Energiei. Îmi pare bine că aţi putut veni atât de repede. E vorba de o urgenţă.

Carrera purta o fustă lungă până la genunchi şi o bluză de mătase purpurie, care îi scotea în evidenţă pielea măslinie. Buzele pline erau date cu un ruj de nuanţă moale. Părul bogat, de culoarea ciocolatei, era pieptănat pe spate şi prins cu mai multe agrafe aurii, revărsându-se pe umeri într-o cascadă de cârlionţi. Avea constituţia unei atlete şi deborda de entuziasm, fiind departe de tipul de birocrat la care se aşteptase Scully.

Scully surprinse expresia de pe faţa lui Mulder, care privea ţintă în ochii negri ai femeii. Carrera începu să râdă.

— V-am recunoscut imediat. Suntem în California. Singurii care poartă ţinuta de seară sunt cei care vin de pe Coasta de Est şi câţiva directori.

Scully clipi mirată.

— Ţinută de seară?

— Costume. Centrul de Cercetări Teller este un loc nepretenţios. Majoritatea cercetătorilor sunt californieni sau vin din New Mexico; rar vezi aici costume şi cravate.

— Am ştiut întotdeauna că sunt o persoană specială, zise Mulder. Ar fi trebuit să-mi pun cravata pentru surfing.

— Dacă sunteţi amabili să mă urmaţi, vă voi conduce prin institut şi vă voi arăta locul… accidentului. Am lăsat totul aşa cum a fost acum optsprezece ore. Este atât de straniu, încât am vrut să vedeţi totul aşa cum a rămas. Vom merge cu maşina mea.

Scully şi Mulder o urmară afară, până la un Ford Fairmont albastru-deschis, cu însemne guvernamentale. Mulder surprinse privirea colegei sale şi-şi scărpină tâmpla cu un gest care amintea de o maimuţă. Ţinută de seară!

— Nu obişnuim să încuiem portierele, spuse Carrera, arătând spre maşină înainte de a se urca la volan. Ni se pare puţin probabil ca cineva să fure o maşină cu însemne guvernamentale.

Mulder se strecură pe bancheta din spate, în timp ce Scully luă loc pe scaunul de lângă volan.

— Domnişoară Carrera, ne-aţi putea da mai multe amănunte despre acest caz? Am fost sculaţi din somn şi expediaţi aici fără să ştim practic nimic. Singura informaţie pe care o deţinem este că un cercetător renumit a murit într-un accident bizar în laboratorul lui.

Carrera se apropie de poarta păzită. Îşi arătă legitimaţia şi întinse actele care atestau dreptul lui Mulder şi Scully de a intra pe teritoriul îngrădit al centrului de cercetări. Luă documentele vizate şi îşi continuă drumul, muşcându-şi buzele, ca şi cum ar fi meditat la ceea ce se petrecuse.

— Aceasta-i varianta pe care am spus-o presei, cu toate că mă îndoiesc că va sta mult timp în picioare. Există încă prea multe semne de întrebare… dar nu vă mai spun nimic înainte de a vedea locul cu ochii voştri.

— Vă pricepeţi să creaţi o atmosferă de mister, remarcă Mulder de pe bancheta din spate.

Rosabeth Carrera nu-şi dezlipi ochii de la drumul ce şerpuia printre construcţii provizorii şi clădiri cu birouri, o aglomerare de căsuţe vechi, părăsite, care păreau să fi făcut parte dintr-o tabără militară şi, în sfârşit, spre construcţiile mai noi, ridicate pe timpul administraţiei Reagan, atât de generoasă cu bugetul alocat Apărării.

— Ne-am simţit datori să anunţăm FBI-ul. Este posibil să fie vorba de o crimă sau de o moarte violentă, petrecută pe o proprietate federală care intră automat sub jurisdicţia FBI.

— Aţi fi putut lua legătura cu agenţia locală, observă Scully.

— I-am anunţat. Ieri a venit un agent, un oarecare Craig Kreident, ca să arunce o primă privire. Îl cunoaşteţi?

Mulder îşi duse degetul la buze, căutând în memorie.

— Agentul Kreident. Cred că urmează aici o specializare în delicte industriale.

— El e! Dar Kreident a aruncat o privire şi a spus că acest caz nu este de competenţa lui. Ne-a spus că pare să fie mai degrabă un caz din seria Dosarelor X… chiar aşa s-a exprimat… şi că probabil este de competenţa

dumitale, agent Mulder. Nu înţeleg ce înseamnă un Dosar X.

— Extraordinar ce înseamnă să ai reputaţie, murmură Mulder.

Scully se oferi să-i dea răspunsul.

— Dosarele X reprezintă denumirea generică folosită pentru investigaţiile care includ fenomene stranii şi inexplicabile. La FBI există o mulţime de dosare nerezolvate, care datează încă de pe vremea lui J. Edgar Hoover. Noi doi ne-am ocupat destul de mult de aceste cazuri neobişnuite.

Carrera parcă maşina în faţa unui grup de clădiri cu laboratoare şi coborî.

— Înseamnă că sunteţi persoanele indicate să vă ocupaţi şi de acest caz.

Îi conduse cu paşi repezi prin clădire, până la etajul al doilea. Culoarele pustii, luminate de şiruri de tuburi fluorescente, îi aminteau lui Scully de liceu. Unul dintre tuburi era înnegrit şi clipea. Scully se întrebă cât timp va mai dura până îl vor înlocui.

Pereţii din beton erau înţesaţi cu panouri din plută pe care se afişaseră îndrumări multicolore privind respectarea regulilor de siguranţă şi anunţuri pentru şedinţele tehnice periodice. Câteva cartonaşe scrise de mână ofereau proprietăţi de închiriat şi apartamente în Hawaii, ori maşini de vânzare; pe una dintre fiţuici se anunţa vânzarea unui „echipament pentru alpinism, uşor uzat“. Posterele de protecţia muncii, care păreau să fie omniprezente, lăsau impresia că fuseseră uitate de pe vremea celui de-al doilea război mondial, cu toate că Scully nu descoperise niciunul pe care să scrie „Gura slobodă scufundă vapoare“.

La etaj, un coridor întreg fusese izolat cu o bandă lată, galbenă. Deoarece la Centrul de Cercetări Nucleare nu exista bandă izolatoare cu inscripţia „locul crimei”, se apelase la o bandă pe care scria „zonă în construcţie”. La ambele capete ale holului stătea câte un gardian, în mod evident stânjenit de sarcina primită.

Fără să fie nevoie de un cuvânt din partea domnişoarei Carrera, unul dintre gardieni se dădu la o parte, lăsând-o să treacă.

— Nu-ţi face griji. Peste câteva minute vei fi schimbat din gardă.

Le făcu semn lui Mulder şi Scully să o urmeze, apoi se aplecă şi trecu pe sub bandă.

Scully se întrebă de ce erau gardienii atât de îngrijoraţi. Era doar superstiţia de a te afla prea aproape de locul unei posibile crime?

Probabil că oamenii aceştia nu prea avuseseră ocazia de a cerceta o crimă în adevăratul sens al cuvântului, mai ales un delict atât de violent cum este o omucidere. Bănuia că nu luaseră cadavrul, ceea ce ar fi fost foarte neobişnuit.

Pe porţiunea de hol izolată toate birourile erau goale, deşi computerele funcţionau în continuare, iar rafturile pline arătau că ocupanţii încăperilor le părăsiseră de curând. Colegii doctorului Emil Gregory? În cazul acesta, va trebui să-i interogheze. Cu siguranţă că toţi salariaţii fuseseră mutaţi în altă parte, în aşteptarea investigării accidentului.

O singura uşă era închisă şi sigilată cu aceeaşi bandă galbenă. Rosabeth Carrera se opri în faţa ei şi îşi scoase ecusonul de care atârnau un dozimetru şi câteva chei. Alese o cheie cu număr potrivit şi o introduse în broasca verde cu aspect înfricoşător.

— Uitaţi-vă repede, zise ea, împingând uşa şi întorcându-şi în acelaşi timp capul. Acesta este doar o primă inspecţie.

Aveţi la dispoziţie două minute.

Scully şi Mulder se opriră în prag unul lângă altul şi priviră înăuntru.

Biroul părea să fi fost distrus de o bombă incendiară.

Fiecare centimetru din cameră fusese pârjolit de o explozie de căldură de scurtă durată şi totuşi atât de puternică, încât încreţise hârtiile prinse pe placa de plută de pe perete - *dar nu le aprinsese.* Cele patru terminale de calculator se topiseră la colţuri şi se deformaseră, astfel încât tuburile catodice din sticlă groasă se căscau hidos, ca privirea împietrită a unui mort. Până şi birourile metalice se îndoiseră sub efectul căldurii.

O tablă albă de scris se înnegrise, iar emailul crăpase, deşi se mai desluşeau urme colorate de ecuaţii şi fragmente vizibile din nişte însemnări.

Scully descoperi cadavrul doctorului Gregory în faţa peretelui opus. Din bătrânul cercetător nu mai rămăsese decât o masă chircită, oribilă, ca o sperietoare. Braţele şi picioarele erau ridicate din cauza contracţiei muşchilor, provocată de căldura intensă şi făcându-l să semene cu o insectă uriaşă, stropită cu otravă şi surprinsă de moarte în poziţia aceea nefirească. Aspectul pielii şi rictusul întipărit pe faţă îl făceau să arate ca şi cum ar fi fost împroşcat cu napalm.

Mulder examina camera distrusă, în timp ce Scully îşi concentrase atenţia asupra cadavrului pe care-l privea cu gura întredeschisă,

pendulând deja între senzaţia omenească, firească, de groază şi detaşarea profesională cu care obişnuia să examineze locul oricărei crime. Singura modalitate prin care şi-ar fi putut înfrâna repulsia era să caute răspuns la întrebările care o frământau. Făcu un pas înainte.

Înainte de a apuca să intre în încăpere, Carrera o opri, punându-i mâna pe umăr.

— Nu, deocamdată nu. Nu aveţi voie să intraţi.

Mulder îi aruncă o privire nemulţumită, ca şi cum Carrera l-ar fi tras de zgardă.

— Cum vreţi să începem investigaţia dacă nu avem voie să intrăm în încăperea în care s-a comis crima?

Scully îşi dădu seama că cele văzute stârniseră deja interesul colegului ei. După această primă privire, înţelese că va avea mult de furcă până la găsirea unei explicaţii simple, raţionale, a celor petrecute în laboratorul sigilat.

— Sunt încă prea multe radiaţii reziduale. Înainte de a intra, va trebui să vă îmbrăcaţi cu un echipament complet de protecţie.

Cu un gest reflex, Scully duse mâna la dozimetrul pe care-l purta asupra ei, apoi se îndepărtă împreună cu Mulder de uşa laboratorului.

— Dar pe caseta de prezentare se spune că în niciunul dintre laboratoare nu există niveluri periculoase de radiaţii. Sau e vorba doar de propagandă guvernamentală?

Carrera închise uşa la loc şi o privi pe Scully cu un surâs îngăduitor.

— Nu, aşa este - în condiţii normale. Dar, după cum vedeţi, în biroul doctorului Gregory s-au petrecut lucruri neobişnuite. Niciunul dintre noi nu înţelege ce anume… cel puţin, deocamdată. Aici n-ar fi trebuit să existe nicio substanţă radioactivă; şi totuşi, am găsit un nivel extrem de ridicat de radiaţii în pereţi şi în aparatură. Dar nu e cazul să vă îngrijoraţi. Aici, pe hol, suntem protejaţi de grosimea zidurilor de beton. Nu aveţi absolut niciun motiv de îngrijorare - atâta timp cât nu vă apropiaţi de acest loc. Dar va fi nevoie să examinaţi încăperea mai îndeaproape. Vă vom permite să continuaţi investigaţia. Să mergem.

Se întoarse şi cei doi porniră în urma ei pe coridor.

— Haideţi să vă dau nişte costume de protecţie.

TREI

Centrul de Cercetări Nucleare Teller
Marţi, 11.21 a.m.

Costumul voluminos îl făcea pe Mulder arate ca un astronaut, îi era greu să se mişte, însă nerăbdarea de a investiga moartea misterioasă a doctorului Emil Gregory îl stimulă să depăşească dificultăţile.

Câţiva tehnicieni sanitari şi de la protecţia muncii îi potriviră costumul de protecţie, traseră fermoarul din spate, îi aşezară casca, iar apoi se asigurară încă o dată că niciun reziduu chimic sau radioactiv nu va putea pătrunde printre straturile etanşe.

Viziera din plastic transparent îi oferea o vizibilitate destul de bună, însă era nevoit să-şi controleze respiraţia pentru a preveni formarea condensului în interior. Rezervoarele cu aer comprimat prinse pe spate şi conectate la un furtun îi îngreunau suflul, făcându-i urechile să ţiuie. La fiecare pas, îmbinările de la genunchi şi de la încheieturile braţelor se umflau ca nişte baloane.

Mulder se simţea izolat de exterior, protejat ca de o armură de ameninţarea invizibilă a radiaţiilor.

— Credeam că nu mai este la modă lenjeria de plumb.

Alături de el, îmbrăcată încă în fusta şi bluza trăsnet, frumoasa creolă Rosabeth Carrera stătea cu mâinile în şold, de parcă nu ştia sigur ce ar fi trebuit să facă. Refuzase să se îmbrace în costumul de protecţie şi să-i însoţească la locul accidentului.

— Sunteţi liberi să intraţi şi să vă uitaţi cât doriţi. Între timp, eu mă ocup de actele care vă sunt necesare pentru accesul liber în incinta centrului de cercetare - veţi primi un permis provizoriu doar pentru investigarea acestui caz. Departamentul Energiei şi Laboratoarele Teller sunt nerăbdătoare să afle ce anume a provocat moartea doctorului Gregory.

— Şi dacă n-o să le placă răspunsul? se interesă Mulder.

Îmbrăcată într-un costum supradimensionat asemănător, Scully îi aruncă o privire de avertizare, una din căutăturile obişnuite cu care-l ţintuia ori de câte ori se aventura pe o cale periculoasă.

— Orice răspuns e mai mult decât nimic. Deocamdată nu avem decât o mulţime de întrebări tulburătoare.

Arătă în susul şi-n josul coridorului pe care se aflau birourile sigilate ale colaboratorilor doctorului Gregory.

— Exceptând biroul doctorului Gregory, în celelalte încăperi din clădire nivelul radiaţiilor este normal. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să aflăm ce s-a petrecut.

— Ştiu că acesta este un laborator de cercetare a armelor nucleare, interveni Scully. Doctorul Gregory lucra la un proiect periculos? Ceva care s-ar fi putut întoarce împotriva lui? Poate vreun prototip al unei arme noi?

Carrera îşi încrucişă braţele deasupra sânilor mici şi îi aruncă o privire sigură de sine.

— Doctorul Gregory lucra la nişte simulări pe calculator. Nu avea în laborator niciun fel de material fisionabil, nimic care să fi putut genera o forţă atât de distructivă ca aceea pe care am văzut-o acolo. Nu exista nimic mortal. Echipamentul din laborator nu era mai periculos decât un joc video.

— A, jocurile video! exclamă Mulder. Poate că aici este cheia misterului.

Rosabeth Carrera le întinse câte un detector portabil de radiaţii. Aparatele arătau exact ca cele pe care le văzuse Mulder în zeci de filme din anii ’50 despre testele nucleare scăpate de sub control, care provocaseră mutaţii accidentale îngrozitoare, a căror bizarerie nu era stăvilită decât de fondurile limitate ale studiourilor de filme de la Hollywood.

Unul dintre tehnicieni le explică în câteva cuvinte cum se foloseşte detectorul de radiaţii, după care scoase un senzor şi-l plimbă de-a lungul coridorului pentru a verifica aparatul.

— Pare să funcţioneze bine. Acum câteva ore am verificat calibrarea.

— Hai să intrăm, Mulder, zise Scully de lângă uşă, vizibil nerăbdătoare să se apuce de treabă.

Carrera scoase din nou cheia prinsă de ecuson şi descuie uşa. Mulder şi Scully pătrunseră în laboratorul doctorului Gregory. Detectoarele de radiaţii reacţionară brusc.

Mulder privi indicatorul care ţâşni în sus pe scală, dar nu auzi sunetul sfârâitor caracteristic aparatelor Geiger arătate atât de des în filme.

Semnalul silenţios al acului indicator era destul de înspăimântător în sine.

În interiorul zidurilor groase din beton ale acestui birou avusese loc o explozie uriaşă de radiaţii, care scorojise vopseaua, pârjolise betonul şi topise mobila. În urma exploziei rămăseseră nişte radiaţii secundare şi reziduale care persistau, refuzând să scadă în intensitate.

Rosabeth Carrera închise uşa în urma lor.

Mulder își auzi propria respiraţie în costumul izolator. Avea impresia că simte o respiraţie străină în ceafă, ca și cum un monstru cu colţi fioroși ar fi fost gata să-i sară în spate… dar nu era decât ecoul propagat în casca ermetică. Pe măsură ce pătrundea mai adânc în laboratorul pârjolit, simţea cum îi dă târcoale o senzaţie acută de claustrofobie. Priveliştea obiectelor topite și contorsionate de flacără îl făcu să se cutremure, redeşteptându-i repulsia înnăscută faţă de foc.

Scully se duse drept spre cadavru, în timp ce Mulder se opri ca să examineze terminalele topite ale calculatorului, birourile metalice deformate, hârtiile pârlite de pe panoul de afişaj şi de pe masa de lucru.

— Nu există niciun indiciu privind sursa de la care s-ar fi produs explozia, zise el, răscolind resturile.

Pereţii erau decoraţi cu fotografii ale unor insule din Pacific, cu imagini aeriene şi cu imprimate făcute pe calculator, reprezentând hărţi meteorologice ale curenţilor de aer de deasupra oceanului, reprezentări ale unor uragane şi fotografii alb-negru luate prin sateliţi meteorologici - totul concentrat asupra zonei de vest a Pacificului, în imediata apropiere a liniei de delimitare a datei pe glob.

— Nu e genul de lucruri pe care mă aşteptam să le găsesc în biroul unui cercetător în domeniul armelor nucleare.

Scully se aplecă peste cadavrul chircit al doctorului Gregory.

— Dacă am putea afla la ce lucra, dacă am şti mai multe despre arma sau testele pe care urma să le simuleze pe calculator, am reuşi să găsim o explicaţie mai raţională.

— Raţională? Mă uimeşti.

— Gândeşte-te puţin, Mulder. Indiferent ce-ar spune domnişoara Carrera, doctorul Gregory a fost un cercetător în domeniul armelor nucleare. Dacă lucra la o armă nouă extrem de puternică? E posibil să fi avut prototipul aici în birou şi să-l fi pornit accidental. Ar fi putut să pârjolească totul în jur şi să-l omoare şi pe el. Dacă ar fi fost un prototip

de dimensiuni reduse, efectul ar fi fost limitat. Nu ar fi distrus întreaga clădire.

— Bravo nouă. Dar priveşte în jur… nu văd resturile nici unei arme. Chiar dacă ar fi explodat, tot ar fi rămas o urmă.

— Totuşi, ar fi cazul să verificăm. Trebuie să iau corpul pentru autopsie. O voi ruga pe domnişoara Carrera să ne găsească un cabinet medical unde să pot lucra în linişte.

Preocupat de avizierul doctorului Gregory, Mulder întinse mâna înmănuşată şi atinse una din foile încreţite care atârna încă de o piuneză înnegrită, înfiptă în pluta pârlită. Când degetele atinseră coala, aceasta se transformă în cenuşă şi se risipi în aer, lăsând în urmă o pulbere fină.

Mulder privi în jur, căutând din ochi nişte teancuri mai voluminoase de hârtii, în speranţa că va găsi vreo coală rămasă intactă, ca şi fotografiile de pe pereţi. Scotoci prin biroul doctorului Gregory după nişte rapoarte tehnice sau articole de revistă, dar nu găsi nimic. Deodată, remarcă urmele dreptunghiulare încă vizibile de pe biroul carbonizat.

— Hei, Scully, ia priveşte aici. Cred că aici s-au aflat nişte documente sau rapoarte, dar cineva le-a sustras.

— De ce ar fi făcut-o? Probabil că şi rapoartele au încă un nivel foarte ridicat de radioactivitate reziduală…

Mulder o privi în ochi prin vizorul subţire din plastic.

— Am impresia că cineva încearcă să ne facă un serviciu. Au „igienizat" locul crimei ca să ne ascundă anumite informaţii secrete, pe care probabil că nu ar trebui să le vedem. Doar pentru binele nostru, desigur.

— Mulder, cum crezi că vom rezolva cazul dacă locul crimei a fost violat? Nu avem o imagine completă.

— Asta este şi părerea mea.

Se lăsă în genunchi şi privi în fişetul metalic cu două rafturi al doctorului Gregory. Era ticsit cu manuale de fizică şi îndrumătoare de folosire a diverselor limbaje de calculator, alături de care stătea un manual de hidrologie, precum şi mai multe articole de geografie şi fizică pură. Copertele erau arse şi înnegrite, dar în rest cărţile rămăseseră intacte.

Privi urmele arse de pe rafturi. După cum se aşteptase, dispăruseră şi câteva cărţi.

— Scully, cineva doreşte să rezolvăm cât mai rapid acest caz. Vrea o soluţie simplă. Acest cineva nu ţine ca noi să primim informaţii complete.

Privi spre uşa închisă a laboratorului.

— Cred că ar trebui să verificăm şi celelalte încăperi de pe hol. Dacă e vorba de birourile colaboratorilor doctorului Gregory, există o şansă ca cineva să fi uitat să ascundă informațiile care au fost înlăturate cu atâta grijă de aici.

Se întoarse spre avizierul doctorului Gregory şi atinse o altă foaie mototolită. Înainte ca ea să se transforme în cenuşă, Mulder descifră două cuvinte.

Bright Anvil.

PATRU

Spitalul Veteranilor
Oakland, California
Marţi, 3.17 p.m.

Tehnicienii şi specialiştii în radiaţii de la Centrul de Cercetări Nucleare Teller o asiguraseră pe Scully că radiaţiile reziduale care persistau în cadavrul doctorului Gregory aveau un nivel suficient de scăzut pentru a nu ridica probleme speciale de sănătate. Scully se amuză văzând că niciunul dintre doctorii din spital nu se oferise să o asiste în camera specială de autopsie care îi fusese pusă la dispoziţie.

Era medic şi făcuse nenumărate autopsii, dar prefera să lucreze singură - în special când era vorba de un caz atât de tulburător ca acesta.

Disecase o mulţime de cadavre în faţa studenţilor ei de la baza de instrucţie Quantico a FBI, dar starea în care se găsea trupul doctorului Gregory şi spectrul unui dezastru nuclear îi puneau suficient de mult curajul la încercare ca să fie recunoscătoare că se afla singură, cu propriile sale gânduri, fără a fi agresată de întrebările sau poate chiar glumele grosolane ale unor necunoscuţi.

În loc să-i pună la dispoziţie o sală de autopsie generală, conducerea spitalului îi rezervase o încăpere rar folosită, în special pentru cercetarea bolilor virotice în forme grave, cum ar fi unele fi unele maladii tropicale necunoscute, sau a mutaţiilor neaşteptate suferite de virusul gripei. De fapt, nici nu avea nevoie de altceva. Camera era tot ce-i trebuia. Scully stătea în picioare în faţa cadavrului doctorului Gregory. Încercă să înghită în sec, dar gâtlejul îi era uscat. Era timpul să se apuce de treabă.

Nici nu mai ţinea minte câte autopsii făcuse, pe cadavre mult mai deteriorate decât carcasa aceasta arsă a bătrânului cercetător. Dar felul în care îşi găsise sfârşitul doctorul Gregory îi redeşteptase în minte coşmarurile care o chinuiseră în primul an de colegiu petrecut la Berkeley: fantasme deprimante şi sordide ale viitorului nuclear sumbru al lumii. Se trezea în plină noapte, îngrozită, cu gândul la acele orori. Ziua recitea afişele de propagandă şi broşurile antinucleare bombastice, menite să risipească groaza stârnită de forţa atomului.

Înainte de a începe autopsia, răsfoise câteva articole medicale scrise într-un limbaj concis şi analitic, care evitau să dea o descriere amănunţită a arsurilor provocate de radiaţii. Acum se simţea pregătită.

Scully trase adânc aer în piept prin masca respiratorie. Cartuşele duble pentru filtrarea aerului atârnau de o parte şi alta a feţei, ca mandibulele unei insecte uriaşe. Îşi pusese şi nişte ochelari de protecţie, pentru a se feri de eventualii stropi de lichid care ar fi putut ţâşni prin cadavru. Primise asigurări că acest echipament simplu de protecţie era suficient pentru a se apăra de radiaţiile ce se găseau încă în trupul doctorului Gregory; cu toate acestea, avea impresia că simte pe piele furnicăturile provocate de contaminarea radioactivă invizibilă. Era grăbită să termine cât mai repede ce avea de făcut, dar îi venea greu să se apuce de treabă.

Scully verifică instrumentele medicale orânduite pe tava de lângă masa de autopsie, dar nu făcu decât să tragă de timp. Se mustră în gând pentru că evita să privească trupul carbonizat. În definitiv, îşi spuse, cu cât începea mai repede, cu atât va putea pleca mai curând de aici.

Totuşi, în clipa aceea ar fi preferat de o mie de ori să interogheze împreună cu Mulder pe vreunul din colaboratorii doctorului Gregory dar asta era meseria ei, în asta se specializase.

Porni casetofonul, întrebându-se dacă era posibil ca radiaţiile emanând din cadavru să deterioreze banda magnetică. Spera că nu va fi cazul.

— Subiect: Emil Gregory. Bărbat, alb, şaptezeci şi doi de ani, începu ea să dicteze.

Lumina fluorescentă puternică se reflecta în mai multe oglinzi concave, învăluind masa de disecţie. Neonul, împreună cu lămpile chirurgicale, luminau fiecare ungher al încăperii, nelăsând nimic ascuns vederii.

Pielea lui Gregory era înnegrită şi începuse să se cojească, iar faţa i se transformase într-o mască schimonosită, lipită de craniu. Printre buzele crăpate şi carbonizate se întrezăreau dinţii albi. Braţele şi picioarele erau trase în sus, încremenite prin contracţia muşchilor, provocată de căldura excesivă. Îl atinse cu un deget protejat de mănuşa groasă. Câteva fragmente de carne arsă căzură pe masă. Înghiţi în sec.

— Cauza aparentă a morţii este expunerea bruscă la o căldură foarte mare. Totuşi, cu excepţia câtorva straturi de piele carbonizată, musculatura şi organele interne par să fie intacte. Există unele indicii ale

rănilor suferite în mod normal de o victimă decedată într-un incendiu, dar lipsesc altele. Într-un incendiu obişnuit temperatura corpului continuă să crească, provocând deteriorarea gravă a organelor interne, traume masive la nivelul întregii structuri a corpului, ruperea ţesuturilor moi. În cazul de faţă însă, se pare că valul de căldură a fost atât de intens şi a durat atât de puţin, încât a carbonizat învelişul exterior al corpului, dar s-a risipit înainte de a avea timp să pătrundă în profunzime.

După ce încheie observaţiile preliminare, Scully examină tava şi alese un bisturiu mare, pe care-l luă cu nişte degete neîndemânatice, incomodată de mănuşa grosolană.

În clipa în care începu să disece cadavrul doctorului Gregory, avu senzaţia distinctă că taie o felie de friptură bine rumenită.

În spatele ei, contoarele Geiger începură să funcţioneze, prinzând emisii răzleţe de radiaţii remanente; sunetul semăna cu cel produs de nişte unghii ascuţite care bat darabana pe geam. Scully încremeni, aşteptând ca zgomotul să înceteze.

Potrivi lampa de deasupra mesei şi se apucă din nou de treabă, căutând cu atenţia încordată un indiciu cât de neînsemnat rămas în corpul bătrânului. Continuă să dicteze detaliat fiecare gest pe care-l făcea, înlăturând organele intacte, cântărindu-le pe fiecare în parte, exprimându-şi părerea despre starea fiecăruia - dar, pe măsură ce avansa cu autopsia, îşi dădea seama că ceva nu era deloc în ordine.

Într-un târziu, fără să-şi scoată mănuşile, se îndreptă spre interfonul montat pe perete, aruncând o privire peste umăr spre cea ce mai rămăsese din cadavrul doctorului Gregory. Formă numărul secţiei de oncologie.

— Sunt agentul special Dana Scully din sala de autopsie… se opri şi privi numărul de deasupra uşii… 2112. Am nevoie de un oncolog echipat în costum de protecţie pentru o consfătuire de câteva minute.

Cu toate că Scully solicitase părerea unui specialist, era sigură în privinţa diagnosticului.

Vocea de la celălalt capăt al firului îi promise fără tragere de inimă ajutorul solicitat. Scully se întrebă câţi oncologi se vor face brusc nevăzuţi, pretinzând că pleacă în pauza de masă sau la o partidă de golf de mult uitată, lăsându-i pe cei câţiva rămaşi la posturi să dea cu banul ca să hotărască cine se va sacrifica pentru ca să o asiste la autopsierea cadavrului carbonizat.

Se întoarse lângă trupul întins pe masa metalică şi-l privi de la distanţă. De câte ori respira, aerul filtrat prin masca de protecţie şuiera asemenea răsuflării fierbinţi a unui dragon.

Cu mult înainte de a fi fost răpus de flama care îi carbonizase trupul, întregul organism al doctorului Gregory fusese măcinat din interior de o aglomerare de tumori care îi perturbaseră funcţiile vitale.

Dacă nu ar fi fost răpus de această moarte bizară şi extrem de violentă, doctorul Gregory ar fi decedat oricum, în mai puţin de o lună, din cauza unui cancer generalizat.

CINCI

Baza Aviaţiei Militare Vandenberg, California
Buncărul subteran de control al proiectilelor de război
Marţi, 3.45 p.m.

O muncă plictisitoare de rutină într-o pubelă îngropată, pe care cineva o considera birou. Halal misiune!

Pe vremuri, căpitanul Franklin Mesta îşi imaginase că meseria de trăgător va fi extrem de interesantă, cu toate că nu aveai altceva de făcut decât să stai în adăpostul subteran, cu panoul de comandă a armelor nucleare la îndemâna degetelor. Programezi coordonatele, răsuceşti butoanele… şi soarta lumii era în mâinile tale, care nu aşteptau decât ordinul de lansare.

În realitate, semăna mai degrabă cu o recluziune sinistră, lipsită însă de intimitatea solitudinii.

Mesta era blocat într-o celulă strâmtă, îngropată în pământ, bucurându-se din când în când de compania unui coleg detașat la întâmplare, cu care nu avea mai nimic în comun. Patruzeci şi opt de ore bătute pe muchie fără să vadă lumina soarelui, fără să audă vuietul vântului sau al oceanului, fără să-şi poată dezmorţi muşchii înţepeniţi sau să-și întindă corpul anchilozat.

Ce folos că era detaşat pe coasta magnifică a Californiei, când el era obligat să-și facă serviciul îngropat sub o stâncă? S-ar fi putut afla la fel de bine la Minot, în Dakota de Nord. Toate buncărele subterane de control arătau exact la fel. Se simţea mâna aceluiaşi decorator angajat, fără îndoială, printr-un contract guvernamental ieftin.

Poate că ar fi trebuit să-şi ofere serviciile la SEME. Cel puţin la Serviciul de Evacuare a Materialelor Explozibile exista şansa să se întâmple ceva neaşteptat şi interesant.

Se răsuci pe scaun şi privi către colegul lui, căpitanul Greg Louis, care se afla la un braţ distanţă, ţintuit într-un scaun roşu, identic cu al său. Scaunele erau montate pe nişte şine din oţel prinse de podea, care îi menţineau pe cei doi trăgători întotdeauna în unghi drept unul faţă de

celălalt. Regulamentul cerea ca fiecare dintre militari să rămână în permanenţă prins în centura de siguranţă.

O oglindă rotundă, montată în colţul dintre ei, le permitea celor doi bărbaţi să se privească în ochi, cu toate că nu se puteau atinge. Mesta bănuia că existaseră ocazii în care trăgătorii înnebuniţi de garda interminabilă încercaseră să se strângă de gât unii pe alţii.

— Ce crezi, cum e vremea acolo sus? întrebă Mesta.

Căpitanul Louis mâzgălea cu un aer absorbit nişte calcule pe un caiet. Ridică privirea distrat, clipi şi privi în ochii colegului său, reflectaţi de oglinda circulară. Cu toate că faţa lată, ochii depărtaţi şi buzele cărnoase îi dădeau o expresie tâmpă, Mesta ştia că tovarăşul lui era un as al matematicii.

— Vrei să dau un telefon sus? întrebă Louis. Ne pot trimite prin fax un buletin meteo complet.

Mesta clătină din cap şi privi absent pupitrele metalice de control din jur. Totul era vopsit în nuanţa de gri folosită la navele de război sau, şi mai rău, în verde închis, cu discuri butucănoase din plastic negru şi afişaje numerice analoge o tehnologie coborâtă direct din epoca Războiului Rece.

— Nu, întrebam şi eu aşa, zise el oftând. Acum ce mai calculezi?

Louis lăsă creionul din mână.

— Dacă iau suprafaţa camerei în care ne aflăm şi adâncimea la suprafaţă, pot calcula aproximativ volumul de material din cilindrul de deasupra noastră. După aceea voi folosi densitatea medie a rocii ca să aflu masa. După ce termin, vom şti exact ce cantitate de piatră atârnă peste capetele noastre.

— Cred că glumeşti, omule, bombăni Mesta. Eşti nebun!

— Îmi fac şi eu de lucru. Nu te-am făcut curios?

— Deloc.

Mesta împinse scaunul pe şinele prinse în podea şi se opri în faţa altei staţii, pe care o verificase cu numai cinci minute în urmă. Condiţiile erau neschimbate.

Îşi aţinti privirea asupra telefonului negru şi voluminos, montat pe staţie.

— Cred că am să sun la cei de sus ca să le cer permisiunea să mă duc la toaletă.

În realitate nu simţea nevoia, dar era un mod de a-şi ocupa timpul. Şi-

apoi, până când primea aprobarea, era posibil să aibă vezica plină.

— Sună, îl îndemnă Louis, absorbit din nou de calcule.

În spatele unei draperii roşii se afla o singură cabină, care oferea minimum de intimitate şi de spaţiu ca să-ţi dezmorţeşti oasele - însă fiecare dintre cei doi bărbaţi avea nevoie să o folosească o singură dată în timpul unui schimb, iar Mesta îşi zise că va profita cât mai mult de acest răgaz.

Deodată, telefonul începu să sune.

Instantaneu, cei doi bărbaţi îşi reluară atitudinea profesională, pregătiţi să înceapă dintr-o clipă în alta programul care le fusese întipărit în minte. Ştiau perfect ce aveau de făcut şi luau fiecare alarmă în serios.

Mesta ridică receptorul.

— Sunt căpitanul Franklin Mesta. Pregătiţi-vă pentru verificarea codului.

Luă registrul şi parcurse rapid paginile laminate, căutând codul adecvat şi formula de autorizare.

Vocea de la telefon - monotonă, ascuţită şi ciudat de asexuată - începu să turuie cifrele pe un ton uniform, clar şi precis.

— Tango Zulu Zece Treisprezece Alfa Raze X.

Mesta urmări grupele de cifre şi litere cu degetul, repetându-le în receptor.

— Tango Zulu Zece Treisprezece Alfa Raze X. Verificat. Secund, eşti de acord?

Cu urechea la un telefon identic, căpitanul Louis îşi verifică propriul registru.

— De acord. Suntem gata să primim coordonatele ţintei.

— Gata pentru introducerea coordonatelor, zise Mesta în microreceptor.

Mesta îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul şi adrenalina vărsându-i-se în sânge, cu toate că ştia că trebuia să fie vorba doar de un exerciţiu ca celelalte. Strategia militară prevedea efectuarea unor aplicaţii de rutină pentru a se asigura şefii că militarii nu-şi vor pierde minţile de plictiseală.

Mesta mai ştia că, în afară de intenţia de a-i scoate din somnolenţă şi a-i supune unor exerciţii regulate, comandamentul voia să se asigure că trăgătorii executau ordinele fără să gândească. Îngropaţi sub nu se ştie câte tone de rocă socotise Louis, cei doi militari erau atât de izolaţi, încât

nu ştiau niciodată dacă se pregăteau de o lansare adevărată sau făceau o simplă aplicaţie. Exact asta doreau superiorii lor.

Dar, de îndată ce primiră coordonatele şi le introduseră pe dischetele numerice analoge, Mesta îşi dădu seama că lansarea nu putea fi în niciun caz reală.

— Asta-i undeva în Pacificul de Vest… prin Insulele Marshall.

Privi harta lumii, cu colţurile îndoite de vreme, care stătea fixată pe peretele metalic.

— Bombardăm Insula Gilligan sau ce mama dracului?

Căpitanul Louis replică pe un ton răspicat, care nu lăsa loc de glumă.

— Probabil că e în conformitate cu noua politică de neagresiune a guvernului. Ruşilor nu le place nici măcar să ne prefacem că ţinem rachetele aţintite asupra lor.

Mesta apăsă pe tasta pe care scria VERIFICAREA POZIŢIEI ŢINTEI şi clătină din cap.

— Mi se pare că cineva tânjeşte după nişte nucşoare radioactive.

Şi totuşi, posibilitatea declanşării unui atac real, a unei instigări implacabile la un război mondial era suficientă pentru a-l acoperi cu o sudoare rece - indiferent dacă era sau nu vorba doar de un exerciţiu.

— Sunt gata pentru introducerea cheii, rosti Louis.

Cu gesturi pripite, Mesta rupse plicul lui şi extrase cheia metalică ce atârna de un lanţ din plastic.

— Gata pentru introducerea cheii, repetă el. La semnalul meu - trei, doi, unu. Introducem cheile.

Ambii bărbaţi băgară cheia în orificiu, apoi respirară uşuraţi, ca la comandă.

— Palpitant, nu-i aşa? exclamă Mesta, renunţând la atitudinea profesională.

Louis clipi şi îl privi într-un fel ciudat.

Acum totul depindea de staţia de comandă, unde altcineva, îmbrăcat într-o uniformă, va avea proiectilul şi va scoate siguranţa focoaselor, acele grămăjoare conice de bombe atomice. Fiecare proiectil avea o putere distructivă de câteva sute de ori mai mare decât bombele aruncate la Hiroşima şi Nagasaki.

— Începeţi rotirea cheii, ordonă vocea de la telefon.

Mesta îşi încleştă degetele transpirate pe capătul rotunjit al cheii. Privi în oglinda de observare şi observă că Louis făcuse acelaşi lucru,

aşteptând cuvântul lui de ordine. Mesta începu numărătoarea inversă.

La „unu“, amândoi rotiră cheile în acelaşi timp.

Luminile se stinseră.

Din panourile de control vechi, din tranzistorii şi condensatorii uzaţi şi suprasolicitaţi, ţâşniră scântei.

— Hei! ţipă Mesta. Ce-i asta, vreo glumă proastă?

În ciuda răbufnirii de furie, se simţi cuprins de o frică primitivă, ştiindu-se blocat în întuneric, îngropat în sicriul acela metalic. Avea senzaţia că simte efectiv apăsarea fiecărei bucăţi de pământ calculată de căpitanul Louis. Mesta era mulţumit că tovarăşul lui nu-i mai putea vedea expresia feţei.

— Caut comenzile de urgenţă, se auzi vocea lui Louis, ciudat de decorporalizată în întunericul de nepătruns.

Tonul avea o notă de calm forţat, dezminţit însă de răguşeala din glas.

— Păi, unde sunt? Pune generatorul în funcţiune.

În mintea lui Mesta se învălmăşeau imagini terifiante, de sufocare şi moarte. Fără energie nu vor mai avea aer şi nu vor putea lua legătura cu cei de la suprafaţă pentru a cere să fie evacuaţi de urgenţă.

Dar dacă lansarea fusese reală? Oare Statele Unite fuseseră atrase într-un război mondial? Imposibil!

— Aprinde luminile alea blestemate! ţipă Mesta.

— Le-am găsit. Nu avem timp de diagnosticare.

Deodată, Louis scoase un urlet de durere..

— Aaa! Comenzile sunt fierbinţi! Mi-am ars palma.

Mesta desluşi instrumentele metalice care începură să răspândească o lumină roşie-maronie, ca o plită încinsă. Panourile electronice fură străfulgerate de un nou val de scântei. Deodată, prin pereţii metalici începu să se infiltreze un val de lumină incandescentă.

— Ce se petrece aici? întrebă Mesta.

— Telefonul e mort, replică Louis cu o voce înnebunitor de calmă.

Mesta alunecă înainte şi înapoi pe scaunul fixat pe şină, încercând să-şi răcorească trupul asudat.

— Parcă am fi într-un cuptor cu microunde uriaş! E aşa de cald aici!

Îmbinările sudate ale plăcilor metalice care formau pereţii cedară. Niturile zburau ca nişte gloanţe de la un capăt la altul al camerei etanşe, ricoşând şi pulverizând panourile de sticlă ale instrumentelor. Cei doi bărbaţi începură să urle. Încăperea se umplu de o lumină orbitoare.

— Dar suntem în subteran, bâigui Louis. Aici n-ar trebui să existe decât piatră.

Mesta încerca să se ridice în picioare, cu intenţia de a se repezi la scara de urgenţă sau măcar la ascensorul de urgenţă, dar chingile şi centura de siguranţă îl ţintuiau în scaunul incomod. Tapiţeria începu să fumege.

— Ce-i zgomotul ăsta? îngăimă Louis. Auzi vocile de afară?

Lumina şi fierbinţeala răbufniră prin crăpăturile pereţilor, inundând totul într-o furtună orbitoare, ţâşnită parcă din miezul soarelui. Ultimul lucru pe care-l auzi căpitanul Mesta fu un vuiet furios, ca un vârtej de şoapte răzbunătoare.

După ce se topi şi ultimul strat protector, toate îmbinările sudate pocniră şi un val uriaş de flăcări radioactive se năpusti asupra lor, înghiţind capsula.

ȘASE

```
Centrul de Cercetări Nucleare Teller
Marţi, 3.50 p.m.
```

Ecusonul provizoriu prins de rever îl făcea pe Mulder să se simtă ca un comis-voiajor care umblă din ușă în ușă, încercând să-și vândă marfa.

Din când în când, privea harta Centrului Teller, pe care Rosabeth Carrera încercuise numărul clădirii în care lucra provizoriu echipa de cercetători a doctorului Gregory.

Găsi clădirea, care se dovedi a fi o baracă veche şi dărăpănată, cu două nivele şi cu nişte ferestre vălurite de trecerea anilor. Uşile şi ramele erau vopsite într-un galben putred, care îi amintea de culoarea creioanelor împărţite în şcolile de stat atunci când dădeau teste standard. Pereţii exteriori erau placaţi cu şindrile din material compozit, de fapt nişte fâşii de asfalt suprapuse. Semănau cu aripile unei molii mutante monstruoase, crescută la dimensiuni uriaşe.

— Drăguţ bârlog, își zise el în gând.

Mulder aflase dintr-o broşură găsită la biroul personal că Centrul de Cercetări Nucleare Teller se află pe teritoriul unei baze militare dezafectate a Marinei Militare americane. Privind barăcile, ajunse la concluzia că acestea erau probabil singurele construcţii originale care se mai ţineau în picioare; celelalte fuseseră demolate şi înlocuite cu clădirile de birouri modulare din prefabricate.

Încercă să ghicească ce fel de detaşamente putuseră fi surghiunite în astfel de locuri uitate de Dumnezeu: proiectanţi căzuţi în uitare după pierderea suplimentărilor de buget, angajaţi noi, în aşteptarea terminării verificărilor de securitate, sau personalul administrativ care nu avea nevoie de laboratoarele sofisticate ale cercetătorilor nucleari.

Se părea că proiectul doctorului Gregory își pierduse un pic din prestigiu.

Mulder urcă obosit scara de lemn şi trase de uşa înţepenită. Intră, pregătit să-și arate legitimaţia provizorie, cu toate că Rosabeth Carrera îl asigurase că în această secţie a centrului de cercetări accesul vizitatorilor era permis. Clădirea se afla dincolo de gardul împrejmuitor şi era deci

inaccesibilă publicului larg, dar în aceste birouri nu se lucra cu niciun fel de documente secrete.

Holul era pustiu. Mulder zări doar o bucătărioară, cu o cafetieră şi o cană mare din plastic cu apă, aşezată pe un răcitor. Pe perete era lipit un afiş imprimat cu laser pe hârtie de culoarea somonului; Mulder remarcă alte câteva copii prinse pe uşi şi aviziere, pe toată lungimea coridorului.

ATENŢIE! Zonă infestată cu azbest
Echipa de intervenţie va lucra în următoarele zile

Evident, datele scrise de mână erau exact cele în care el şi Scully plănuiseră să viziteze secţia.

Dedesubt scria cu o caligrafie ascuţită:

Vă cerem scuze

Mulder merse pe holişorul din dreptul bucătăriei, până în punctul în care se intersecta cu holul principal, pe care se aflau birourile. Tavanul scârţâi, iar el ridică privirea spre plăcile izolante pătate de apă, care abia se mai ţineau pe structura suspendată din jurul tuburilor de neon. Paşii de la etaj îşi continuau drumul, însoţiţi de scrâşnetul grinzilor uzate.

La capătul holului se opri. Tot spaţiul din stânga lui era acoperit cu o folie de plastic, ca şi cum s-ar fi desfăşurat o lucrare de consolidare misterioasă. În spatele foliei transparente, câţiva muncitori îmbrăcaţi în salopete de lucru, cu feţele acoperite în întregime de măşti de oxigen, spărgeau tencuiala cu ajutorul unor răngi de fier. Alţii aspirau praful stârnit, folosindu-se de nişte aspiratoare de mare capacitate. Era un zgomot infernal. Puţin mai departe, coridorul era blocat cu o bandă galbenă, de care atârna un afiş:

Se lucrează la îndepărtarea azbestului
PERICOL
NU TRECEŢI MAI DEPARTE!

Mulder aruncă o privire pe bucăţica de hârtie galbenă pe care notase numărul biroului provizoriu al lui Bear Dooley. „Sper că nu e pe-acolo“, îşi spuse, privind zona aflată în lucru. O luă spre dreapta şi începu să încerce uşile pe rând. Majoritatea erau închise - nu neapărat pentru că încăperile ar fi fost goale, ci pentru că oamenii nu puteau lucra în zgomot.

Continuă să meargă pe coridor, privind numerele de pe uşi şi ascultând zgomotul din ce în ce mai estompat al uneltelor cu care se îndepărta izolaţia contaminată cu azbest, care urma să fie înlocuită cu o alta nouă din materiale corespunzătoare. Cu zeci de ani în urmă, izolaţiile din azbest fuseseră considerate inofensive. Dar acum, datorită noilor reglementări de securitate, se părea că muncitorii creau un pericol şi mai serios. Pentru a rezolva problema, lucrătorii curăţau clădirea dărăpănată, cheltuind sume uriaşe din banii contribuabililor, şi poluau aerul cu o cantitate mult mai mare de fibre de azbest decât s-ar fi răspândit în atmosferă pe toată durata de viaţă a clădirii, în condiţii normale de folosinţă.

Mulder se întrebă dacă, peste zece-douăzeci de ani, se va găsi cineva care să decreteze că noul material era de asemenea toxic, luând astfel întregul proces de la capăt.

Îşi aduse aminte de un banc din *Saturday Night Life* de care râsese în hohote o întreagă seară de sâmbătă, petrecută acasă, întins pe canapea. Comentatorul emisiunii *Weekend Update* anunţa cu mândrie că se descoperise cauza îmbolnăvirilor de cancer (răpăit de tobe): *şoarecii albi de laborator!*

Acum însă nu mai găsea gluma la fel de amuzantă.

Ar fi fost curios să ştie cum se descurca Scully cu autopsierea cadavrului doctorului Gregory.

Ajunse în sfârşit în faţa uşii întredeschise a biroului lui Bear Dooley. Dincolo de uşa dată cu câteva straturi groase de vopsea maro, un bărbat mătăhălos, îmbrăcat într-o scurtă din dril, cămaşă de flanel şi pantaloni, aranja câteva cărţi pe nişte rafturi vopsite în negru.

Mulder bătu uşurel în uşă, apoi o împinse fără zgomot.

— Scuzaţi-mă. Sunteţi doctorul T. Dooley?

Bărbatul se întoarse spre Mulder. Faţa îi era încadrată de o claie de păr roşcat şi o barbă încâlcită, sârmoasă, brăzdată de o şuviţă albă, care cobora până la bărbie, ca şi cum s-ar fi pătat cu lapte. Gura şi nasul îi erau acoperite de o mască de filtrare albă.

— Puneţi-vă imediat masca! Aţi înnebunit?

Cu o agilitate demnă de un mijlocaş, Dooley se repezi către biroul dărăpănat, smulse cu un gest brusc sertarul din dreapta şi scoase un pachet. Rupse cu mâinile lui grăsulii învelişul din plastic şi-i întinse masca lui Mulder.

— Voi, cei de la FBI, ar trebui să fiţi mai isteţi credeam că sunteţi capabili să vă luaţi nişte măsuri elementare de siguranţă.

Ruşinat, Mulder îşi potrivi masca pe faţă, o fixă cu banda elastică şi inspiră prin filtrul cu miros de hârtie. Ridică mâna în care ţinea legitimaţia şi ecusonul şi i le arătă.

— Sunteţi Bear Dooley, dacă nu mă înşel? De unde v-aţi dat seama că sunt de la FBI?

Bărbatul masiv începu să râdă cu poftă.

— Glumiţi?! Cravata și costumul înseamnă că sunteţi fie de la Departamentul Energiei, fie de la FBI - şi, ţinând seama de moartea bizară a doctorului Gregory, am bănuit că sunteţi de la FBI. Ni s-a spus că veţi veni şi am fost sfătuiţi să fim cooperanţi.

— Mulţumesc, zise Mulder, intrând în încăpere şi aşezându-se pe un scaun din faţa biroului răvăşit, fără să aştepte vreo invitaţie. Deocamdată, aş dori să vă pun doar câteva întrebări. Voi încerca să fiu cât mai scurt. Suntem de-abia la începutul investigaţiei.

Dooley continuă să-şi despacheteze lucrurile aşezate în câteva cutii de carton, băgând dosarele în sertarele fişierului, iar creioanele şi caietele de notiţe în sertarul spaţios din mijlocul biroului.

— În primul rând, aş vrea să ştiu dacă îmi puteţi da amănunte despre proiectul la care lucraţi împreună cu doctorul Gregory?

— Nu, zise Bear Dooley, întorcându-se ca să scoată nişte fotografii înrămate şi câteva suluri care păreau să fie rapoarte tehnice, hărţi meteorologice şi fotografii luate, din satelit. Nu vă pot spune nimic despre asta. Este un proiect secret.

— Înţeleg. Atunci, aţi putea găsi o explicaţie nesecretă pentru o eventuală legătură între specificul proiectului şi moartea doctorului Gregory?

— Răspunsul este iarăşi nu.

Mulder avea impresia că Bear Dooley îşi făcuse un obicei din a se purta atât de ursuz cu intruşii - dat fiind că nu prea agrea prostia - dar de data aceasta omul era din cale afară de tulburat. Poate că era copleşit de răspunderea care îi căzuse pe umeri atât de neaşteptat, acum când devenise unicul conducător al proiectului. Mulder urmărea cu un ochi atent mişcările repezite ale inginerului şi răspunsurile tăioase la întrebările puse. Încercă să-şi imagineze un scenariu în care Dooley, avid de putere, ar fi pus la cale moartea conducătorului principal de proiect,

devenind automat succesorul acestuia…

Însă i se părea o variantă puţin plauzibilă. Dooley nu părea încântat de situaţia în care se afla.

— Poate că ar fi mai bine să ne aventurăm pe un teren mai sigur. De cât timp lucraţi cu doctorul Gregory?

Dooley se opri şi se scărpină în cap.

— Cred că de vreo patru-cinci ani. Aproape tot timpul am lucrat ca tehnician. Pe-atunci mă plângeam de cât aveam de lucru, dar adevărul e că abia acum am dat de greu.

— De când sunteţi asistentul lui?

Răspunsul veni cu promptitudine.

— De unsprezece luni, de când ne-a lăsat baltă Miriel.

Afară pe hol se auzi zgomotul asurzitor al unui ferăstrău circular, urmat imediat de un scrâşnet ascuţit. Zgomotul metalic al ţevilor aruncate, sunetul tencuielii sfărâmate şi al lemnului tăiat stârni un val de înjurături şi o agitaţie frenetică pentru îndepărtarea azbestului toxic. Lui Mulder îi sugera freza dentistului care pătrunde adânc în molarul pacientului. Simţi un nod în gât.

— Ce-i cu tot acest material despre insulele din Pacificul de Sud? întrebă el, arătând spre fotografii. Dar cu fotografiile astea aeriene şi hărţile sinoptice?

Dooley ridică din umeri şi ezită puţin, încercând să formuleze o explicaţie satisfăcătoare.

— Poate că am de gând să plec în vacanţă - să mă rup de locul ăsta, înţelegeţi? Şi apoi, e vorba de Pacificul de Vest, nu de partea sudică.

— Ciudat. Doctorul Gregory avea nişte fotografii identice în biroul lui.

— Poate că am luat legătura cu aceeaşi agenţie turistică.

Mulder se aplecă puţin în faţă. Era teribil de incomod să conducă aşa cum trebuia interogarea, atâta timp cât amândoi purtau pe faţă măştile acelea ridicole. Obrajii şi buzele i se încinseseră din cauza propriei respiraţii. Vocea îi era stinsă, dar calmă.

— Povestiţi-mi despre Bright Anvil.

— N-am auzit despre aşa ceva, replică sec Dooley.

— Ba da, aţi auzit.

— Nu aveţi aprobare specială ca să vă dau amănunte, continuă Dooley.

— Am aprobarea FBI-ului.

— Agent Mulder, aprobarea pe care v-a dat-o FBI-ul nu face doi bani în

ochii mei. Eu am semnat nişte hârtii. Am fost instruit de cei de la securitate. Ştiu cât de secretă este activitatea pe care o desfăşor. Spre deosebire de alţi asistenţi ai doctorului Gregory, eu îmi respect cuvântul dat.

Dooley împunse aerul cu degetul în direcţia lui Mulder.

— Poate că nu vă daţi seama de asta, domnule FBI, dar noi doi suntem în aceeaşi tabără. Şi eu lupt pentru ţara asta, făcând ceea ce consideră guvernul că este necesar. Dacă vreţi să trageţi pe cineva de limbă, de ce nu luaţi legătura cu Miriel Bremen la sediul organizaţiei „Opriţi Nebunia Nucleară”? Adresa o găsiţi pe unul din cei vreo o mie de fluturaşi pe care i-au risipit ieri pe lângă gard şi prin şanţuri. Duceţi-vă şi întrebaţi-o pe ea. Iar după aceea arestaţi-o pentru divulgarea unor informaţii strict secrete. De fapt, aţi face bine să-i puneţi o mulţime de întrebări. Se afla în preajmă atunci când a murit Emil Gregory şi avea destule motive să ne dea proiectul peste cap.

Mulder îl fulgeră cu privirea.

— Spuneţi mai departe.

Faţa lui Bear Dooley se înroşi, pradă răbufnirii de nemulţumire înăbuşită de multă vreme.

— În tot răstimpul care vă interesează, Miriel şi demonstranţii ei s-au aflat aici. Ameninţau să nu precupeţească *niciun* efort - sesizaţi implicaţiile acestui cuvânt? - pentru a ne sabota munca. Miriel trebuie să ştie cum procedează, din moment ce a lucrat la acest proiect. Poate că ea a fost cea care a ascuns ceva în biroul lui Gregory. Poate că ea se află în spatele acestui mister.

— Vom verifica.

Dooley lăsă pe birou o cutie voluminoasă, plină cu rechizite. Pixuri, creioane, foarfeci erau aruncate de-a valma, alături de rola de scotch şi de capsator.

— Agent Mulder, acum trebuie să mă apuc de treabă. Eram băgat deja până peste cap în responsabilităţi, iar acum situaţia e şi mai rea. Mai adăugaţi la asta că ne-au mutat din birourile noastre confortabile şi ne-au băgat în gaura asta oribilă. Suntem nevoiţi să lucrăm în nişte barăci, unde nu pot scoate afară nici măcar o singură foaie de hârtie cu conţinut secret.

În timp ce se apropia de uşă, gândurile lui Mulder zburară în altă parte.

— Am observat că unele rapoarte şi documente din biroul doctorului Gregory au fost îndepărtate. Sustragerea probelor de la locul faptei este un delict serios. Bănuiesc că dumneavoastră nu aveţi niciun amestec, nu-i aşa?

Bear Dooley goli ultimele obiecte din cutia de carton, o puse pe podea şi o zdrobi cu piciorul, vizibil încântat.

— Toate rapoartele care ţin de proiectul nostru sunt urmărite, agent Mulder - sunt înregistrate şi date spre păstrare unei anumite persoane. Unele din rapoartele doctorului Gregory erau unicate. Poate că aveam nevoie de ele ca să ne continuăm munca. Proiectul nostru are prioritate absolută.

— Chiar faţă de investigarea unei crime? Cine v-a spus asta?

— Întrebaţi-i pe cei de la Departamentul Energiei. Poate că n-o să vă dea prea multe detalii despre proiect, dar atâta lucru vă vor spune cu siguranţă.

— Păreţi foarte sigur pe dumneavoastră.

— Aşa cum zicea o fostă prietenă de-a mea, nu duc lipsă de încredere în mine.

— Aş putea primi o listă a documentelor pe care le-aţi luat din biroul doctorului Gregory? insistă Mulder.

— Nu, replică Dooley. Toate titlurile sunt strict secrete.

Mulder încercă să-şi păstreze calmul. Băgă mâna în buzunar şi scoase o carte de vizită.

— Acesta este numărul biroului central al FBI. Puteţi să mă sunaţi de la telefonul din laborator, sau mă puteţi căuta pe telefonul celular, în caz că doriţi să-mi comunicaţi ceva.

— Desigur.

Dooley luă cartea de vizită şi deschise neglijent sertarul ticsit cu pixuri, rigle, piuneze, clame şi alte mărunţişuri. Aruncă dreptunghiul de carton înăuntru, unde probabil că nu avea să-l mai găsească, chiar dacă ar fi vrut.

Mulder era aproape convins că Bear Dooley nu va căuta niciodată cartea de vizită.

— Vă mulţumesc că mi-aţi acordat puţin din timpul dumneavoastră, domnule doctor Dooley.

— *Domnule* Dooley, sublinie inginerul, apoi continuă aproape în şoaptă. Nu am apucat să-mi dau doctoratul. Am fost prea ocupat cu

munca mea ca să dau atenţie acestor lucruri.

— Atunci vă las să vă întoarceţi la proiect, spuse Mulder şi ieşi pe holul unde constructorii continuau să smulgă învelişul din azbest, dincolo de folia de plastic care înconjura zona.

ŞAPTE

Reşedinţa Gregory, Pleasanton, California
Miercuri, 10.28 a.m.

Mulder descuie uşa cu cheia potrivită şi băgă capul prin deschizătură, nu înainte însă de a ciocăni cu putere.

— Cioc, cioc, e cineva acasă?

Locuinţa lui Emil Gregory îi întâmpină cu o tăcere apăsătoare.

În spatele lui Mulder, Scully îşi ţuguie buzele.

— Mulder, aici nu e nimeni. Gregory trăia singur.

Deschise dosarul pe care îl ţinuse strâns lipit de jacheta bleumarin.

— În raportul ăsta scrie că soţia lui a murit acum şase ani. De leucemie.

Mulder clătină din cap şi încruntă sprâncenele. Gândurile îi zburară la cancerul în faza finală, descoperit de Scully cu ocazia autopsierii cadavrului doctorului Gregory.

— Nu mai apucă nimeni să moară de moarte bună, în patul lui?

Ezitau să intre în casa prăfuită şi rece, care stătea izolată la capătul unei fundături. Faţă de clădirile învecinate, casa lui Gregory făcea notă discordantă. Era o construcţie amintind de vechile conace din sud-vest, cu colţuri rotunjite şi arcade graţioase. Veranda pavată cu plăci de gresie multicolore era umbrită de un copac năpădit de iederă.

După câteva clipe de aşteptare, Mulder împinse uşa de perete. Intrară amândoi în holul răcoros şi coborâră cele două trepte care duceau spre o cameră de zi foarte spaţioasă.

Cu toate că Gregory murise doar de treizeci şi şase de ore, casa avea deja un aer abandonat, lăsată pradă stafiilor care bântuiau fără să-şi găsească odihna.

— Extraordinar cât de repede se instalează atmosfera asta deprimantă, remarcă Mulder.

— Se vede că trăia singur.

Mulder privi în jur, dar locuinţa nu i se păru din cale-afară de neîngrijită. De fapt, cam aşa arăta şi apartamentul lui de cele de mai multe ori. Se întrebă dacă nu cumva era o aluzie la adresa lui.

Camera de zi era mobilată cu piesele obişnuite - o canapea, un fotoliu dublu, un televizor şi o combină stereo, care nu părea să fost des folosită. Pe măsuţa din faţa canapelei stătea un vraf de reviste îngropate parţial sub vreo zece rapoarte tehnice cu antetul Centrului de Cercetări Nucleare Teller. Printre ele se rătăciseră câteva purtând sigla Laboratoarelor Naţionale Los Alamos şi Lawrence Livermore.

Pereţii de culoarea untului aveau un aspect mătăsos, ca argila moale. Nişele din jurul căminului erau decorate cu câteva bibelouri. Pe nişte rafturi mici erau aşezate vase Anasazi de ceramică vopsită; pereţii erau înviorați de câteva măşti viu colorate. Deasupra policioarei atârna un şirag de ardei iuţi ca nişte cireşe pârguite.

Casa degaja un aer autentic de Santa Fe, însă Mulder era aproape convins că tot aranjamentul acesta artistic era opera răposatei doamne Gregory şi că bătrânul cercetător nu avusese puterea sau motivaţia să redecoreze camera după propriul gust.

— Se pare că, după ce şi-a pierdut soţia, doctorul Gregory nu s-a mai interesat decât de munca lui, spuse Scully, răsfoind din nou dosarul. Aici spune că şi-a luat concediu de două luni ca să facă aranjamentele de înmormântare şi să-şi adune gândurile - însă nu prea ştia cu ce să-şi umple timpul. De când s-a întors la Centrul de Cercetări Nucleare Teller, dosarul lui este plin de cuvinte elogioase. Se pare că s-a abandonat complet muncii de cercetare. Era viaţa lui.

— Scrie acolo ceva în legătură cu ceea ce făcea?

— Nu scrie nimic, pentru că era strict secret.

— Vechea poveste.

Pe bufetul din bucătărie, Scully descoperi câteva sticluţe cu analgezice. Le agită puţin şi citi Inscripţia de pe etichete. Unele dintre ele erau pe jumătate goale.

— Lua cam multe medicamente… analgezice şi soporifice. Probabil că avea dureri incredibil de mari. Încă nu am primit fişa lui medicală, dar sunt convinsă că doctorul Gregory ştia că nu mai are de trăit decât câteva luni.

— Şi totuşi, se ducea la lucru în fiecare zi. Asta zic şi eu conştiinciozitate.

Cutreieră casa goală, neştiind nici el prea bine ce căuta. Traversă camera de zi şi intră într-un hol mic, care ducea la dormitoarele din spatele casei şi la camera de lucru. Această parte a locuinţei era decorată

cu totul altfel, în stilul personal al doctorului Gregory.

Pereţii erau înţesaţi de fotografii înrămate, dispuse la nimereală, trădând mâna omului repezit, care prefera să folosească ciocanul şi cuiele, în loc de nivelă şi riglă. Aveai impresia că fuseseră atârnate de-a lungul anilor, pe măsură ce colecţia lui Gregory se mai îmbogăţea cu câte o poză.

Nu găseai două fotografii la fel, deşi se remarca o similitudine izbitoare: imaginea obsedantă a ciupercii atomice, a unor explozii nucleare, una mai devastatoare decât cealaltă, într-una din fotografii se vedea în fundal un petic de deşert, pe când în altele apărea oceanul pe care pluteau câteva distrugătoare ale Marinei Militare. În alta fusese surprins un grup de cercetători în halate albe, cu ochelari cu rame aurii pe nas, înconjuraţi de câţiva ofiţeri şi de alte persoane în uniforme militare.

— Când te gândeşti că alţii colecţionează poze cu Elvis, murmură Mulder, studiind ciupercile atomice.

Scully se apropie de el.

— Pe unele le-am mai văzut. Sunt poze clasice. Acestea au fost detonări de bombe cu hidrogen în Insulele Marshall, pe la mijlocul anilor ’50. Celelalte… cred că au fost nişte explozii la suprafaţă, făcute în Deşertul Nevada… au făcut parte din Proiectul Plowshare.

Rămase cu privirea aţintită asupra fotografiilor. Mulder o privi surprins şi totodată tulburat de expresia întipărită pe faţa ei.

— S-a întâmplat ceva?

Scully clătină din cap, iar apoi îşi aranjă după ureche o şuviţă rebelă.

— Nu… nu. Însă mi-am adus aminte de o menţiune din dosarul doctorului Gregory. Se pare că, începând cu Proiectul Manhattan, doctorul a lucrat numai în domeniul armelor nucleare. A participat la Testul Trinity, apoi a lucrat la Los Alamos. În anii ’50 a participat la multe detonări experimentale de bombe cu hidrogen.

Mulder se apropie de fotografia care înfăţişa cel mai mare nor radioactiv, de fapt o erupţie gigantică de apă, foc şi fum, deasupra apelor oceanului. Avea impresia că se volatilizase o întreagă insulă de dimensiuni mai mici. În colţul de jos al fotografiei lucioase erau scrise cuvintele „Castle Bravo”.

— Cred că a fost o priveli̇şte impresionantă.

Scully îi aruncă o privire surprinsă.

— Eu n-aş vrea să văd niciodată aşa ceva!

Mulder îşi trecu repede degetele prin părul răvăşit.

— Retoric vorbind, voiam să spun.

Citi toate denumirile ciudate scrise pe fiecare fotografie. Cerneala diferea, dar era evidentă amprenta aceleiaşi mâini. Unele înscrisuri erau şterse de vreme, altele îşi păstraseră mai bine culoarea şi prospeţimea.

— „Sawtooth." „Mike." „Bikini Baker". „Greenhouse". „Ivy". „Sandstone X-Ray". Asta ce mai e, vreun cifru? întrebă în cele din urmă Mulder.

Scully clătină din cap.

— Nu. Astea sunt denumirile date testelor nucleare, pentru fiecare bombă în parte. Fiecare avea o construcţie diferită şi au fost botezate cu fel de fel de nume trăsnite. Testele în sine nu au fost ţinute în secret, doar detaliile de construcţie, data, rezultatele anticipate şi structura nucleului. O serie întreagă de detonări subterane efectuate în Deşertul Nevada au primit numele unor oraşe-fantomă din California. Altele au fost botezate cu denumirile diferitelor sortimente de brânză.

— Ce adunătură de ţicniţi!

Mulder se îndepărtă de galeria cu fotografii şi intră în biroul spaţios şi dezordonat în care obişnuise să-şi continue munca de la Centru doctorul Gregory. Cu toate că în fiecare ungher zăceau vrafuri de hârtii, însemnări şi cărţi, era convins că doctorul Gregory putea găsi orice într-o clipă, fără să stea pe gânduri. O cămăruţă sau un birou amenajat în casă era sanctuarul unui bărbat şi, în pofida talmeş-balmeşului adunat de-a lungul anilor, avea certitudinea că bătrânul cercetător aranjase lucrurile după un tipic al lui.

Privind ideile neterminate din carnetele de însemnări cu foi galbene sau din caietele legate şcolăreşte, Mulder fu izbit de senzaţia cutremurătoare a unei vieţi curmate brutal. Era ca şi cum un cineast amator ar fi reglat camera de filmat pe PAUZĂ, aşteptând ca Gregory să iasă din scenă, lăsând în urmă decorul neatins.

Mulder începu să studieze atent notiţele, rapoartele tehnice, schiţele. Descoperi un teanc de broşuri care făceau reclamă mai multor insule mici din Pacific. Unele dintre ele erau vizibil făcute de mâna unui profesionist, altele însă erau rudimentare, ca şi cum ar fi fost opera unor oameni care nu prea ştiau ce fac.

— Cred că nu te aştepţi să găseşti ceva aici? Mi se pare puţin probabil ca doctorul Gregory să fi adus vreodată acasă lucrări secrete.

— Probabil că ai dreptate. Dar s-a format în perioada Proiectului Manhattan. Pe atunci, măsurile de securitate erau mai lejere decât acum, pentru că toată lumea lucra în aceeaşi echipă, împotriva aceluiaşi inamic.

— Iar noi continuăm să construim bombe cu care să luptăm împotriva celor răi, cu toate că nici nu mai ştim sigur cine sunt ăia, zise Scully repede, ascultând parcă de un reflex.

Mulder o privi pieziş, ridicând din sprâncene.

— Ăsta a fost un comentariu editorial, Scully?

Scully nu-i răspunse. În schimb, ridică un certificat înrămat care fusese scos de pe perete şi aşezat pe una din etajerele joase, ticsite cu cărţi. Mulder observă cuiul stingher de care fusese agățat.

— Mă întreb de ce o fi dat-o jos tocmai pe asta? zise Scully, înclinând rama ca să poată citi şi Mulder.

Diploma era o tipăritură făcută de o mână de profesionist, pe o imprimantă cu laser - de fapt, era o glumă, dar cel care o făcuse îşi dăduse toată osteneala. Desenul din centrul pergamentului reprezenta un clopot stilizat. Peste el era imprimat simbolul universal al interdicției (NO) - un cerc tăiat cu o linie. Dedesubt scria: „Echipa proiectului Bright Anvil decernează acest preţios premiu NO-BELL doctorului Emil Gregory”.

— Premiul „No-Bell“, murmură Mulder. Ceea ce mă intrigă totuși este că ieri Bear Dooley - omul numărul unu al doctorului Gregory - a negat categoric existenţa unui astfel de proiect. Cine semnează diploma?

— Miriel Bremen, femeia care a lucrat cu doctorul Gregory şi care şi-a dat demisia şi a devenit lidera protestatarilor.

— Aha! Ținând cont de asta şi de ceea ce mi-a spus ieri Bear Dooley, cred că a sosit timpul să avem o mică discuţie cu Miriel Bremen. Sediul mişcării protestatare e parcă pe Berkeley Street, nu departe de aici.

Scully dădu din cap preocupată. Cuvintele ei îl surprinseră pe Mulder.

— Mulder, aş vrea să stau singură de vorbă cu ea.

— Ai vreun motiv anume pentru care-mi dai liber toată după-amiaza?

Scully clătină din cap.

— Chestii mai vechi, Mulder. Nu au nicio legătură cu cazul acesta.

Mulder clătină încet din cap. O cunoştea destul de bine pe Scully ca să nu insiste atunci când ea nu voia să i se destăinuie. Ştia că îi va spune totul atunci când va crede de cuviinţă.

OPT

Centrul de Cercetări Nucleare Teller
Miercuri, 12.08 p.m.

După două zile de lucrări frenetice de îndepărtare a stratului de azbest - în realitate, o adevărată campanie de distrugere - masa de lucru, carnetele de însemnări, computerul şi telefonul lui Bear Dooley erau acoperite de o peliculă fină de pulbere albicioasă.

Înarmat cu un şervet de hârtie rezistentă, Bear începu să şteargă suprafeţele expuse, încercând să se autoconvingă că ceea ce vedea nu era decât praful inofensiv stârnit de căderea tencuielii. Cu siguranţă că fuseseră îndepărtate şi cele mai mici fibre de azbest. În definitiv, muncitorii constructori erau şi ei tot angajaţi ai statului.

La acest gând, se simţi cuprins din nou de o senzaţie de nelinişte.

Dooley ţinea morţiş să se mute înapoi în biroul lui. Detesta din tot sufletul provizoratul în care se găsea. Se simţea musafir la propriul său loc de muncă. „Trai în condiţii primitive", ar fi spus Mark Twain.

Astfel de întreruperi îl agasau. Pentru el şi colaboratorii lui, proiectul Bright Anvil era prea important ca să-şi permită să lâncezească cât timp dura investigaţia morţii doctorului Gregory. Ce legătură avea asta cu continuarea experimentului? Şi, în fond, cine stabileşte aici care sunt priorităţile? Proiectul avea un termen foarte scurt, iar condiţiile de desfăşurare trebuiau respectate cu sfinţenie. Anchetarea unei crime putea fi tărăgănată la nesfârşit şi nu era condiţionată de anotimp sau de starea vremii.

Dacă ne lăsaţi să ne vedem de proiect în linişte, îşi spuse el în gând, agenţii FBI n-au decât să stea cât poftesc aici.

Îşi privi ceasul. Imaginile prin satelit pe care le aştepta întârziaseră deja zece minute. Dooley întinse mâna după telefon, apoi oftă dezgustat. Uitase că nu era telefonul lui din birou, cu numerele importante introduse în memorie. Se văzu obligat să scotocească prin sertarele biroului până găsi carnetul cu numerele de telefon de la Centru. Îl răsfoi iritat şi se opri la interiorul lui Victor Ogilvy. Apăsă pe taste, apoi îşi frecă degetele, privind fix pelicula albă care i se impregnase în piele. Se

strâmbă scârbit şi-şi şterse palma de pantaloni.

După două apeluri stridente, auzi în receptor un glas piţigăiat.

— Victor, unde-i buletinul meteorologic? întrebă Dooley, fără să mai irosească timpul cu politeţuri.

Fără îndoială că tânărul asistent îi recunoscuse vocea tunătoare.

— L-am primit, Bear, îl informă vocea nazală. Tocmai verificam şi răsverificam proiecţiile meteorologice. Ăăă… cred că de data asta o să fii mulţumit.

— Păi trimite-mi-le odată ca să le verific şi eu. Totul trebuie să fie calculat la milimetru.

— Zbor spre tine! exclamă Victor şi trânti receptorul.

Dooley se lăsă pe spate în fotoliul care gemea din toate încheieturile şi îşi căută o poziţie cât de cât comodă. Instalaţia de aer condiţionat din baracă funcţiona la maximum, de aceea nu-şi scosese scurta pe care o purta peste cămaşa roşie din flanelă. Părul lung şi barba neîngrijită îi dădeau un aer de pustnic.

Comportamentul lui îi timora pe mulţi din jurul său, în special pe cei care nu lucrau direct cu el. Bear Dooley nu se considera un şef prea dificil, atâta timp cât toată lumea îşi îndeplinea obligaţiile. Cine nu îşi vedea de treabă, în primul rând nu ar fi trebuit să se angajeze acolo. Victor şi ceilalţi ingineri care lucrau de câţiva ani în echipa lui Bear Dooley îl considerau o persoană cu care se putea lucra foarte bine, care avea încredere în ei şi care se baza pe cunoştinţele lor profesionale - în acelaşi timp însă, ştiau cu toţii că era bine să te fereşti din calea lui dacă apucai să-l dezamăgeşti.

Afară, pe holuri, muncitorii constructori continuau să smulgă tencuiala cu izbituri asurzitoare de ciocan. Pe măsură ce avansau spre o altă aripă a clădirii, lăsau în urmă totul învăluit în folii de plastic.

Uşa de la intrare se deschise şi roşcovanul Victor Ogilvy urcă tropăind scara de lemn. Traversă grăbit holul acoperit cu linoleum, care ducea la biroul provizoriu al lui Dooley. Intră precipitat, cu un zâmbet plin de zel întipărit pe faţa congestionată. Ochelarii cu ramă metalică îi alunecaseră spre vârful nasului.

— Iată fotografiile prin satelit. Iar aici sunt suprapunerile.

Întinse proiecţiile pe biroul golit de hârţoage şi fixă marginile răsucite cu un capsator şi o pereche de foarfeci.

— Vezi norii ăştia, Bear? Există o probabilitate de nouăzeci şi cinci la

sută ca depresiunea asta să urmeze traseul marcat de mine cu roşu.

Îşi plimbă degetul noduros pe un contur trasat undeva prin Pacificul de Vest, în Arhipeleagul Marshall, imediat după linia de delimitare a datei pe glob.

— Am căutat un petic de uscat potrivit şi se pare că am găsit ţinta perfectă - chiar aici!

Degetul lui Victor acoperi în întregime un punct minuscul de pe hartă, care părea mai degrabă o greşeală de tipar rătăcită în mijlocul întinderii albastre a oceanului. Asta era!

Dooley îşi plecă privirea.

— Atolul Enika.

— Figurează în catalog, spuse Victor, făcând semn cu capul spre rafturile cu cărţi din birou.

Dooley se lăsă pe spate şi scoase volumul gros, apoi suflă praful albicios care îi acoperise cotorul. Frunzări repede paginile, căutând coordonatele maritime în care era menţionat şi Enika.

— Oho! Foarte interesant, zise el, citind cele câteva rânduri. O stâncă teşită, în mijlocul oceanului. Nu există fotografii mai recente, însă pare să se potrivească perfect scopului nostru. Nu există nicio aşezare umană, nu are nici măcar trecut istoric.

— Acolo nu va băga nimeni de seamă că s-a întâmplat ceva, încuviinţă Victor.

— Ia să mai văd o dată hărţile alea meteorologice.

Dooley întinse braţul şi pocni din degete nerăbdător. Tânărul desfăşură iarăşi colile, arătând acumularea ameninţătoare de nori care atârna deasupra oceanului asemenea unui pumn neîndurător.

— Toate insulele din împrejurimi au fost avertizate că se apropie un uragan. Nu sunt prea multe, doar câteva petice de pământ cu populaţie rară, cum ar fi Kwajalein şi Truk. Şi pe deasupra, e în apele care se află sub protectoratul SUA.

— Şi eşti absolut sigur că furtuna se va produce în locul acela?

Dooley fusese deja convins, însă voia să o audă din gura altcuiva.

Victor oftă exasperat.

— Bear, uită-te la dimensiunile aglomerării de nori. Cum de nu-ţi dai seama? E imposibil să ocolească insula. Avem la dispoziţie până atunci o săptămână. Din punctul de vedere al prognozelor meteorologice e o eternitate, însă e cam puţin pentru preparativele noastre… asta dacă ne

hotărâm să o facem.

Roşcovanul slab ca un arac se dădu înapoi, bâţâindu-se de pe un picior pe altul, ca și cum ar fi avut mare nevoie să meargă la toaletă.

Dooley îl fixă pe Victor cu o privire chiorâșă.

— Cum adică „dacă ne hotărâm să o facem”? E vreun impediment? Vorbeşte limpede, nu te mai codi.

Victor dădu din umeri.

— După mine nu-i niciun impediment, dar tu eşti cel care decide, Bear. Acum, că doctorul Gregory s-a dus, tu eşti singurul care trage sforile.

Dooley dădu încet din cap. Ştia că nu putea avea încredere deplină în oamenii din subordinea sa - iar acum era chiar una din acele situaţii.

— Bine, hai să începem să dăm telefoane. Din clipa asta dau lumină verde proiectului Bright Anvil. Începem. Trebuie să trimitem grupul de ingineri cu primul avion la Enika. Pregătim distrugătorul la baza navală Coronado - să fie gata de pornire de îndată ce sosim.

Victor dădu repede din cap.

— Am pregătit deja actele cerute de Departamentul Transporturilor. Vom expedia urgent la San Diego echipamentul pentru Bright Anvil, diagnosticele şi aparatul propriu-zis. Baza Coronado e pregătită pentru recepţie.

Dooley dădu din cap. Expedierea unui SST[2] nu era chiar floare la ureche. Trebuiau luate măsuri drastice de securitate pe teritoriul mai multor districte, inclusiv pe autostrăzi şi în oraşe.

— Pregăteşte actele de plecare ale fiecăruia. Trebuie să ne mişcăm repede. Eu voi pleca spre Enika cu primul echipaj. Echipa de rezervă B - adică tu, Victor - va pleca cu un avion de transport către insule, de îndată ce va fi totul pregătit.

Victor notă conştiincios tot ce i se spunea. Bear Dooley făcuse o dată prostia să încerce să descifreze caligrafia lui imposibilă, dar îşi jurase să nu mai recidiveze. Victor abia dacă mai răsufla și arăta ca și cum s-ar fi aflat în pragul unui atac de apoplexie din cauza emoţiei.

— Hai să ne urnim. Nu avem timp de pierdut, îl îndemnă Dooley.

Tânărul asistent se repezi spre uşă, dar vocea lui Dooley îl opri.

— Încă ceva, Victor!

Celălalt se întoarse, clipind prosteşte din spatele lentilelor groase, cu gura pe jumătate deschisă.

---

[2] Safe Secure Transport = Transport în condiţii de siguranţă (n.tr.).

— Nu uita să-ţi iei şi costumul de baie.
Victor râse uşurat, apoi dispăru pe hol.
Dooley privi îndelung hărţile şi proiecţiile meteorologice, iar faţa i se lumină încet de un zâmbet. În sfârşit, după atâta timp, sosise clipa să mai facă un pas înainte. De îndată ce mecanismul se punea în mişcare, nu mai exista cale de întoarcere.
În afară de asta, trebuia să admită că nu-i părea prea rău să scape de agenţii aceia băgăreţi de la FBI. El trebuia să-şi vadă de treburile lui.

NOUĂ

Sediul central al Mişcării „Opriţi Nebunia Nucleară”
Berkeley, California
Miercuri, 12.36 p.m.

Scully se urcă în maşina închiriată şi plecă singură spre Berkeley, pe şoselele atât de familiare odinioară. Totuşi, acum se considera o intrusă într-un loc în care altădată se simţise ca acasă.

Rulând spre Telegraph Avenue, spre campus, Scully remarcă imediat că universitatea rămăsese aproape neschimbată - Republica Populară Berkeley - izolată de restul lumii şi nepăsătoare. Pizzeriile înghesuite una într-alta, galeriile de artă studenţească, standurile de cărţi vechi şi magazinele gemând de îmbrăcăminte recondiţionată îi umplură inima de nostalgie. Aici îşi petrecuse primul an de colegiu, aici simţise pentru întâia oară gustul independenţei, aici începuse să ia singură hotărâri, zi de zi.

Scully privi îndelung furnicarul obişnuit de studenţi, unii cu capul acoperit de şepcuţe albe, conducând nişte biciclete vechi, alţii făcând jogging sau gonind pe skateboarduri. Tineri şi tinere purtau haine care distonau oarecum cu moda; fiecare gest al lor lăsa impresia că era o declaraţie. Scully, aşezată la volanul maşinii noi - ea însăşi deplasată în locul acesta - se surprinse privindu-şi taiorul sobru, pantalonii ireproşabili şi servieta diplomat şi simţi o oarecare stânjeneală.

Pe vremea când era studentă la Berkeley, Scully se amuzase nu o dată, împreună cu prietenele ei, pe seama unor persoane care arătau exact cum arăta ea acum.

Lăsă maşina într-o parcare publică şi ieşi în plin soare, împingându-şi ochelarii fumurii pe nas şi privind străzile din jur, ca să-şi dea seama unde se afla. Porni agale, privind afişele care anunţau diferite festivaluri studenţeşti de film, raliuri şi acţiuni pentru strângeri de fonduri.

Sub un copac gâfâia un câine negru, prins cu lesa de trunchi. O femeie cu părul lung şedea pe un pled, în faţa câtorva bijuterii lucrate manual, dar părea mai preocupată să ciupească corzile chitarei decât să îmbie

eventualii cumpărători. În faţa intrării unui complex scorojit de locuinţe, o cutie mare de carton, plină vârf cu romane zdrenţuite, mai că implora să fie golită: un afiş lipit de cutie anunţa cu litere de-o şchioapă „50 de cenţi bucata!“. Alături era pregătită o cutie de tablă pentru contribuţii.

Urmărind numerele înscrise pe trotuar, Scully descoperi în sfârşit sediul Mişcării „Opriţi Nebunia Nucleară” o clădire înaltă şi veche, care arăta ca tribunalele de decor din vechile filme alb-negru. Spaţiul de la parter era împărţit de un bufet şi o librărie-anticariat care invita studenţii să cumpere şi să vândă manualele vechi, oferindu-le totodată posibilitatea să citească la repezeală ceva, între două examene.

O scară îngustă, cu trepte de beton, cobora de pe trotuar sub nivelul străzii. Pe un șevalet proptit lângă scară stătea un panou de afișaj pe care era înscris numele grupului de protest şi încă ceva denumit „Muzeul Ororilor Nucleare”.

Scully coborî scara, însoţită de ţăcănitul tocurilor pe ciment. Locul era tipic pentru studiile temporare din oricare campus universitar, își zise ea. Proprietarii acestor clădiri vechi se specializau în închirierea spaţiilor libere la preţuri mici şi pe termen scurt, folosindu-le pentru lansarea rapidă a unor campanii politice, a unor grupuri de acţiune şi chiar pentru pregătirea de tranzacţii financiare, în preajma lunii aprilie.

Pe peretele exterior al clădirii, Scully observă simbolul estompat al Apărării Civile, semnul convenţional al pericolului de iradiere - elicea cu trei palete, înscrisă într-un cerc gros, de culoare galbenă, care anunţa că, în caz de atac nuclear, pivniţa clădirii servea drept adăpost antiatomic. Scully examină semnul preţ de câteva clipe, frapată de ironia situaţiei, dar în același timp încercând o senzaţie familiară. În timpul studenţiei, fusese şi ea de multe ori în locuri ca acesta.

Împinse uşa care dădea în subsol și intră în sediul organizației „Opriţi Nebunia Nucleară”. Avea impresia că se întorsese în timp. Își aduse aminte de primii ani ai tinereţii, când încercase entuziasmată să schimbe lumea.

Încă din primul an fusese o studentă bună, devotată studiului şi în special orelor de fizică. Ştia prea bine câţi bani cheltuiseră părinţii pentru educaţia ei, era conştientă că o mare parte a salariului de ofiţer de marină al tatălui fusese sacrificată doar pentru a-i oferi ei şansa de a urma cursurile unei universităţi renumite.

De când se pomenise printre străini, în atmosfera frenetică a unei

culturi atât de diferită de educaţia cazonă pe care o primise acasă, Scully începuse să cocheteze cu militantismul. Citea toate pamfletele, asculta discuţiile prelungite în noapte ale colegilor şi ceea ce auzea o întrista din ce în ce mai mult. Credea cu încăpăţânare tot ceea ce citea şi discuta şi petrecea multe nopţi albe în dormitorul din cămin, imaginându-şi ce ar fi putut face ca să aducă o schimbare. La un moment dat, îi trecuse chiar prin minte să se înscrie într-una din mişcările acelea protestatare care vizau activitatea Centrului de Cercetări Nucleare Teller - dar până la urmă spiritul ei practic înnăscut învinsese şi ea renunţase la idee.

Şi totuşi, se simţise suficient de implicată pentru a se lansa în discuţii animate - nu, trebuia să fie sinceră faţă de ea însăşi, în veritabile *certuri* - cu tatăl său, un căpitan de marină conservator şi demn, care îşi îndeplinea serviciul la baza de portavioane Alameda din apropiere. Fusese prima oară că nu se putuse pune nicicum de acord cu el. Asta se întâmplase înainte de a lua hotărârea de a intra în FBI, lucru care stârnise pentru a doua oară dezaprobarea părinţilor.

Scully îşi iubise enorm tatăl. Moartea lui, survenită imediat după vacanţa de Crăciun, o afectase profund. El obişnuia să-i spună Starbuck, iar ea îl alinta cu numele Ahab, dar toate astea erau deja de domeniul trecutului. Nu-l va revedea niciodată.

Scully urmase un singur an la Berkeley, pentru că după aceea tatăl ei fusese transferat, iar ea se văzuse nevoită să-şi continue studiile la Universitatea Maryland. Rănile se închiseseră de mult şi fără îndoială că tatăl pusese pe seama minţii ei necoapte ataşamentul subit faţă de mişcarea protestatară.

Acum, când stătea în pragul uşii care dădea spre sediul organizaţiei „Opriţi Nebunia Nucleară”, simţea că cicatricile vechi se redeschid. Însă de data aceasta nu venise cu intenţia de a îngroşa rândurile protestatarilor. Trebuia să ancheteze moartea unui om. Iar anumite fire o conduseseră până aici.

Când intră în camera strâmtă, femeia din spatele biroului se întoarse cu un surâs de complezenţă, dar, de îndată ce dădu cu ochii de ţinuta ei protocolară, se crispă. Scully simţi un gol în stomac.

Funcţionara era o tânără în jur de douăzeci de ani, cu un ten ciocolatiu şi o claie de păr cârlionţat, prins într-o coadă. Purta o rochie lungă, amplă, cu un model dintre cele mai trăsnite, asortată cu un colier format din nişte bucăţi dreptunghiulare şi enorme din metal - era, fără îndoială,

o costumaţie specifică tribului Swahili, conchise Scully.

Privi pe furiş numele gravat pe tăbliţa extravagantă - probabil o concesie minoră, acordată lucrătorilor voluntari - de pe masa ce servea drept birou de recepţie. „Becka Thome”. În afară de tăbliţă, pe masă mai tronau un telefon, o carte de telefoane, o maşină veche de scris şi câteva formulare imprimate.

Scully îi întinse legitimaţia.

— Sunt agent special Dana Scully, de la FBI. Aş dori să vorbesc cu domnişoara Miriel Bremen.

Becka Thome îşi arcui sprâncenele.

— Mă... mă duc să văd dacă este în birou.

Tonul ei era glacial şi ostil. Scully se simţi din nou dezamăgită.

Avea impresia că Becka Thome ezita între a minţi sau a spune adevărul. În final, se ridică de pe scaun şi porni cu paşi legănaţi spre birourile din spate, unduindu-şi rochia pestriţă la fiecare mişcare a şoldurilor. De undeva dindărătul panourilor despărţitoare din placaj subţire se auzea gâfâitul unei maşini de fotocopiat ajunsă la vârsta senectuţii.

În timp ce aştepta, Scully începu să studieze afişele şi fotografiile mărite, prinse pe pereţi - probabil exponate ale „Muzeul Ororilor Nucleare”, mediatizat de anunţul de la intrare.

Un panou prins aproape de marginea tavanului proclama cu litere mari, imprimate pe calculator: „Am avut deja un război atomic - Trebuie să îl evităm pe al doilea!“. Pereţii cenuşii erau împânziţi de fotocopii mărite, alb-negru, reprezentând nori radioactivi înfricoşători, în formă de ciupercă. Îi aminteau de fotocopiile pe care le văzuse în casa doctorului Gregory, cu deosebirea că acolo ocupau poziţii privilegiate, ca nişte trofee nepreţuite.

Aici însă erau nişte martori ai acuzării.

Pe unul dintre postere erau enumerate toate experimentele nucleare cunoscute, efectuate pe glob, şi cantităţile corespunzătoare de radiaţii răspândite în atmosferă în urma fiecărei explozii. Privirea i se opri asupra unei diagrame cu coloane inegale, care exemplifica recrudescenţa îmbolnăvirilor de cancer în SUA, datorate radiaţiilor reziduale, în special stronţiului 90 - acesta contaminează iarba consumată de vacile de lapte, iar laptele infectat este ingerat de copiii neştiutori, o dată cu fulgii de la micul dejun. De la an la an, cifrele înscrise în dreptul coloanelor erau din

ce în ce mai cutremurătoare.

Pe un alt afiş erau înşirate insulele din Oceanul Pacific care fuseseră distruse. Panoul era împănat de fotografii patetice, înfăţişând locuitori din Bikini sau de pe Atolul Eniwetok, pe cale de a fi evacuaţi din paradisul lor terestru, înainte de începerea experimentelor.

La vremea aceea, acţiunea de evacuare necesitase sacrificii enorme. Ani în şir, locuitorii Insulelor Bikini expediaseră petiţii către guvernul Statelor Unite și la Naţiunile Unite, solicitând aprobarea de a se întoarce acasă, dar numai după ce Statele Unite vor fi luat măsurile necesare pentru îndepărtarea radiaţiilor reziduale din recifele de corali, de pe plajele şi din junglele lor.

Cu gândul la fotografiile insulelor de pe pereţii locuinţei doctorului Gregory, ca şi la imaginile prin satelit şi la proiecţiile meteorologice din laborator, Scully începu să examineze cu mai mult interes exponatele.

În 1971, Atolul Bikini fusese declarat decontaminat, iar locuitorii primiseră aprobarea de a se întoarce pe insule. Însă testele efectuate în 1977 demonstraseră că atolul mustea de radiaţii, iar locuitorii fuseseră somaţi din nou să-şi părăsească casele. Locuitorii Atolului Eniwetok, care fusese la rândul său scena mai multor explozii de bombe cu hidrogen, reveniseră în 1976, aflând ulterior că deşeurile radioactive stocate pe insule aveau să reprezinte o sursă de contaminare timp de câteva mii de ani. La începutul anilor ’80 se constatase că, pe o rază de o sută douăzeci de kilometri de centrul exploziei, incidenţa tumorilor tiroidale maligne era deosebit de ridicată.

Scully clătină încet din cap şi se apropie de cea mai înfricoşătoare parte a muzeului o panoplie de fotografii cutremurătoare, care înfăţişau ruinele pulverizate de suflul exploziei de la Hiroşima şi Nagasaki, corpurile carbonizate de mingea de foc care incendiase cerul Japoniei cu o jumătate de secol în urmă. Unele trupuri fuseseră arse complet, lăsând în urmă doar nişte dâre unsuroase de cenuşă neagră, împrăştiate pe zidurile clădirilor rămase în picioare.

Mai înfiorătoare decât priveliştea trupurilor carbonizate era aceea a supravieţuitorilor acoperiţi de răni şi băşici supurânde.

Privind mai atentă fotografiile, Scully remarcă o asemănare bizară între corpurile acelea şi cadavrul doctorului Gregory, descoperit în propriul său laborator saturat de radiaţii.

— Agent Scully? se auzi o voce răspicată de femeie.

Scully se întoarse spre Miriel Bremen, o femeie înaltă, cu păr şaten şi ondulat, tuns într-un fel care nu o avantaja deloc. Avea bărbia lungă, nasul ascuţit, iar ochii cenuşii păreau cumplit de obosiţi. Nu era o femeie atrăgătoare, dar ţinuta şi felul de a vorbi trădau o inteligenţă superioară.

— Ce-am mai făcut de data aceasta? întrebă Miriel grăbită, fără să-i lase lui Scully răgazul de a spune ceva. A început să mă obosească hărţuiala asta. Am depus toate actele care ni s-au cerut şi am obţinut aprobările necesare. Ce Dumnezeu a făcut grupul meu ca să atragă atenţia FBI-ului?

— Domnişoară Bremen, eu nu anchetez grupul dumneavoastră. Investighez moartea doctorului Gregory, survenită acum două zile la Centrul de Cercetări Nucleare Teller.

Masca rigidă căzu de pe faţa lui Miriel Bremen şi trupul i se înmuie.

— O, Emil… asta-i altceva.

Tăcu câteva clipe, apucându-se cu o mână de biroul recepţionerei, şi inspiră adânc. Becka Thome stătu puţin pe gânduri, neştiind dacă îi putea fi de vreun ajutor, apoi se făcu repede nevăzută în camera de unde răzbătea zgomotul maşinii de fotocopiat. Miriel privi în jur, ca şi cum ar fi căutat îmbărbătare în fotografiile victimelor de la Nagasaki şi ale locuitorilor din îndepărtatul Bikini.

— Desigur, agent Scully, putem sta de vorbă… dar nu aici.

ZECE

```
Berăria „Triple Rock‟
Berkeley, California
Miercuri, 1.06 p.m.
```

Miriel o conduse într-o mică braserie, la doar un cvartal blocuri distanţă de inima universităţii. Scully intră în urma ei pe uşa de sticlă montată în ramă de lemn. Salonul avea mai multe separeuri în care se zăreau mesele frumos lăcuite şi un bar cu un rând de scaune înalte, neocupate, în faţă. Uşa se închise în urma lor, estompând freamătul pietonilor de pe trotuar şi huruitul maşinilor de pe arterele principale.

Pereţii erau acoperiţi cu tăbliţe metalice care făceau reclamă unor sortimente de bere de prin anii ’40 - ’50, de mult scoase din fabricaţie. Deasupra barului cu ornamente din alamă atârna o tăbliţă pe care cineva scrisese cu cretă denumirile celor patru feluri de bere oferite de local. Pe peretele din spate, alături de o ţintă pentru aruncat săgeţi şi o masă de biliard, un afiş mare, verde, îmbia clienţii cu sandvişuri cu mezeluri, hot dogs şi salate preparate la minut.

— Mâncarea se comandă acolo, spuse Miriel, arătând spre o tejghea mai mică. Specialitatea casei este chili vegetarian, dar nici supa nu e rea… şi bineînţeles că sandvişul rămâne sandviş. Lumea vine aici să bea bere. Nu găseşti nicăieri bere aşa de bună ca aici.

O lăsă pe Scully să-şi aşeze servieta într-un separeu mai retras şi arătă cu umărul spre lista de beri.

— Din care bei? Berea neagră e mortală.

— O să beau doar un ceai rece. Sunt în misiune.

Miriel o privi încruntată.

— Uite ce e, agent Scully, oamenii se duc la berărie ca să bea o bere ca lumea. Asta nu-i Budweiser Lite. Probabil că ne iau de urechi şi ne aruncă în stradă dacă ne aud comandând ceai cu gheaţă.

Scully se îndoia că patronul ar fi făcut aşa ceva, dar localul îi amintea destul de mult de studenţie ca să nu simtă o oarecare nostalgie. Nu era băutoare de bere, dar nu-şi putea permite să refuze invitaţia aceea prietenoasă, dacă dorea ca Miriel să îi răspundă la întrebări.

— Bine, atunci o să gust berea neagră. Dar o să beau un pahar mic unul singur.

Trăsăturile aspre ale feţei lui Miriel se îmblânziră de la urma vagă a unui zâmbet.

— Dumneata hotărăşti.

Porni spre bar, în timp ce Scully începu să consulte lista cu sandvişuri.

— Cere şi pentru mine un hot dog şi o ceaşcă de chili, îi strigă Miriel. Înţeleg că plăteşte Unchiul Sam?

— Fac eu cinste, spuse Scully, privind preţurile şi dându-şi seama că puteau mânca bine amândouă cu cel mult zece dolari.

Când se întoarseră la masă, Scully întinse mâna şi ridică paharul cu bere neagră.

— Pare atât de groasă, că stă şi lingura în ea.

Luă o înghiţitură, surprinsă de *densitatea* băuturii. Avea un gust pătrunzător, asemănător ciocolatei. O adevărată esenţă de bere, departe de poşirca apoasă şi acrişoară pe care o sorbea uneori din cutii la picnicuri sau petreceri nepretenţioase. Scully ridică din sprâncene şi dădu din cap aprobator, privind-o pe femeia aşezată în faţa ei.

Se strădui să găsească o formulă de deschidere a discuţiei, dar Miriel i-o luă înainte. Lidera protestatarilor nu părea să aibă probleme cu exprimarea gândurilor, sărind peste plezanteriile lipsite de conţinut şi frazele întortocheate care preced de obicei abordarea subiectului real al conversaţiei.

— Aşa, dă-mi voie să ghicesc de ce ai venit aici. Sunt două posibilităţi. Ori crezi că eu sau cineva din grupul meu de protestatari a provocat în vreun fel moartea doctorului Gregory, ori cei de la Centrul Teller ţi-au pus beţe în roate, nu ai primit aprobările necesare şi ţi s-a refuzat accesul la documentele secrete. Nimeni nu-ţi spune nimic şi atunci te-ai gândit să cauţi răspunsurile la mine.

— Câte puţin din fiecare, domnişoară Bremen. Am efectuat autopsierea cadavrului doctorului Gregory. Nu am îndoieli în privinţa rănilor care i-au provocat moartea, dar nu am fost încă în stare să stabilesc modul în care s-au produs. Oare ce greşeală a comis doctorul Gregory pentru a plăti cu viaţa?

Trebuie să recunosc că grupul dumitale avea destule motive să dorească eliminarea doctorului Gregory, deci va trebui să clarific şi aspectul acesta. Ştiu de asemenea că doctorul Gregory - omul cu care ai

colaborat dumneata - era implicat într-un proiect de construire a unei arme secrete, ceva numit Bright Anvil. Dar nu vrea nimeni să ne spună despre ce este vorba. Iar dumneata, domnişoară Bremen, te afli la intersecţia celor două direcţii ale investigaţiei mele.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi spun ceva, rosti Miriel Bremen cuprinzând cu palmele halba de bere şi sorbind cu poftă. Pare răsuflat să-ţi declar că nu am nimic de ascuns - dar în cazul ăsta chiar aşa stau lucrurile. E în avantajul meu să povestesc cât mai multor persoane ce se întâmplă în realitate la Centrul Teller. De un an mă străduiesc să-i dau în vileag. Uite, am adus câteva exemplare dintre broşurile editate de noi.

Băgă mâna în buzunar şi scoase două pliante fotocopiate, concepute fără îndoială de vreun voluntar pe computerul lui personal.

— Pe vremea când lucram la Centrul de Cercetări Nucleare Teller îi eram foarte devotată doctorului Gregory, continuă ea, sprijinindu-şi bărbia prelungă în palmă. A fost mentorul meu mulţi ani. Mă ajuta să rezolv demersurile birocratice ca să-mi pot vedea efectiv de treabă. Poate că imaginaţia dumitale va deforma ceea ce îţi spun - îţi închipui probabil că eram amanţi sau mai ştiu eu ce - dar greşeşti. Emil era destul de bătrân ca să-mi poată fi bunic. I-am stârnit interesul pentru că şi-a dat seama că am talentul şi entuziasmul necesar pentru a-i fi o bună colaboratoare. M-a iniţiat în tainele meseriei şi am sfârşit prin a lucra bine împreună.

— Și totuși, l-ai abandonat într-un fel?

— Se poate spune şi aşa… dar nu în sensul în care te gândeşti dumneata, zise Miriel, care apoi evită cu abilitate răspunsul. Vrei să afli ce este Bright Anvil? Este un tip neortodox de exploziv nuclear. Acum, după încheierea Războiului Rece, când se presupune că am renunţat la armamentele nucleare, noi continuăm să fabricăm tipuri noi. Bright Anvil este un model deosebit de focos care foloseşte o tehnologie ce…

Se întrerupse şi rămase cu privirea aţintită pe perete.

— O tehnologie ce…? o încurajă Scully.

Miriel oftă şi o privi în ochi.

— O tehnologie ce nu pare să respecte niciuna din legile fizicii, aşa cum le cunosc eu - şi am pretenţia că ştiu ceva fizică, agent Scully. Nu ştiu câtă fizică ai învăţat dumneata când te-ai specializat ca agent FBI, dar…

Scully o întrerupse.

— Mi-am dat lucrarea de diplomă la fizică. Înainte de a mă muta la Universitatea Maryland, am studiat un an la Berkeley. Am scris o teză

despre paradoxurile gemene ale lui Einstein.

Ochii lui Miriel se lărgiră miraţi.

— Cred că am citit-o. Te numeşti Dana Scully? întrebă ea gânditoare.

Scully încuviinţă din cap, mirată. Miriel îşi îndreptă spatele şi o privi cu respect.

— Mi s-a părut o lucrare interesantă. Acum cel puţin ştiu că nu trebuie să-ţi vorbesc ca unui copil - deşi tare aş vrea să o pot face, pentru că nu înţeleg eu însămi fenomenul.

Întregul proiect Bright Anvil a fost finanţat prin mijloace netradiţionale, care nu figurează în niciun registru contabil. Noile teste au fost făcute cu banii sustraşi de la alte proiecte, prin nişte manevre nu prea ortodoxe. Bright Anvil nu figurează pe niciun proiect de buget înaintat Congresului şi este imposibil de dovedit că există în realitate.

Emil a lucrat zeci de ani în industria armamentului nuclear. A participat chiar şi la Testul Trinity, în 1945. Obişnuia să ne povestească…

Buzele începură să-i tremure şi luă repede o înghiţitură din chiliul vegetarian, ca să-şi ascundă emoţia.

— Dar de-acum ajunsese la sfârşitul carierei. Credea că nu ne dăm seama, dar am impresia că nu stătea prea bine cu sănătatea.

— Da, aşa este.

Miriel dădu din cap, fără să mai întrebe nimic.

— Emil voia să facă ceva deosebit, ca să-şi încheie cariera într-un mod răsunător. Dorea să lase în urmă o moştenire. Dar tot ce a făcut în ultimii aproximativ zece ani echivala practic cu „ambalarea fumului”, cum spunem noi, fizicienii.

Şi deodată, i-a picat în braţe proiectul Bright Anvil. Cercetările preliminare fuseseră efectuate de altcineva. Noi am primit proiectul unor surse neobişnuite de energie pulsatoare, cu un potenţial energetic uriaş. Treaba era ca şi făcută. Toate componentele erau viabile. Nu mi-am putut explica cum sau de ce, însă Emil nu îşi făcea griji din pricina asta. Era entuziasmat. Îşi dădea seama cât de mult ar fi putut contribui o asemenea tehnologie la crearea unui tip absolut inedit de focos. Emil a prins ideea din zbor şi nu i-a mai dat drumul.

Eu am avut îndoieli de la bun început, dar m-am amăgit singură. Am acceptat să particip pentru că Emil făcuse atâtea pentru mine. Aceasta era noul nostru proiect. L-am ajutat să facă simulările şi scenariile care aveau şanse minime să devină vreodată reale. Dar, cu cât avansam în

lucrări, cu atât deveneau mai înfricoşătoare. Bright Anvil era pur şi simplu extrem de bizar. Nu avea nimic din fizica pe care o învăţasem eu la şcoală. Nicio tehnologie din cele pe care le cunosc nu ar fi capabilă să facă aşa ceva. Unele din piesele dispozitivului au fost fabricate în altă parte. Nu am aflat niciodată unde sau cum - pur şi simplu le-am primit de-a gata de la centrele de programare din Washington.

Miriel îşi termină berea. Privi spre bar, ca şi cum ar mai fi vrut să comande una. Se lăsă pe spate şi o privi pe Scully, care aştepta încordată. Miriel se aplecă în faţă, proptindu-şi coatele de tăblia lustruită a mesei.

— Profesia mea este de cercetător. Ca să înţeleg un anumit fenomen, acesta trebuie să fie fundamentat ştiinţific. Însă Bright Anvil nu are absolut nicio bază ştiinţifică. Este ceva atât de straniu, încât depăşeşte orice închipuire. Aşa că am încercat să dau înapoi, am ridicat prea multe obiecţii şi, implicit, mi-am făcut o mulţime de duşmani.

Apoi, hazardul a făcut să plec la o conferinţă în Japonia. Din curiozitate, m-am hotărât să vizitez Hiroşima şi Nagasaki - aşa, ca un fel de pelerinaj al cercetătorului specializat în arme nucleare. Au fost reconstruite ambele oraşe, dar e ca şi cum ai încerca să maschezi o cicatrice urâtă acoperind-o cu mult fond de ten. Am început să mă interesez în amănunt de ceea ce s-a întâmplat. Am citit multe cărţi, pe care înainte le evitasem cu grijă, ca să nu-mi tulbur conştiinţa.

Ştii ce urmări au avut experienţele nucleare din anii ’50 asupra Insulelor Marshall? Ai auzit de testele oribile de la suprafaţă efectuate în Nevada, care au distrus orice urmă de viaţă pe o rază de mai mulţi kilometri în jurul epicentrului exploziilor, doar pentru ca cercetătorii să poată analiza efectele distructive ale acestora asupra ţesuturilor vii? Ştii câţi locuitori paşnici ai insulelor din Pacific au fost izgoniţi din casele lor, din mediul lor idilic de viaţă, doar pentru ca cineva să poată detona o bombă uriaşă?

— Da, ştiu.

Miriel Bremen împinse farfuria goală la o parte, apoi îşi netezi fusta.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-ţi ţin o predică.

Împinse broşurile cu antetul organizaţiei „Opriţi Nebunia Nucleară” mai aproape de Scully.

— Dacă doreşti mai multe informaţii despre asta şi despre noi, citeşte-le. Eu nu te mai reţin, adăugă ea, ridicându-se de pe scaun.

Scully îşi plecă ochii şi observă că nu mâncase nici jumătate din ceea

ce avea în farfurie. Miriel Bremen ieşise deja pe uşă, lăsând-o singură în restaurant, înainte de a apuca să pună vreo întrebare bine gândită.

Meditând la cele aflate, Scully luă sandvişul şi începu să mănânce încet. Cineva introduse o monedă în tonomat şi încăperea se umplu de acordurile ritmate ale unei melodii de Bob Seger, puţin cam stridentă pentru ora aceea liniştită a prânzului.

Scully termină repede de mâncat, luă broşurile de pe masă şi apoi ieşi din restaurant, îndreptându-se spre parcare. Mulder va fi interesat de aceste amănunte noi. Se opri pe trotuar, lângă un coş de gunoi împletit din sârmă, aşteptând să treacă un autobuz greoi ce împrăştia în jur un nor cenuşiu-albăstrui de gaze de eşapament. Un băiat pe skateboard o depăşi în viteză, strecurându-se cu abilitate printre pietoni.

Scully rămase pe gânduri, bătând cu broşurile în palma deschisă, gata să le azvârle în coşul de gunoi. Apoi se răzgândi. „Opriţi Nebunia Nucleară”, proclama titlul lor.

Găsind scuza că îi vor servi drept dovadă, Scully strecură broşurile în buzunar.

UNSPREZECE

Baza Navală Coronado, San Diego, California
Joi, 10.15 a.m.

Dincolo de șantierele navale Coronado, oceanul se întindea spre vest, îngânându-se la orizont cu cerul și sclipind albastru în lumina reflectată a soarelui de dimineață. Zgârie-norii din centrul orașului dominau impunători Golful San Diego. Câteva nave de croazieră așteptau asemenea unor uriași multicolori, legănându-se pe valuri.

Vremea i se păru lui Bear Dooley incredibil de plăcută, însorită și totuși răcoroasă în adierea brizei proaspete, astfel încât până și cămașa din flanelă și pantalonii ceva mai groși erau bine veniți. Din taxiul care-l aducea de la aeroport, Dooley privea cu ochii avizi orașul curat și plin de culoare, surprinzător de plăcut pentru o așezare urbană atât de întinsă, însă aici, pe fâșia îngustă de uscat, baza navală arăta ca oricare altă bază navală, iar navele ancorate în docuri întăreau justețea alegerii termenului de comparație „cenușiu ca o navă de război".

Un ofițer tânăr, îmbrăcat în uniformă albă, îl întâmpină pe Bear Dooley la docuri. Dooley nu știa care era regulamentul militar privind portul unei anumite uniforme, dar avu impresia că acest marinar blond și curățel era o persoană cu oarecare greutate.

Marinarul îl salută regulamentar, deși Dooley bănuia că, după protocolul marinăresc, nu ar fi fost îndreptățit la o asemenea onoare. Răspunse jenat la salut, fără să știe dacă proceda corect.

— Domnule Dooley, sunt comandantul Lee Klantze, ofițer de bord al navei *USS Dallas,* și am venit să vă conduc la bord. Dacă sunteți amabil să mă urmați, domnule. Căpitanul Ives este gata să vă primească. Am convocat tot echipajul și am aprovizionat nava. De îndată ce vă instalați, putem porni în larg.

Pantalonii și cămașa de flanelă a lui Bear Dooley contrastau izbitor cu pantalonii cu dungă impecabilă și cu uniforma de un alb imaculat a ofițerului. Însă Dooley își folosea personalitatea ca pe un scut și nu permitea nimănui, niciodată, să pătrundă dincolo de el. În definitiv, fusese angajat pentru ce avea în cap, nu pentru felul în care arăta.

În dimineaţa aceea, înainte de a lua avionul din San Francisco spre San Diego, Dooley îşi scurtase puţin barba şi îşi răsese cu grijă smocurile de pe obraji şi de pe gât. Petrecuse două ore în avion, după care luase un taxi care-l purtase prin oraşul sclipitor, până la limba de pământ pe care se afla Baza Navală Coronado.

Apoi irosise încă o jumătate de oră, luptându-se să obţină toate documentele, vizele şi aprobările necesare, deşi mărunţişurile birocratice ar fi trebuit să fie rezolvate dinainte. Dooley nici nu voia să se gândească ce tracasare l-ar fi aşteptat dacă nu ar fi fost totul aranjat din timp. Militarii aveau felul lor de a rezolva lucrurile şi nimic nu îi putea determina să-şi accelereze ritmul de lucru.

— Cum aţi călătorit? se interesă Klantze. În afară de ineficienţa tipic militară, aţi mai avut şi alte greutăţi în a ajunge la bază?

— Zborul a fost plăcut, însă nu am putut afla de la nimeni ceva concret. A ajuns SST-ul cu bine? Aţi încărcat tot echipamentul pe navă?

— Cred că da, domnule. A sosit ieri noaptea. Ne cerem scuze pentru măsurile de siguranţă suplimentare.

Îşi împinse pe nas ochelarii cu ramă metalică. Lentilele reflectorizante îi ascundeau ochii de privirile lui Dooley.

Camionul blindat şi camuflat, aparţinând Transporturilor de Siguranţă, plecase în seara precedentă, la apusul soarelui, gonind spre sud pe autostrăzile californiene, cu destinaţia San Diego. Camionul era încadrat în faţă şi în spate de câte o dubă blindată, fără niciun însemn, ai căror pasageri aveau ordin să tragă în plin, în caz că ceva ar fi ameninţat siguranţa dispozitivului nuclear. Niciunul dintre vehiculele din convoi nu avea permisiunea de a opri, nici măcar pentru necesităţi fiziologice.

Dooley era fericit că nu fusese obligat să înfrunte toate aceste neplăceri. Ar fi preferat ca transportul să plece de la Staţia de Portavioane Alameda, aflată la o aruncătură de băţ de Centrul de Cercetări Nucleare Teller. Dar distrugătorul Marinei Militare care trebuia să îi ducă pe Insulele Marshall era ancorat în portul San Diego. Era mai simplu - şi mai puţin bătător la ochi - să transporţi dispozitivul Bright Anvil cu toate echipamentele auxiliare, decât să muţi un distrugător.

Klantze făcu stânga-mprejur, gata să pornească, apoi privi încruntat peste umăr.

— O, vă rog să mă scuzaţi. Pot să vă ajut cu sacoşa sau cu servieta?

— Desigur.

Dooley îi întinse sacoşa de pânză în care înghesuise câteva articole de îmbrăcăminte necesare pentru o săptămână.

— Servieta o duc eu, adăugă el, nu pentru că era prinsă cu cătuşe de încheietura mâinii, ca într-un roman de spionaj, ci pentru că era ticsită cu documente strict secrete, de importanţă crucială pentru proiectul Bright Anvil. Servieta era bine încuiată şi Dooley nici nu se gândea să o dea din mână.

— Cum doriţi, domnule.

Porniră amândoi pe chei, trecând pe lângă câteva garduri din sârmă şi porţi păzite de poliţişti militari înarmaţi. Marginile docului erau placate cu dale închise la culoare, cu înveliş de creozot. Partea din mijloc era mai îngustă şi acoperită cu asfalt. Klantze mergea pe mijlocul digului, ţinând sub ochi vehiculele guvernamentale şi cărucioarele Cushman care se târau de-a lungul docului.

În sfârşit, Dooley zări silueta impunătoare a distrugătorului care fusese desemnat să transporte dispozitivul Bright Anvil. Nava uriaşă, lucind metalic, arăta ca un zgârie-nori răsărit din mijlocul valurilor, prevăzut cu orificii de tragere, turnuri de control, antene radar, discuri pentru transmisii prin satelit, instrumente meteorologice şi multe alte elemente de suprastructură pe care Dooley nu le putea identifica. Chestii marinăreşti, conchise el în gând.

Puntea era înconjurată de o împletitură din sfoară vopsită, care semăna foarte bine cu o plasă din sârmă. Totul avea aceeaşi nuanţă de gri - parapeturile, conductele, instalaţiile, treptele şi scările. Chiar şi ţevile lungi de tun. Doar colacii de salvare portocalii, agăţaţi la distanţe egale de-a lungul punţii, aduceau o pată de culoare în monotonia generală. În cele patru colţuri ale navei flutura câte un drapel naţional şi unul al Marinei Militare.

Dooley se opri şi măsură cu privirea crucişătorul gigantic. Cu toată atitudinea lui morocănoasă, era sincer impresionant de ceea ce vedea.

— Iată nava, domnule Dooley.

Klantze îşi îndreptă ţinuta şi începu să turuie istoricul distrugătorului. Pentru el părea să fie o chestiune de onoare, nu doar un simplu text învăţat pe de rost.

— Nava *Dallas* din clasa Spruance a fost construită în anul 1971. Are o lungime totală de nouăzeci de metri şi este acţionată de patru grupuri de turbine cu gaze. Este dotată cu o şalupă rezervată căpitanului, pentru

deplasări scurte pe uscat, plus o baterie completă de rachete aer-sol, rachete antisubmarin şi lansatoare de torpile. Această clasă de distrugătoare a fost proiectată în primul rând pentru atac antisubmarin, dar are la bord armament puţin şi un echipaj restrâns. Dacă vreţi să aflaţi părerea mea, domnule, *Dallas* este cea mai reuşită navă din clasa ei. Ne va duce până la insule, indiferent cum va fi vremea.

Dooley îi aruncă ofiţerului o privire pătrunzătoare.

— Deci, cunoaşteţi deja toate detaliile misiunii?

Îşi imaginase că foarte puţini dintre membrii echipajului vor fi puşi la curent cu scopul deplasării pe Atolul Enika.

— Mi-a explicat căpitanul Ives, domnule, zise Klantze, care apoi surâse din vârful buzelor. Nu uitaţi că sunt ofiţer superior. Dacă informaţiile mele sunt corecte şi dacă dispozitivul dumneavoastră va funcţiona, toată lumea de la bord va fi la curent cu testul.

Dooley încuviinţă.

— Presupun că e foarte greu să păstrezi un secret pe o navă.

— Domnule Dooley, e la fel de greu să te faci că nu observi un nor uriaş, în formă de ciupercă.

Ofiţerul îl conduse spre o pasarelă lată, cât intrarea pe o autostradă; traversară puntea şi urcară câteva scări metalice până la puntea de comandă, unde îl prezentă căpitanului navei *Dallas*.

— Domnule căpitan Ives, dânsul este domnul Dooley, spuse Klantze, după ce-l salută.

Ofiţerul se întoarse apoi către Dooley.

— Vă duc sacoşa în cabină. Bănuiesc că domnul căpitan Ives are multe de vorbit cu dumneavoastră între patru ochi.

— Într-adevăr, confirmă căpitanul.

Klantze făcu stânga împrejur şi ieşi.

— Sunt onorat să vă cunosc, domnule căpitan Ives. Mulţumesc pentru ajutor.

Dooley întinse mâna şi căpitanul i-o strânse cu putere. Sub uniforma subţire de căpitan se ascundeau nişte muşchi de oţel. Dooley avea impresia că ar fi putut sparge nuci în pumni.

Ives era un bărbat în jur de şaizeci de ani, suplu, la fel de înalt ca Dooley, însă nu atât de masiv. Abdomenul îi rămăsese plat ca o scândură. Părea să-şi cântărească gesturile, ca şi cum fiecare ar fi avut o importanţă deosebită. Avea bărbia îngustă şi ochii de culoarea ardeziei, umbriţi de

sprâncene stufoase, înspicate. Mustaţa îi era îngrijită, iar de sub chipiul de căpitan îi răsărea marginea părului grizonat, tuns regulamentar. În ciuda căldurii, pe faţă nu i se zăreau broboane de sudoare. Poate că aşa îşi ordonase.

— Domnule Dooley, sunt convins că vă preocupă în primul rând soarta echipamentului dumneavoastră. Permiteţi-mi să vă asigur că a ajuns intact, din câte îmi pot da eu seama.

— Foarte bine, zise Dooley sec.

Voia să se asigure că Ives va înţelege că Dooley era şeful şi că instrucţiunile lui trebuiau respectate fără comentarii.

— Dacă echipamentul ar avea vreo avarie, nici nu ar mai fi cazul să plecăm. Când umflăm pânzele?

— *Dallas* poate ridica ancora în jurul orei patru după-amiaza. Poate aţi băgat de seamă că vasul acesta nu are pânze.

Dooley clipi derutat, apoi înţelese.

— A fost doar o figură de stil, zise el iritat. Aţi primit vreun buletin meteorologic pentru mâine?

— Am primit un mesaj cifrat, un raport de la bordul unui avion al staţiei de urmărire Kwajalein. Se confirmă cele prevăzute pentru Atolul Enika. Vom porni cu toată viteza spre Insulele Marshall, dar tot ne vor trebui cinci zile să ajungem până acolo.

— Cinci zile? De asta mă temeam.

Ives îi susţinu privirea cu nişte ochi de oţel.

— Domnule Dooley, ăsta nu e avion. Durează mult să străbaţi o asemenea distanţă pe apă cu o navă atât de mare.

— Bine, bine! Ştiu şi eu asta. Avem sateliţi meteorologici? Situaţia furtunii evoluează aşa cum ne-am aşteptat?

Ives îl conduse la o masă pe care erau desfăşurate mai multe hărţi meteorologice şi fotografii luate din satelit. Puse degetul lung şi subţire pe o fotografie în care se vedea o aglomerate de nori deasupra întinderii întunecate de apă.

— Aşa cum am prevăzut, depresiunea tropicală se agravează. În câteva zile va atinge forţa unui uragan. Conform prognozelor noastre, se îndreaptă direct spre atol.

— Bine, bine! exclamă Dooley, frecându-şi palmele.

Cu toate că era fizician şi inginer, învăţase multe lucruri şi despre meteorologie de când cu pregătirea testului.

Căpitanul Ives se aplecă spre Dooley şi coborî vocea, ca să nu fie auzit de ceilalţi membri ai echipajului, aflaţi la staţiile de comunicaţie şi navigaţie.

— Permiteţi-mi să vă vorbesc deschis, domnule Dooley. Mi-am informat deja superiorii în legătură cu obiecţiile serioase pe care le am faţă de scopul acestei misiuni. Am mari îndoieli în ceea ce priveşte oportunitatea efectuării testelor nucleare de suprafaţă, indiferent de regiunea geografică în care au loc.

Dooley se crispă şi îşi scărpină încet barba, încercând să-şi stăpânească nervii.

— Atunci înseamnă că nu înţelegeţi importanţa experimentului, domnule căpitan.

— Ba o înţeleg foarte bine, mai bine decât vă imaginaţi. Am asistat deja la mai multe detonări experimentale de bombe cu hidrogen, dintre care una despre care nici nu aţi auzit, din moment ce toate rezultatele au fost păstrate în cel mai mare secret.

Dooley ridică din sprâncene.

— Când asta?

— Prin anii ’50. Pe vremea aceea eram un simplu recrut, dar am fost acolo, în insule, la Eniwetok, la Bikini, chiar pe Atolul Johnston, lângă Hawaii. Am lucrat cu o grămadă de ciudaţi care erau complet uluiţi de propriile calcule şi aveau încredere deplină în ceea ce au inventat. Dar pot să vă spun un lucru, domnule: de fiecare dată, constructorii aceia de armament - oameni plini de ei, ca şi dumneavoastră - tremurau efectiv ca piftia din cauza emoţiei când îşi vedeau dispozitivele funcţionând.

— În cazul ăsta, de-abia aştept, spuse Dooley înţepat. Dumneavoastră vă cunoaşteţi ordinele. Lăsaţi-mă pe mine să-mi bat capul cu amănuntele testării.

Căpitanul Ives se îndreptă de şale şi se îndepărtă de masa încărcată cu hărţi. Îşi aranjă pe cap chipiul alb.

— Da, ştiu foarte bine care sunt ordinele şi am să le îndeplinesc întocmai, în ciuda obiecţiilor pe care le am - nu în ultimul rând aceea că nu m-am gândit în viaţa mea să mă îndrept cu bună ştiinţă spre miezul unui uragan în plină desfăşurare.

Dooley începu să se plimbe pe puntea comandantului, debordând de propria importanţă şi privind în treacăt monitoarele demodate de computer şi feluritele dispozitive tehnice. Se întoarse spre căpitanul care-

l privea nemulţumit.

— Uraganul este singura noastră şansă de a putea duce testul la bun sfârşit. Domnule Ives, lăsaţi-mă să-mi fac meseria. Dumneavoastră aveţi doar grijă să nu se scufunde nava.

DOISPREZECE

Deşertul Jordana del Muerto, sudul statului New Mexico
Joi, 3.13 p.m.

Ca într-o peliculă veche cu John Wayne, Oscar McCarron coborî din şa şi-şi legă calul - o iapă cu o coamă aurie, în vârstă de doi ani de stâlpul gardului ce împrejmuia magazinul universal. Urcă pe veranda de lemn, călcând apăsat cu cizmele uzate de cowboy, cu vârful ascuţit. Pintenii sunau ritmic, în timp ce se îndrepta agale către intrarea în prăvălie.

Faţa lui McCarron era la fel de ridată şi de bătătorită ca şi cizmele vechi pe care le purta. După o viaţă petrecută sub soarele dogoritor al deşertului, se obişnuise să privească mijindu-şi ochii de un albastru spălăcit. Dispreţuia ochelarii de soare care, după părerea lui, erau făcuţi pentru femei.

Dimineaţa, înainte de a porni la drum, ca în fiecare săptămână, se bărbierise, cu toate că perii bătrâni şi colilii îşi croiau cu greu drum prin pielea aspră a obrajilor. Nu se ostenea să-şi pună mănuşi; ar fi fost de prisos pe mâinile acoperite cu bătături ce pătrundeau până la oase.

Catarama în formă de floare, vopsită în argintiu şi turcoaz, era atât de lată, încât ar fi putut servi drept farfurioară pentru pahare; era unul din bunurile sale cele mai de preţ.

McCarron îşi părăsea o dată la şapte zile ferma izolată pentru a se duce în oraşul uitat de lume ca să-şi ridice corespondenţa. Există anumite limite până la care un om poate tolera compania semenilor.

Împinse uşa care îl salută cu scârţâitul obişnuit şi pătrunse în prăvălie. Ridică piciorul, evitând să calce pe o scândură desprinsă din cuie.

— Bună ziua, Oscar, spuse Fred, proprietarul magazinului.

Fred stătea cu coatele sprijinite pe tejghea şi, cu excepţia ochilor, nu îşi mişca niciun muşchi.

— Fred.

La atât se limită salutul lui Oscar. Un bărbat ajuns la optzeci de ani nu îşi putea permite să-şi schimbe imaginea publică la o vârstă atât de înaintată.

— Am primit ceva corespondenţă săptămâna asta?

Habar nu avea care era numele de familie al lui Fred, îl considera încă un intrus în regiune, cu toate că trecuseră cincisprezece ani de când acesta cumpărase prăvălia de la o pereche bătrână de indieni Navajo. Perechea ţinuse magazinul vreo treizeci şi cinci de ani şi pentru Oscar făcuseră practic parte din peisaj.

Pe când Fred… ei bine, în privinţa lui Fred, avea încă unele reţineri.

— Te aşteptam, Oscar. Ai primit maculatura obişnuită, dar ai şi o scrisoare din Hawaii. Pe ştampila poştei scrie Pearl Harbour. Închipuie-ţi! E un pachet. Ai idee ce poate fi în el?

— Nu-i treaba ta ce-i în el Dă-mi corespondenţa şi gata.

Fred îşi luă coatele de pe tejghea şi dispăru în camera din spate, care servea drept oficiu poştal şi depozit. McCarron îşi şterse palmele de pieptul cămăşii şi de pantaloni, scuturând praful alburiu care plutea în tot deşertul. Ştia bine că toată lumea numea pantalonii „jeans”, dar el nu se putea dezobişnui să le spună simplu „pantaloni de stambă”.

Fred se întoarse cu corespondenţa - ziare, cereri, reclame, câteva note de plată şi nicio scrisoare. Nimic interesant, cu excepţia unui plic de dimensiuni potrivite, de culoare cafenie.

McCarron luă teancul şi răsfoi intenţionat mai întâi presa, înfrânându-şi propria curiozitate, pentru că ştia că aşa îl va scoate din minţi pe Fred. Ziarele îi erau întotdeauna de mare ajutor la aprinsul focului de tabără când înnopta sub cerul liber, pe drumul de întoarcere din oraş. Într-un târziu, ridică plicul căptuşit şi citi ştampila poştei, mijindu-şi ochii. Honolulu, Hawaii. Pe pachet nu era înscrisă adresa expeditorului.

Fred se aplecă peste tejghea, trosnindu-şi încheieturile degetelor noduroase şi clipind nerăbdător din ochii căprui. Obrajii lăsaţi îi încadrau bărbia proeminentă. Peste câţiva ani negustorul va avea cu siguranţă nişte fălci ca de buldog.

— Păi, nu îl deschizi?

McCarron îl privi pe sub sprâncene.

— În niciun caz de faţă cu tine.

Nu-l iertase niciodată pe Fred pentru indiscreţia crasă pe care o comisese cu doi ani în urmă, când McCarron venise cu o zi mai târziu în oraş şi găsise unul din pachete desfăcut. Se nimerise să fie nişte casete video ambalate, cuprinzând vechea serie „Victorie pe mare“, una din preferinţele lui. McCarron fusese întotdeauna fascinat de cel de-al doilea

război mondial.

Fred fusese scandalizat, nu din pricina subiectului casetelor - McCarron bănuia că bătrânul negustor ţinea ascunse în locuinţa sa din spatele prăvăliei câteva filme cu „fetiţe” - ci pur şi simplu pentru că Oscar McCarron comandase casetele care dovedeau fără putere de tăgadă că bătrânul avea de fapt un televizor şi un videoplayer. Asta nu se potrivea deloc cu imaginea cultivată cu mare grijă a solitarului care respingea cu dispreţ toate înlesnirile vieţii moderne şi se limita la ceea ce-i oferea pământul.

Acasă, la ferma lui, McCarron avea un chioşc la vedere, în faţa clădirii principale, şi o pompă de apă pură şi dulce. În realitate însă, în casă avea o baie modernă, lumină electrică şi nu numai televizor şi video, ci şi o antenă de satelit, bine ascunsă în spatele clădirii principale din chirpici. Comandase echipamentul tocmai la Albuquerque, aranjase să-i fie adus acasă şi îl montase fără să sufle o vorbă nimănui din orăşel. McCarron adora să pozeze în moşneag demodat, dar nu pe spezele propriului său confort. Din câte îşi putea da seama McCarron, Fred se ţinuse de cuvânt şi nu suflase o vorbă în aceşti doi ani, dar bătrânul tot nu uita afrontul.

— Ei, haide, Oscar! Am aşteptat toată ziulica să vii doar ca să-ţi văd zâmbetul pe figură!

— Ce drăguţ. Nu-ţi mai rămâne decât să mă ceri în căsătorie, ca unul din poponarii ăia din California.

Trânti plicul sigilat deasupra teancului de ziare şi îşi strecură totul sub braţ.

— Dacă găsesc în pachet ceva care să te privească, fii sigur că o să-ţi spun data viitoare când mai vin.

Se răsuci pe călcâie şi porni agale spre uşă, călcând de data aceasta intenţionat pe scândura desprinsă care scârţâi îngrozitor.

Afară soarele încă dogoritor de după-amiază împrumutase culoarea untului şi îşi începuse coborâşul către creasta zimţată a Munţilor San Andres.

Când dădu cu ochii de el, iapa necheză uşor şi îşi îndoi piciorul din faţă, nerăbdătoare să pornească din nou la galop. Pe strada moleşită nu se vedea niciun suflet, aşa că McCarron îşi permise un zâmbet satisfăcut. Iapa cea tânără era înflăcărată. Dădea impresia că îi plăceau excursiile acelea săptămânale chiar mai mult decât lui McCarron.

Ardea de curiozitate să vadă ce se ascundea în plicul misterios, dar

mândria nu îi permitea să-şi trădeze interesul, mai ales în faţa magazinului universal din care cu siguranţă că Fred privea pe furiş prin ochiul de geam murdărit de muşte.

Dezlegă calul şi urcă în şa, apoi îndesă corespondenţa într-o desagă şi ieşi din oraş, spre est, unde se întindea deşertul nesfârşit al poligonului de trageri White Sands.

Cu mişcări sigure, demonstrând obişnuinţa îndelungată, McCarron găsi deschizătura din gardul de sârmă ghimpată care împrejmuia pe o distanţă de sute de mile terenul sterp aparţinând domeniului public. Lărgi orificiul şi conduse calul dincolo de gard, apoi închise portiţa la loc.

Pipăi legitimaţia metalică deformată, care îi fusese eliberată cu atâta timp în urmă, încât toţi cei care o semnaseră la vremea respectivă trecuseră de mult în lumea drepţilor. Erau deja câţiva ani de când nu se mai interesa nimeni dacă Oscar McCarron avea sau nu dreptul să pătrundă pe teritoriul poligonului de trageri, nici chiar tinerii poliţişti militari care străbăteau în viteză nisipurile orbitor de albe, la volanul vehiculelor noi de teren, asemenea unor surferi înfruntând valurile oceanului. Dar, după tot ce făcuse Unchiul Sam pentru el, McCarron nutrea un respect profund faţă de autorităţi şi de guvern în sine.

Şi-n afară de asta, nu voia să aibă de-a face cu nişte tineri patrioţi, dispuşi să apere chiar şi un teren arid şi dezolant ca acesta de invadatorii străini. Cu nişte minţi înfierbântate ca ale lor nu era de glumit.

McCarron se îndreptă spre poalele dealurilor abrupte. Deşertul era sterp şi întins ca o felie uriaşă din Nebraska, stropită cu ierbicid şi azvârlită apoi în mijlocul unui inel alcătuit din munţi vulcanici. Într-un fel, locul acesta arid părea cât se poate de potrivit să adăpostească prima explozie atomică efectuată în lume.

Pe vremuri, tot terenul acesta lipsit de valoare din New Mexico aparţinuse familiei lui Oscar McCarron. Pământul nu era bun nici de cultivat, nici de exploatat, din moment ce subsolul era lipsit de orice fel de minereu de valoare. Dar atunci, în anul 1944, Departamentul de Inginerie din Manhattan se arătase extrem de interesat, iar tatăl lui McCarron fusese mai mult decât încântat să încheie târgul. Vânduse terenul pe un preţ mic, dar totuşi cu mult mai mare decât valora în realitate.

Guvernul îi plătise tatălui lui McCarron o sumă suplimentară atunci când acesta acceptase ca documentele să fie „aranjate” puţin,

îndepărtându-se numele lui, care figura ca proprietar, şi păstrându-se astfel secretul asupra transferului de pământ care fusese achiziţionat, chipurile, de la o familie fictivă de fermieri, pe nume McDonald.

Guvernul şi conducerea Proiectului Manhattan construiseră o casă şi o moară de vânt, născocind o poveste întreagă despre familia McDonald care locuise cândva la Trinity Site. Abia mai târziu, după detonarea experimentală a bombei atomice Trinity, în iulie 1945, înţelesese McCarron adevăratul motiv al păstrării secretului. Detonarea avusese loc în ceea ce ar fi trebuit să fie curtea fermierului. Dar reporterii şi ulterior protestatarii nu reuşiseră să dea de urma legendarilor McDonald.

Tatăl lui McCarron indusese şi o altă clauză în înţelegere. Se aflau în perioada cea mai grea a celui de-al doilea război mondial, când Germania părea să facă paşi uriaşi spre cucerirea întregii lumi, iar Imperiul Japoniei ajunsese până pe coasta Pacificului. Soldaţii americani cădeau cu sutele în lupte. Tatăl lui McCarron nu dorise să-şi vadă fiul tânăr şi plesnind de sănătate pe listele celor morţi. Acceptase să-şi vândă pământul în secret pentru a-l absolvi pe fiul lui pentru totdeauna de îndatorirea serviciului militar.

În afară de asta, pentru că, în ciuda aspectului arid al regiunii, bătrânul îşi iubea totuşi pământul, familia primise permisiunea de a veni oricând acolo. Ştiind cât de mult însemnase asta pentru tatăl lui, mort de mai bine de treizeci şi patru de ani, Oscar McCarron îşi făcuse un obicei din a petrece cel puţin o noapte pe săptămână sub cerul liber, visând cu ochii deschişi în singurătatea deşertului nesfârşit, unde îşi avuseseră pe vremuri proprietatea.

Calul se simţea în largul lui în peisajul dezolant şi, fără să mai aştepte încurajări din partea lui McCarron, porni mai întâi la trap, pentru ca apoi să o ia la galop, întinzându-şi muşchii tineri, sărind peste bolovanii de bazalt şi lovind cu copitele pământul bătătorit şi ars de soare. McCarron avea un locşor favorit în care obişnuia să înnopteze, iar calul cunoştea drumul până acolo pe dinafară.

Ajunseseră încă pe lumină în depresiunea mică. Stâncile erau acoperite de licheni viguroşi, în culori aprinse. Depresiunea era plină de nisip alburiu, ca şi cum o vijelie fierbinte s-ar fi abătut asupra deşertului. O adâncitură săpată în stânci ascundea un ochi de apă cristalină, alimentat de un izvor subteran.

McCarron se duse mai întâi la izvor şi bău câteva înghiţituri bune de

apă, care se păstrase rece la adăpostul stâncilor ce o fereau de arşiţa soarelui de peste zi. Sorbi apa dulce şi proaspătă fără să o irosească, iar apoi turnă și în gamelă. Calul îi atinse umărul cu botul, grăbindu-l. McCarron nu se pripi, bucurându-se de apă, înainte ca animalul să o tulbure. După aceea îl lăsă să bea pe săturate.

Scoase şaua de pe cal şi îl legă de un ciot de lemn noduros. Îşi luă toporişca şi porni să taie câteva crengi moarte de arbuşti pentru focul de tabără. Focul va lumina incandescent, pocnind şi împrăştiind scântei în noaptea îmbălsămată de aroma grea a fumului.

Scoase corespondenţa din desagă, reţinu plicul în mână câteva clipe, dar apoi se hotărî să nu cedeze nici acum curiozităţii. În ultima vreme Oscar McCarron avea parte de puţine surprize.

Mototoli reclamele şi ziarele şi le strecură sub crengile uscate, apoi aprinse focul de la primul chibrit, ca de obicei. Ramurile erau atât de uscate, încât practic se aprindeau singure.

McCarron despături pledul şi sacul de dormit şi îşi pregăti ustensilele de gătit. Ridică privirea spre cerul întunecat, spuzit de stelele strălucitoare care sclipeau asemenea unor diamante, oferind o privelişte pe care orăşenii nu o puteau vedea niciodată în metropolele lor poluate şi suprailuminate.

Într-un târziu, McCarron se aşeză în faţa focului, luă plicul căptușit și îl deschise. Goli conţinutul în palma bătătorită.

— Ce dracu? exclamă el dezamăgit, după atâtea ore de aşteptare înfrigurată.

Plicul nu conţinea decât o bucată de hârtie şi un pliculeţ minuscul, umplut cu o pulbere unsuroasă, ca o cenuşă neagră, care scârţâi sub apăsarea degetelor. Pe hârtia alăturată era un mesaj caligrafiat cu litere ascuţite.

„PENTRU ROLUL TĂU ÎN TRECUT“.

Nicio semnătură, nicio dată, nicio adresă.

— Ce dracu'? zise el din nou. „Pentru rolul meu în trecut?”

Privi spre cal, ca şi cum animalul i-ar fi putut da vreun răspuns. Singurul lucru semnificativ din viaţă care îi veni în minte lui Oscar McCarron fu de fapt o întâmplare, o coincidenţă a soartei - faptul că pământul pe care avusese loc Testul Trinity aparţinuse familiei sale.

Era nespus de mândru pentru rolul pe care-l jucase în istoria patriei sale, pentru faptul că ajutase la declanşarea erei nucleare care pusese

capăt celui de-al doilea război mondial şi îi împiedicase pe japonezii însetaţi de sânge să cucerească jumătate din lume. Acel test atomic încununat de succes declanşase de fapt Războiul Rece, care condusese la construirea unor arme infinit mai puternice, care îi ţinuseră în şah pe comunişti. Desigur, Oscar McCarron se mândrise cu rolul pe care-l jucase atunci… dar, de fapt, nu era ca şi cum ar fi făcut efectiv ceva.

La ce altceva se putea referi mesajul misterios?

— Vreun nebun dus cu sorcova, bombăni el.

Cu un foşnet strident, aruncă hârtia şi pacheţelul cu cenuşă în foc.

Desfăcu sacul cu alimente şi scoase o conservă cu chili, o deschise şi goli conţinutul în ceaunul atârnat de trepiedul ridicat deasupra focului. Adăugă nişte condimente ca să schimbe puţin gustul searbăd al conservei gata preparate.

În timp ce mâncarea începu să aburească, ascultă liniştea profundă, netulburată de vreo pasăre, vreun liliac sau o insectă. Era înconjurat doar de tăcerea deşertului, de o nemişcare opacă şi care îi permitea să-şi asculte propria respiraţie, pulsaţiile inimii în timpane, gândurile, fără să fie tulburat de cel mai mic zgomot. Îşi coborî pleoapele şi inhală cu poftă aroma picantă ce se ridica din ceaunul cu chili.

Iapa fornăi şi necheză subţire, tulburând liniştea.

— Of, mai taci din gură, o admonestă McCarron.

Însă calul tânăr fornăi din nou, mai tare, suflând aerul prin nările dilatate, şi începu să se mute de pe o parte pe cealaltă, ca şi cum s-ar fi temut de ceva. Dădu capul pe spate, nechezând şi suflând zgomotos.

— Ce ai? întrebă McCarron, ridicându-se cu greu şi îndreptându-şi genunchii înţepeniţi de bătrâneţe.

Calul se purta ca şi cum ar fi adulmecat un urs sau o puma, însă McCarron ştia că era ridicol să se gândească la aşa ceva. În Deşertul Jordana del Muerto nu supravieţuia nicio vietate mai mare, doar nişte şopârle, şerpi cu clopoţei şi rozătoare.

Deodată, auzi vocile, murmurând ca un vârtej de cuvinte dintr-o limbă necunoscută, ca o incantaţie acompaniată de răpăitul tobelor, care treptat se mări, culminând cu un ţipăt. Zgomotul şuierat de fundal îi amintea de fâşâitul televizorului când era dat la maximum sau când se termina caseta.

— Ce dracu’ se întâmplă? Ce-i acolo?

McCarron se îndreptă şi scoase puşca din şa. Se iscă un vânt care îi

înfierbântă obrajii aspri - era mult mai fierbinte decât simţise vreodată. Să fie o furtună de nisip? Au luat foc tufişurile?

Calul se smuci înainte şi înapoi, încercând să se smulgă din funie. Ochii i se roteau înspăimântaţi. Iapa se dădu înapoi şi se lipi de peretele stâncos, ca şi cum ar fi fost ţintuită de versantul depresiunii line.

— Uşurel, fetiţo, uşurel!

McCarron se întoarse şi zări o pată de sânge pe coapsa julită a animalului. Dar nu avea timp să-l liniștească.

Începu să împungă întunericul cu ţeava armei, înainte şi înapoi. Trebuia să fie cineva sau ceva acolo, în noaptea fremătătoare, vuind de sunete necunoscute.

— Dacă ai de gând să te dai la mine, ia-ţi gândul! zbieră el.

Ochii îi lăcrimau, încețoşându-i vederea. Trase un foc de avertisment în aer, dar detunătura se pierdu în vuietul asurzitor.

Aerul deşertului îi ardea buzele ca dogoarea unui cuptor supraîncins, pârjolindu-i gâtlejul şi secându-i gura. Calul începu să necheze terorizat, cuprins parcă de o ciudată nebunie ce îl înspăimânta pe bătrân mai mult decât ceea ce îl înconjura, tulburându-i simţurile.

Deodată, noaptea care îl înconjura pe McCarron explodă şi prezenţa din spatele acelor voci, a acelor şoapte şi ţipete, a dogoarei neaşteptate, răbufni în depresiune, ca şi cum cineva i-ar fi aruncat bătrânului un soare minuscul direct în poală.

Lumea lui Oscar McCarron explodă într-o vâlvătaie năprasnică de foc atomic.

TREISPREZECE

Trinity Site, lângă Alamogordo, New Mexico
Vineri, 11.18 a.m.

Era rândul lui Scully să se aşeze la volan şi să continue drumul spre sud de Albuquerque, prin ţinutul neted şi uscat al New Mexico-ului. Instalaţia de aer condiţionat din Ford Taunusul închiriat începu să dea rateuri în momentul când porni să urce o pantă mai abruptă pentru ca apoi să coboare spre deşertul care se întindea în vale.

Aşezat pe locul de lângă ea, Mulder împăturea şi despăturea faxul primit dimineaţa devreme de la reprezentanta Departamentului Energiei, Rosabeth Carrera, referitor la anumite evenimente neobişnuite.

— M-am gândit că o să ţi se pară interesant, agent Mulder, spusese femeia cu păr negru, arătând spre descrierea lapidară pe care o primise la birou de la sediul Departamentului Energiei. DE obişnuieşte să anunţe anumite persoane în legătură cu accidentele mai neobişnuite, care au legătură cu radiaţiile. Eu sunt una din acele persoane, iar evenimentul acesta se înscrise în categoria de care ţi-am vorbit.

Scully luase foia de hârtie din mâna colegului ei şi parcursese descrierea referitoare la un alt cadavru carbonizat în condiţii misterioase, probabil pârjolit de o pală de foc radioactiv. De data aceasta, evenimentul se petrecuse departe de Centrul de Cercetări Nucleare Teller, în pustietatea poligonului de trageri White Sands, în apropierea unui loc memorabil, pe care Scully îl cunoştea foarte bine - Trinity Site, scena primului experiment de detonare a unei bombe atomice, efectuat în iulie 1945.

— Dar ce legătură are incidentul acesta cu moartea doctorului Gregory? Victima era un fermier bătrân, care nu avea nimic de-a face cu cercetările actuale în domeniul armelor nucleare.

Rosabeth Carrera se mulţumise să dea din umeri.

— Fii atentă la toate amănuntele. Cum ar putea să nu aibă legătură? Nu te întâlneşti în fiecare zi cu morţi de felul ăsta.

Mulder recuperase nerăbdător foia din mâna lui Scully şi recitise textul.

— Scully, vreau să fac o verificare. S-ar putea să fie indiciul pe care îl căutăm. Chiar două indicii, în loc de unul.

Scully oftase şi încuviinţase.

— Poate tocmai faptul că aparent nu există nicio legătură e cheia misterului… dacă-l vom dezvălui vreodată.

Aşa că plecaseră imediat la Aeroportul Oakland, se urcaseră în prima cursă spre Salt Lake City şi apoi spre Albuquerque, unde închiriaseră o maşină şi porniseră la drum, spre sud.

Scully rula cu zece mile peste viteza legală, dar tot aveau impresia că stăteau pe loc, pe lângă automobilele care goneau pe banda alăturată. Un camion articulat trecu ca o furtună şi Scully îşi încleştă involuntar mâinile pe volan.

În timp ce rulau, Scully îşi împărtăşi gândurile lui Mulder.

— Mulder, până acum am pornit de la ideea că moartea doctorului Gregory s-a datorat unei experienţe nucleare de laborator nereuşite, sau eventual unui act de sabotaj de-al protestatarilor. Nu văd ce legătură are asta cu fermierul mort pe un poligon părăsit.

Mulder împături raportul şi-l băgă în buzunarul hainei.

— Poate că gândirea noastră este limitată, Scully. Poate că există o relaţie mai amplă cu armele nucleare. Poligon de trageri… laborator de cercetări nucleare…

— Aşa poţi să incluzi tot guvernul, Mulder.

— Cel puţin avem spaţiu de mişcare.

După o clipă de tăcere, Mulder îşi miji ochii şi se întoarse spre Scully.

— Sper că vom şti mai multe atunci când vom ajunge acolo. Am sunat la sediul de la aeroport. Am cerut mai multe informaţii despre Oscar McCarron. Vom vedea dacă într-adevăr nu a avut nicio legătură cu doctorul Gregory.

Scully îşi întoarse privirile asupra şoselei care şerpuia în faţa lor.

— Ei bine, vom vedea.

Hotărâră în mod tacit să renunţe la orice discuţie asupra subiectului până aveau să ajungă la locul unde fusese descoperit cadavrul carbonizat al bătrânului fermier.

Mulder se foia iritat, încercând să se ferească de razele soarelui dogoritor, care pătrundeau prin geamul lateral.

— Când mai închiriem o maşină, să ne interesăm mai întâi dacă are banchete negre.

— De acord.
În timp ce conducea, Scully îşi aminti că New Mexico, cu şoselele sale pustii, fusese primul stat al Americii care ridicase limita de viteză, spre satisfacţia localnicilor.
Din goana maşinii, citiră câteva panouri pe care scria cu litere de-o şchioapă: „ATENŢIE! NU LUAŢI AUTOSTOPIŞTI ÎN MAŞINĂ. ÎNCHISOARE ÎN ZONĂ.“
— Ce loc încântător, murmură Mulder.
Ajunseră într-un orăşel dincolo de Socorro, pe nume San Antonio, apoi cotiră spre est, afundându-se în Deşertul Jordana del Muerto - Drumul Morţii, numit aşa pe bună dreptate. La Stallion Gate, intrarea nordică în poligonul de trageri White Sands, opriră în faţa punctului de control şi îşi prezentară legitimaţiile. Militarul în uniformă le făcu semn să treacă.
Scully îşi duse palma streaşină la ochi şi examină peisajul ostil - asemenea cadavrului descompus al unui teren odinioară fertil. Cunoştea locul din fotografii, dar nu mai fusese niciodată acolo.
— Porţile astea se deschid o dată pe an, ca să lase turiştii şi pelerinii să intre şi să vadă cu ochii lor Trinity Site şi ceea ce a mai rămas din ferma McDonald. Dacă ţin bine minte, se află la vreo zece mile de aici. Nu e mare lucru de văzut, doar un maldăr de bolovani şi o plăcuţă comemorativă.
— Exact ce mi-am propus să fac în concediu, să vin până aici şi să mă postez pe locul în care a explodat bomba.
Scully nu-i răspunse. Bănuia că partenerul ei nu îi cunoştea trecutul de militantă amatoare şi prefera să nu pună pe tapet perioada aceea a vieţii sale. Totuşi, nu se simţea în largul ei. Nu avusese niciodată secrete faţă de Mulder. Stinghereala de acum îi era străină şi se străduia să-şi limpezească gândurile. Se simţea oare stânjenită? Ori vinovată? Trase adânc aer în piept. Trebuia să treacă la lucru.
Dintr-un Jeep coborâră doi poliţişti militari care se apropiară de ei. Scully şi Mulder ieşiră fără tragere de inimă din Fordul cu aer condiţionat şi porniră în întâmpinarea celor doi militari. Niciunul dintre ei nu era îmbrăcat adecvat pentru o plimbare prin nisipurile alburii, dar asta nu părea să-i deranjeze pe ceilalţi. Poliţiştii militari le făcură semn celor doi agenţi FBI să urce în Jeep. Mulder aşeză servietele sub banchetă, apoi o ajută pe Scully să urce în spate. Jeepul porni hurducăindu-se pe câmpia brăzdată de făgaşe, care nu mai păstra nici cea mai mică urmă de drum amenajat. Poliţiştii îşi înfundară căştile pe cap şi-şi strânseră buzele,

ferindu-se de pulberea stârnită de trecerea maşinii.

Ajunseră la depresiunea lină, în care alţi câţiva poliţişti militari şi ofiţeri de aviaţie militară priveau dincolo de cordonul de protecţie care înconjura un perimetru restrâns. O persoană îmbrăcată în costum anticontaminare și purtând în mână un aparat de măsură Geiger pătrunsese mai adânc în zona delimitată, inspectând terenul.

Scully coborî din maşină, ignorând durerea care îi săgeta picioarele. Se simţea din ce în ce mai îngrozită. Mulder porni tăcut în urma ei, până la marginea depresiunii străjuite de roci vulcanice cenușii.

Locul arăta ca şi cum ar fi fost topit la o temperatură extrem de mare.

Scully şi Mulder îşi spuseră numele. Erau aşteptaţi deja de un colonel care îi întinse lui Mulder un fax cu marginile răsucite.

— Am primit asta de la sediul central al Biroului, agent Mulder, dar puteam să vă dau şi eu informaţiile acestea. Ştim totul despre bătrânul Oscar. De asta l-am găsit aici.

— Vă ascult, spuse Mulder, arcuindu-și sprâncenele nerăbdător. Avem nevoie de toate informaţiile pe care ni le puteţi da.

— Fermierul ăsta trăsnit venea practic săptămânal aici. Iniţial, pământul pe care s-a amenajat Trinity Site i-a aparţinut lui şi tatălui său, dar, din anumite motive ce ţin de secretul de război, numele de pe documente au fost modificate, astfel încât nu s-a putut descoperi cui i-a aparţinut de fapt terenul. Cred că şi pe atunci se temeau de vreun protestatar nebun sau poate de vreun spion german.

Colonelul arătă cu bărbia spre căldarea pârjolită.

— Și poate că au avut dreptate, dacă ne uităm ce s-a întâmplat.

Scully nu-şi putea desprinde ochii de priveliște. Nisipul alburiu fusese pârjolit la o asemenea temperatură incredibilă, încât căpătase reflexe de lut ars, de o culoare verzuie, asemănătoare jadului.

— Trinitit, șopti ea.

— Ce-ai spus?

Scully făcu un gest cu capul spre pelicula sticloasă care acoperea nisipul.

— Pariez că amestecul de nisip şi rocă sticloasă este trinitit. În timpul testului Trinity, căldura din jurul punctului zero al exploziei a fost atât de mare, încât a transformat nisipul într-o materie solidă, asemenea sticlei. Extrem de neobişnuită. Puteai să o ridici în bucăţi, cu mâna.

— Haideţi, putem să ne apropiem. Bănuiesc că doriţi să vedeţi locul

mai aproape.

— Mulţumim pentru colaborare, domnule colonel, zise Scully.

Bărbatul slab, cu pielea arsă de soare, se întoarse către ea.

— Vă asigur că nu dorim să rezolvăm noi cazul ăsta, agent Scully. Aveţi mână liberă.

Porni în urma colonelului, trecu de cordon şi coborî spre nisipurile arse de flamă. Un perete de stâncă topită reflecta în soare o frântură din căldarea devastată.

Două siluete carbonizare fuseseră contopite de căldura inimaginabilă cu nisipul topit - un bărbat aproape dezintegrat şi un cal. Sticla întărită îngheţase cadavrele într-un tablou bizar, asemenea unor insecte încătuşate pentru eternitate în picătura de chihlimbar.

Mulder se înfioră şi îşi întoarse privirea de la expresia aceea îngrozită, întipărită pe faţa victimei. Îşi încleştă mâna pe braţul lui Scully, încercând să se adune.

— Urăsc focul, murmură el.

— Ştiu, Mulder.

Se abţinu să-i spună cât de mult ura ea însăşi ameninţarea radiaţiilor.

— Cred că ar fi bine să plecăm cât mai repede de aici.

Se întoarse cu spatele, dar nu-şi putu alunga din minte imaginea cadavrelor hidoase, carbonizate, din fotografiile victimelor de la Nagasaki, pe care le văzuse la sediul organizaţiei „Opriţi Nebunia Nucleară” de la Berkeley.

Cum era posibil să se întâmple din nou acelaşi lucru?

PAISPREZECE

Cafeneaua „Historic Owl‟, San Antonio, New Mexico
Vineri, 1.28 p.m.

Înainte de a ajunge pe autostrada interstatală, pe drumul de întoarcere la Albuquerque, Scully şi Mulder hotărâră să se oprească la restaurantul „Historic Owl“, o clădire din chirpici, de culoare ruginie, care arăta ca un decor părăsit de film. Părea să fie singurul lucru demn de văzut în tot orăşelul San Antonio, din New Mexico. Parcarea acoperită cu pietriş adăpostea patru camioane hodorogite și murdare, două motociclete Harley-Davidson şi un Ford vechi.

— Hai să riscăm, Scully. Oricum trebuie să mâncăm ceva la prânz. Avem mult de mers până în nord.

Scully împături harta rutieră şi ieşi din maşină în căldura toropitoare. Îşi duse palma streaşină la ochi.

— Bine ar fi fost ca măcar un oraş din două din statul ăsta să aibă aeroport.

Porni în urma lui Mulder spre uşa mare de sticlă, acoperită de un strat gros de praf. Înainte de a intra, observă anunţul lipit pe uşă, care atesta că localul funcţionează cu autorizaţia Asociaţiei Antialcoolicilor Anonimi.

Era o speluncă slab luminată și zgomotoasă, exact genul pe care prefera să îl evite. În schimb, Mulder era încântat.

— Haide, Scully. E un loc istoric. Citeşte ce scrie pe firmă.

— Stai puţin! Cred că am mai auzit de localul ăsta. Ceva în legătură cu Proiectul Manhattan sau cu Testul Trinity.

— În cazul ăsta, ne-am oprit exact unde trebuia. Vom îmbina prânzul cu problemele de serviciu.

Câteva siluete stăteau în penumbră, aplecate peste tejgheaua barului: câţiva fermieri care nu catadicsiseră să-şi scoată pălăriile de cowboy cu boruri late, camionagii purtând şepcuţe de base-ball şi vreo doi turişti. În fundul sălii, cineva se distra la jocuri mecanice. Deasupra barului şi pe pereţi sclipeau câteva reclame luminoase de neon, lăudând calităţile diferitelor sortimente de bere.

— Par să fie scaune Naugahyde originale. Locul ăsta e nemaipomenit!

— Asta o spui tu, Mulder.

Un indian Navajo mătăhălos, cu păr lung, înspicat şi legat la spate, se apropie de casa de marcat. Purta blugi, o cămaşă din bumbac în carouri, cu nasturi sidefii, şi o cravată turcoaz.

— Aşezaţi-vă unde doriţi, spuse el, făcând un gest larg cu mâna spre separeurile goale, asemeni unui ambasador care te întâmpină în împărăţia lui.

Se întoarse și începu să șteargă tejgheaua la care mâncau câteva persoane, povestind în gura mare întâmplări incredibile.

Pereţii localului erau tapetaţi cu postere, fotografii înrămate ale unor lansări experimentale de rachete la White Sands şi câteva certificate cu aspect oficial, care atestau participarea la acţiunile echipei de intervenţie în caz de urgenţe nucleare. Printre fotografii erau şi câteva instantanee ale unor nori în formă de ciupercă, amintind că detonările experimentale din deşert, în copii la scară mai mică, erau oferite spre cumpărare într-o vitrină mică de sticlă, lângă casă, ca şi nişte pietre cu aspect sticlos, verzi ca jadul.

— Aş vrea să arunc o privire în jur, Mulder. S-ar putea să descoperim nişte lucruri interesante pe-aici.

— Stai să ocup o masă şi să comand prânzul.

— Știu eu dacă mă pot lăsa în grija ta?

Mulder o ameninţă în glumă cu palma.

— M-am înșelat vreodată?

Se făcu nevăzut în labirintul separeurilor întunecoase, înainte ca Scully să poată deschide gura.

Rămase să-l aştepte lângă vitrina în miniatură de lângă casa de marcat. Luă o broşură subţirică ce înfăţişa localul „Historic Owl". Textul stângaci descria în termeni elogioşi serviciile oferite de restaurant. Parcurse cele câteva rânduri, scotocind în adâncurile memoriei și deodată își aduse aminte de ceea ce aflase pe vremea când se ocupase până la obsesie de studierea Războiului Rece, de escaladarea înarmărilor şi de începuturile programului nuclear al Statelor Unite.

În zilele premergătoare erei maşinilor dotate cu aer condiţionat, localul fusese locul de întâlnire neoficial al cercetătorilor şi inginerilor implicaţi în Proiectul Manhattan, în timpul călătoriilor îndelungate dinspre regiunea muntoasă din nord către Los Alamos şi poligonul de

încercări Trinity. Pe atunci nu existau autostrăzi interstatale, ci doar şosele, şi cu siguranţă că deplasările în acea vară toridă a anului 1945 erau extenuante.

Teoretic, echipele nu aveau voie să facă nicio haltă în timpul călătoriei. Aveau ordin din partea forurilor militare să nu-şi întrerupă drumurile. Dar „Historic Owl", izolat la întretăierea şoselelor pustii, era locul ideal de oprire pentru convoaiele de automobile înainte de a porni mai departe, către est, prin peisajul dezolant. Echipele nu se puteau abţine să nu ia masa sau ceva rece de băut înainte de a merge mai departe spre zona interzisă, aleasă de guvern pentru desfăşurarea primei detonări experimentale a unei bombe atomice.

Indianul mătăhălos o observă pe Scully stând lângă vitrină şi se apropie de ea.

— Cu ce vă pot servi? întrebă el cu o voce groasă.

Speriată, Scully îşi plecă privirea şi arătă colecţia de pietricele.

— Aş dori o bucată de trinitit, vă rog.

— Asta de cinci dolari?

Fără să mai adauge ceva, bărbatul spătos scoase o cheiţă şi descuie uşa din spatele vitrinei, apoi luă una din pietricelele mai mici. După o clipă de gândire, o puse la loc şi alese o bucată mai mare.

— Poftim, luaţi-o pe asta. Oricum costă mai mult decât merită.

Scully luă bulgărul sticlos şi îl strânse în palmă, încercând să-şi imagineze furia dezlănţuită care o crease - nu un proces geologic din măruntaiele pământului, ci un infern creat de mâna omului, care nu durase mai mult de câteva secunde. Piatra era rece şi netedă în mâna ei; furnicăturile pe care le simţea nu erau decât rodul imaginaţiei sale.

Scully plăti piatra, iar apoi se apropie agale de celelalte exponate.

Jumătate dintr-un perete era acoperită de o colecţie de sticle. Maronii, verzi, transparente, chiar şi câteva albastre, se înşirau fără vreo etichetă de identificare - având doar o foaie de hârtie dactilografiată, îngălbenită de vreme, prinsă pe perete.

Colecţia de sticle stătea acolo dinainte de cel de-al doilea război mondial şi aparţinuse unui indian Navajo bătrân, proprietarul iniţial al restaurantului. Acesta nu ştiuse nimic despre proiectul nuclear secret sau iminenţa testului, deşi nu putuse să nu remarce vehiculele oficiale cu însemne guvernamentale, ofiţerii superiori şi inginerii la costum şi cravată, care nu ar fi reuşit niciodată să se deghizeze în fermieri sau

indieni Navajo. De fapt, îşi spusese Scully, inginerii implicaţi în Proiectul Manhattan trebuie să fi arătat tot atât de străini de locul acesta ca şi ea şi Mulder, în după-amiaza aceasta. Îşi continuă lectura.

Cu câteva zile înainte de explozia propriu-zisă, în iulie 1945, unul dintre ingineri - un client obişnuit, chiar dacă nu oficial, de-al localului - îl avertizase pe fostul proprietar. Nu îi dăduse nicio informaţie secretă, ci doar îi sugerase că ar fi înţelept să dea jos pentru câteva zile colecţia de sticle. Cu toate îndoielile lui, bătrânul Navajo se conformase… şi astfel colecţia scăpase nevătămată, atunci când detunătura din poligonul Trinity zguduise pereţii până la Silver City şi Gallup, la aproape două sute de mile distanţă. Numele inginerului grijuliu fusese trecut sub tăcere, fără îndoială pentru a nu-l băga în bucluc.

Cu bucata de trinitit în mână, Scully se întoarse în restaurant, căutându-l din ochi pe Mulder. Îl găsi instalat confortabil într-un scaun Naugahyde, citind din nou faxul primit pe poligonul de încercare White Sands. Din când în când sorbea câte o înghiţitură de ceai cu gheaţă dintr-un pahar roşu de plastic.

Scully se aşază pe bancheta tapiţată de vizavi şi observă că Mulder comandase şi pentru ea ceai cu gheaţă. Puse bulgărele de piatră sticloasă pe masă, în faţa lui. Mulder îl ridică şi începu să îl răsucească între degete.

— O dată ţi-ai bătut joc de mine pentru că am cumpărat un suvenir de la un local ca ăsta.

— Asta-i altceva.

— Bineînţeles, zise Mulder, cu un surâs în colţul buzelor.

— Aşa este. Ăsta e trinitit, chestia aceea despre care ţi-am povestit.

Mulder privi mai atent piatra la lumina difuză răspândită de o reclamă de neon.

— Seamănă cu ceea ce am văzut la locul evenimentului.

Scully dădu din cap.

Fură întrerupţi de chelneriţa care le aducea mâncarea. Le împinse câte un coşuleţ plin cu cartofi prăjiţi aburinzi şi un burger atât de suculent, încât trebuise înfăşurat în hârtie ca să nu-şi piardă din grăsime.

— O să-ţi placă, Scully. E specialitatea casei, cheeseburger cu ardei iute.

Mulder muşcă cu poftă din chifteaua lui şi continuă să vorbească cu gura plină.

— Delicios! Carnea se toacă pe loc şi ardeii îi dau un gust deosebit. Nu

mănânci aşa ceva la Washington…

— Nici nu sunt convinsă că aş vrea, comentă Scully, apucând chifteaua supradimensionată.

O privi cu atenţie, căutând stratagema optimă de a o aborda şi asigurându-se că avea la îndemână suficiente şerveţele. În ciuda scepticismului ei, se văzu nevoită să admită că mâncarea era delicioasă, iar gustul dat de ardeii verzi nu se asemăna cu nimic din ce gustase până atunci.

— Deci, Scully, rosti Mulder, trecând în sfârşit la ceea ce îl preocupa, hai să rezumăm ce am aflat până acum. Avem două cadavre - chiar trei, dacă punem şi calul la socoteală - ale unor fiinţe care au fost ucise de o explozie neaşteptată de căldură, comparabilă cu o explozie atomică. Unul dintre evenimente s-au petrecut într-un laborator de cercetări, iar celălalt aici, în mijlocul deşertului.

Scully ridică un deget, observă o dâră de ketchup până la încheietura mâinii şi apucă un şerveţel ca să se şteargă.

— Laboratorul în care s-a găsit cadavrul cercetătorului în domeniul armelor nucleare era folosit de acesta la elaborarea unui dispozitiv atomic nou, ţinut în cel mai mare secret, iar cea de-a doua victimă a fost descoperită pe poligonul de testare White Sands, exact locul unde se experimentează astfel de dispozitive. Ar putea exista o legătură.

— A, dar laboratorul doctorului Gregory nu era un laborator de experimentări inginereşti, remarcă Mulder. De fapt, era mai degrabă o cameră ticsită de computere. Nu era locul în care să dai peste un focos ascuns prin sertarele fişetului. Şi dacă armata intenţiona să experimenteze dispozitivul Bright Anvil, de ce ar fi ales tocmai poligonul White Sands? Guvernul dispune de un poligon excelent de testări nucleare în Nevada. Este un loc oficial, care dispune de toate măsurile de securitate necesare. Şi apoi, ai avut impresia că ofiţerul acela de la White Sands se aştepta la aşa ceva?

Scully trebui să recunoască că avea dreptate.

— Nu, nu părea deloc pregătit să facă faţă situaţiei.

Mulder îşi şterse buzele cu şerveţelul.

— Cred că ar trebui să căutăm alte puncte de legătură, care poate că nu au nimic în comun cu proiectul Bright Anvil.

— Dacă nu la Bright Anvil, la ce altceva te gândeşti?

Mulder înghiţi ultima îmbucătură de cheeseburger şi se apucă să

înfulece restul de cartofi prăjiţi.

— Între Emil Gregory şi Oscar McCarron au existat nişte legături obscure, care datează încă de pe timpul celui de-al doilea război mondial. Oscar McCarron a fost un fermier bătrân, care probabil că nu a părăsit în viaţa lui New Mexico. Gregory era originar tot din New Mexico. Cu cincizeci de ani în urmă, a participat la Proiectul Manhattan, apoi a lucrat la Los Alamos, iar după aceea s-a transferat la Centrul de Cercetări Nucleare Teller, în regiunea San Francisco.

— Ce insinuezi, Mulder?

Mulder dădu din umeri.

— E o simplă presupunere şi deocamdată nu sunt sigur că e important. Mă gândeam doar că n-ar strica să ne punem niţel imaginaţia la contribuţie şi să luăm în considerare alte variante. Ce altceva puteau avea în comun aceşti doi bărbaţi? Ştim că Gregory a participat la testul Trinity şi că pământul pe care s-a desfăşurat experimentul a aparţinut familiei lui McCarron.

Scully luă un cartof pai şi începu să-l mestece grăbită.

— Mulder, uneori imaginaţia ta o ia razna.

Mulder duse degetul arătător la piept, mimând întrebător cuvântul „eu“.

— Dar de câte ori m-am înşelat?

Scully băgă în gură un alt cartof pai.

— Depinde pe cine întrebi.

Mulder oftă.

— Scully, uneori eşti îngrozitor de sceptică, dar mie tot îmi placi.

Scully îl răsplăti cu un zâmbet.

— Cineva trebuie să te ţină cu picioarele pe pământ.

Mulder îşi şterse mâinile cu un şerveţel curat şi scoase harta rutieră a statului New Mexico.

— Oare ce distanţă este de aici până la Roswell? Poate că ar merita să ne abatem puţin din drum.

— Nici să nu te gândeşti! Trebuie să prindem avionul.

Mulder o privi cu un surâs mucalit, ca şi cum ar fi spus: te-am păcălit.

— Mă gândeam că încercarea moarte n-are.

CINCISPREZECE

Kamida Import, Honolulu, Hawaii
Vineri, 2.04 p.m.

Aşezat la biroul impecabil şi ordonat din clădirea în care firma lui de import ocupa patru etaje întregi, Ryan Kamida caligrafia atent o adresă pe un plic.

Stiloul cu peniţă subţire aluneca lin, cu mişcări precise, lăsând în urmă litere perfect arcuite, într-o cerneală neagră care strălucea precum sângele închegat.

Doi dintre pereţii biroului aşezat pe colţ erau acoperiţi în întregime de ferestre largi, care ofereau o vedere panoramică spre Oahu. Dar, în majoritatea timpului, Kamida ţinea storurile trase până la jumătate. Adora căldura blândă a soarelui care îi scălda trupul acoperit de cicatrice, mângâindu-l şi dezmierdându-l ca atunci, în vremurile acelea idilice, pierdute în uitare, petrecute pe o insulă izolată din Pacific.

Dar lumina prea puternică a soarelui îl făcea să-şi simtă trupul ca şi cum ar fi fost perpelit la foc. Senzaţia îi amintea de o altă răbufnire de căldură, coborâtă din înaltul cerului, a cărei intensitate incendiase practic şi moleculele de aer.

Părul des, alb ca zăpada, era pieptănat ireproşabil. Datorită norocului supranatural de care avusese parte în tinereţe, Kamida nu precupeţea niciun sacrificiu material când era vorba de îmbrăcăminte, cosmetice sau proprietăţi.

Dar banii nu puteau cumpăra totul. Şi nici el nu dorea totul.

Mâinile noduroase, cu pielea ca de ceară, se crispară pe tocul lucios ca şi cum ar fi fost o armă - şi într-un fel, asta şi era. Cuvintele îi răsunau în minte.

Completă adresa cu o caligrafie îngrijită, fără cusur, pipăind locul potrivit de pe plic. Era ca şi cum ar fi simţit fizic uniformitatea literelor.

Satisfăcut, Kamida aşeză stiloul în canelura de pe birou, alături de călimara cu cerneală. Apoi ridică plicul special, pipăindu-i muchiile, colţurile ascuţite. Spera că nu greşise adresa. Nu ar fi rugat niciodată pe nimeni să verifice scrisul, chiar dacă el nu îl putea vedea.

Ryan Kamida era complet orb.

Cu fiecare plic expediat, cu fiecare nouă ţintă identificată, lista întipărită în mintea lui se scurta.

Memoria nealterată a lui Kamida păstra cu claritate numele tuturor celor vinovaţi.

Stând la masa de lucru, în lumina difuză a soarelui cald din Hawaii şi abandonându-se mângâierii razelor blânde, Kamida se simţea singur - chiar dacă el dorise să se întâmple astfel.

În după-amiaza aceea dăduse liber tuturor funcţionarilor de pe palier. Lumea protestase, argumentând cu treburile urgente care trebuiau rezolvate, cu încărcăturile ce trebuiau expediate peste ocean şi cu toate celelalte. Kamida îi liniştise cu un gest simplu, oferindu-le câte o primă; astfel, toţi lucrătorii plecaseră acasă mulţumiţi. Erau deja obişnuiţi cu excentricităţile lui.

Acum era singur pe tot palierul şi se putea dedica acestei activităţi importante.

Fără îndoială pentru a-şi înăbuşi sentimentul de vinovăţie, guvernul îi acordase de-a lungul anilor ajutor fie sub forma unor contribuţii băneşti mascate, fie prin aprobarea ofertelor lui, fie preferându-l pe el în locul firmelor concurente. Era un om de afaceri handicapat, un reprezentant al minorităţii - cu toate că aici, în Hawaii, faptul trecea aproape neobservat. Printre valurile de turişti japonezi şi asiaticii stabiliţi pe insulă, familiile albe, de condiţie medie, reprezentau adevărata minoritate.

Kamida se folosi de absolut toate resursele care îi stătuseră la dispoziţie pentru a face din firma lui o afacere prosperă. Se specializase în importuri de mărfuri exotice din insule cvasinecunoscute - Eugelab, Truk, Atolul Johnston, tot Arhipelagul Marshall - impresionând turiştii cu fleacuri sosite din locuri cu denumiri interesante.

Avea nevoie de bani pentru a-şi îndeplini adevărata misiune.

Kamida pipăi plicul, introduse biletul scris de mână şi pliculeţul minuscul, apoi sigilă totul. Acest gest simplu îl umplu instantaneu de o senzaţie de uşurare, care însă nu dură decât o clipă.

Oricâte plicuri identice ar fi expediat, oricâţi vinovaţi ar fi identificat, nu avea cum compensa dispariţia poporului său. Fusese un genocid perfect, mai cumplit decât oricare din fanteziile lui Adolf Hitler. O singură mişcare şi toată familia lui Ryan Kamida, rudele sale, tribul lui… insula natală dispăruseră într-o vâlvătaie de flăcări şi într-o lumină orbitoare.

Singurul supravieţuitor fusese un băieţel.

Însă Kamida nu-şi vedea supravieţuirea ca pe un miracol sau o binecuvântare. El fusese condamnat să îndure o viaţă întreagă amintirea acelor câteva secunde, în timp ce pentru ceilalţi totul se terminase într-o fracţiune de secundă.

Sau cel puţin aşa îşi închipuise.

în mintea lui, vocile acelea nu încetaseră să ţipe… din ziua aceea, când el avea doar zece ani.

Kamida puse plicul la o parte şi adulmecă aerul încins din birou. Îşi ridică faţa arsă şi ochii albi, nevăzători, către tavan. Nu vedea, însă simţea apropierea furtunii.

Sub plăcile fonoizolatoare clocotea o mare de lumină alb-incandescentă, asemenea spumei adunate în oală, din care răsăreau figuri spectrale, cu gurile desfigurate într-un ţipăt. Cu toate că era orb, ştia că erau acolo. Nu-l părăseau niciodată.

Fantomele conaţionalilor lui deveneau din ce în ce mai neliniştite. Dacă refuza să le ofere o victimă aleasă de el însuşi, ar fi fost gata să se năpustească ele asupra ţintelor, după propriile lor criterii. Fantomele aşteptau de atâta vreme, încât Kamida nu le mai putea ţine în frâu.

Luă plicul în mână şi ieşi cu mişcările graţioase şi siguranţa de sine a unui văzător, pornind spre punctul de expediere a corespondenţei, de unde coletul avea să fie trimis în Statele Unite. Taxa suplimentară, percepută pentru expedierile pe timp de noapte dincolo de ocean, i se părea nesemnificativă. Plicul urma să fie pus în cutia poştală a unei oficialităţi puţin cunoscute, dar foarte importante, din cadrul Departamentului Energiei - sediul central, aflat în apropiere de Washington, D.C.

Probabil că era deja prea târziu ca să oprească desfăşurarea proiectului Bright Anvil, dar poate că asta va fi suficient ca să preîntâmpine repetarea coşmarului.

ŞAISPREZECE

Centrul de Cercetări Nucleare Teller
Luni, 10.16 a.m.

După un sfârşit de săptămână lipsit de evenimente lucra rar! - Mulder se întoarse la Centrul de Cercetări Nucleare Teller, fluierând melodia *California Dreaming.* Scully se prefăcu că-şi înăbuşe un suspin de suferinţă, ca şi cum ar fi vrut să-i dea de înţeles că, din moment ce erau colegi, trebuia să-i suporte simţul umorului. Mulder îi zâmbi, apreciind răbdarea de care dădea dovadă.

Starea cadavrului bătrânului fermier de la Trinity Site semăna atât de izbitor cu cea a trupului lui Gregory, încât Scully nu putea să nu ia în calcul o eventuală legătură între cele două morţi. Cert era că se întorceau la laboratorul de cercetări nucleare din regiunea San Francisco cu mai multe nelămuriri decât plecaseră.

Opriră la punctul de control şi-şi prezentară ecusoanele de liber acces şi legitimaţiile FBI. Trebuiau să stea de vorbă cu ceilalţi membri ai echipei doctorului Gregory, implicaţi în proiectul Bright Anvil - cu şeful de proiect Bear Dooley şi cu ceilalţi ingineri şi cercetători. Scully se încăpăţână să afirme că trebuia să existe o explicaţie tehnică a deceselor, o testare nereuşită a vreunui dispozitiv nuclear de dimensiuni reduse, dar foarte puternic, ceva care se întorsese împotriva doctorului Gregory, ceva experimentat în deşertul din New Mexico.

Mulder se îndoia de asta. Era convins că exista un motiv care le scăpa momentan, deşi Scully se crampona de explicaţiile ei până ce avea să găsească o alta, mai logică.

Trecând de punctul de control, Mulder despături harta Centrului de Cercetări Nucleare Teller. Începu să urmărească cu degetul căile de acces, căutând clădirea principală în care murise doctorul Gregory şi baraca unde era cazată provizoriu echipa de cercetători, în frunte cu Bear Dooley.

— Acum, că ai descoperit nişte amănunte despre proiectul Bright Anvil, pe nişte căi neoficiale, zise Mulder, arcuindu-şi sprâncenele, hai să vedem ce ne spune domnul Dooley. Informaţiile corecte sunt arma

noastră invincibilă.

— Tare aş vrea să dispunem măcar de informaţii necesare pentru rezolvarea acestui caz.

— De la a vrea până la a putea e cale lungă.

— Îmi retrag cuvintele.

Ajunseră la baraca ocupată de birouri şi lăsară maşina în parcarea vegheată de afişul pe care scria „Accesul permis numai autovehiculelor guvernamentale”. De data aceasta, Mulder nu uită să ia cu el o mască din hârtie, care să-l protejeze de fibrele de azbest ce pluteau în aer. Îi întinse una şi lui Scully şi o ajută să şi-o prindă la ceafă. Apoi privi lung noua înfăţişare a colegii sale.

— E un accesoriu la modă. Îmi place.

— Mai întâi dozimetre, iar acum măşti. Ăştia sunt obsedaţi de igienă.

Muncitorii terminaseră de demolat o altă secţiune din zid şi îndepărtaseră foliile de izolare din plastic transparent. Un generator zbârnâia tare, menţinând presiunea negativă a aerului în zona de lucru, probabil pentru a împiedica particulele infime de azbest să se propage în aer, dincolo de baricadă.

— Pe aici, spuse Mulder, cotind spre dreapta şi făcându-i semn lui Scully să-l urmeze. Pe lângă noul birou al lui Bear Dooley, cămăruţa mea din subsolul sediului FBI arată ca un club select.

Ajunşi în faţa biroului lui Bear Dooley, găsiră uşa larg deschisă, în ciuda zgomotului infernal stârnit de utilaje, generator şi ţipetele muncitorilor.

— Scuzaţi-mă. Domnule Dooley? strigă Mulder. Nu ştiu cum puteţi lucra în mediul acesta.

Dar, când băgă capul pe uşă, observă că biroul era pustiu. Masa de scris fusese golită, sertarele fişierelor erau sigilate cu bandă adezivă. Câteva fotografii înrămate rămăseseră stivuite în cutii de carton şi în jur erau risipite mai multe articole de birou, ca şi cum cineva ar fi împachetat în grabă, abandonând obiectele de prisos. Mulder îşi ţuguie buzele şi privi în jur.

— Pare să fie părăsită, observă Scully.

Pe neaşteptate, în birou îşi făcu apariţia un tânăr roşcat. Cu ochelarii lui, cămaşa în culori şi buzunarele doldora de pixuri, arăta ca un personaj de pe un poster de reclamă la „codul vestimentaţiei la tâmpiţi”. Ecusonul prins pe piept îl identifica drept Victor Ogilvy. Mulder nu îşi dădu seama

dacă individul zâmbea sau era încruntat sub masca albă de protecţie.

— Sunteţi de la Departamentul Apărării? întrebă repezit Ogilvy. Am pregătit rapoartele preliminare, dar în rest nu vă pot da deocamdată nimic altceva.

— Îl căutăm pe domnul Bear Dooley. Ne puteţi spune unde îl găsim?

Victor Ogilvy începu să clipească des îndărătul ochelarilor de vedere cu lentile rotunde.

— Păi, sunt sigur că scria în informarea iniţială. A plecat marţea trecută la San Diego. Peste o zi, două *Dallas*-ul ar trebui să ajungă la atol. Ne pregătim şi noi să plecăm într-acolo.

— Unde să plecaţi?

Întrebarea îl luă pe Ogilvy prin surprindere.

— Ce vreţi să spuneţi? Sunteţi siguri că veniţi din partea Departamentului Apărării?

Scully făcu un pas înainte.

— Domnule Ogilvy, nu am afirmat aşa ceva.

Scoase legitimaţia şi buletinul de identitate.

— Suntem agenţi federali. Eu sunt agentul special Dana Scully. Acesta este colegul meu, agentul Mulder. Trebuie să vă punem câteva întrebări în legătură cu proiectul Bright Anvil şi cu moartea doctorului Gregory. Şi cu testul acesta care urmează să se desfăşoare pe un atol din Pacific.

Mulder era uluit de uşurinţa şi rapiditatea cu care Scully rezumase în câteva cuvinte competente toate detaliile.

Ogilvy căscă ochii, mai-mai să-şi lipească pupilele de sticla lentilelor. Începu să se bâlbâie.

— Nu… nu pot să vă spun nimic mai mult. E strict secret.

Mulder băgă de seamă cât de intimidat era tânărul şi se hotărî să profite de asta.

— N-aţi auzit ce-a spus agentul Scully? Suntem de la FBI. Sunteţi obligat să ne răspundeţi la întrebări.

— Dar aş putea fi sancţionat, protestă Ogilvy.

Mulder dădu din umeri.

— Asta se poate întâmpla şi într-un caz şi în altul. Doriţi să vă enumăr regulamentele FBI? Ce ziceţi de asta: dacă refuzaţi să cooperaţi la clarificarea investigaţiei aflată în curs de desfăşurare, cădeţi sub incidenţa articolului 43 H din regulamentul FBI.

Scully îi strânse imperceptibil braţul.

— Mulder!

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, Scully. Domnul Ogilvy nu ştie la ce neplăceri se expune.

— Eu… îngăimă Victor Ogilvy, cred că ar trebui să vorbiţi cu reprezentantul Departamentului Energiei. Este împuternicit să vă răspundă la genul acesta de întrebări. Dacă îmi dă permisiunea oficială, pot răspunde şi eu. Nu aveţi de ce să mă sancţionaţi. Pe cuvântul meu.

Mulder oftă. Tocmai pierduse prima rundă.

— Bine, daţi telefon ca să stăm de vorbă.

Ogilvy scotoci prin biroul părăsit al lui Bear Dooley până găsi broşura cu numerele de telefon de pe teritoriul Centrului de Cercetări Nucleare Teller. O răsfoi cu gesturi precipitate, apoi formă numărul la care răspundea Rosabeth Carrera.

Scully se aplecă şi-i şuieră la ureche lui Mulder.

— Articolul 43 H?

— Folosirea neautorizată a simbolului Ursului Cenuşiu, mormăi el mucalit. Dar n-are de unde să ştie.

După câteva secunde, aveau legătura cu Rosabeth Carrera. Vocea gravă, cu inflexiuni plăcute şi un accent spaniol abia perceptibil, răsună politicoasă, plină de solicitudine.

— Bună dimineaţa, agent Mulder. Nu ştiam că v-aţi întors deja din New Mexico.

— Se pare că s-au întâmplat multe în weekendul acesta. A dispărut aproape toată echipa doctorului Gregory, iar noi nu reuşim să aflăm ce s-a întâmplat cu oamenii. Având în vedere că sunt implicaţi în caz, va fi necesar să-i interogăm - mai ales după ce am descoperit că există o legătură între moartea doctorului Gregory şi cea a victimei de la White Sands.

Scully ridică brusc din sprâncene. Mulder exagera, dar Carrera nu avea de unde să ştie asta.

— Agent Mulder, zise Carrera cu glas tăios. Doctorul Gregory lucra la un proiect extrem de important pentru laboratorul lui şi pentru guvernul Statelor Unite. Asemenea proiecte cuprind termene, orare şi alte astfel de repere. Există o serie de persoane din sferele înalte ale politicii care riscă mult dacă cercetările nu îşi urmează cursul prestabilit. Mă tem că ne este imposibil să rechemăm cercetătorii doar pentru un moft.

— Domnişoară Carrera, nu este vorba de un moft, rosti Mulder pe un

ton cvasioficial. Şeful proiectului a murit în condiţii extrem de bizare, iar acum a mai apărut o victimă care şi-a pierdut viaţa în împrejurări identice, la White Sands. Cred că este un motiv mai mult decât întemeiat ca să continuăm investigaţia cu atenţie maximă şi să punem câteva întrebări în plus, înainte de a trece la punctul următor. Aş dori să amânaţi testul Bright Anvil.

— Bright Anvil? Nu avem niciun test cu denumirea aceasta.

— Haideţi să nu ne ascundem după degete. Pierdem timp preţios vorbind la telefon.

— Mă tem că nu este posibil, spuse Carrera categoric. Munca doctorului Gregory va fi continuată conform programului.

Mulder acceptă provocarea.

— Pot da câteva telefoane la sediul central al Biroului şi am relaţii şi la Departamentul Apărării.

Carrera răspunse pe un ton agasat, frizând impoliteţea.

— Agent Mulder, n-aveţi decât să daţi telefon unde poftiţi. Dar experimentul doctorului Gregory va avea loc atunci când a fost planificat. Nu se discută. Guvernul are o mulţime de probleme prioritare şi nu mă îndoiesc că veţi constata că investigarea crimei se află undeva la capătul listei, comparativ cu interesele naţionale care sunt în joc.

După ce convorbirea se întrerupse, Scully conchise:

— După cum arăţi, înţeleg că Rosabeth Carrera nu a dat năvală să îşi ofere ajutorul.

Mulder oftă.

— Am avut parte şi de conversaţii mai utile.

Victor Ogilvy tropăi nervos lângă uşă.

— Înseamnă că nu trebuie să vă răspund la întrebări?

Mulder îl fulgeră cu privirea.

— Depinde de cât de mult ţii să te vezi pe lista neagră.

Tânărul roşcat se făcu nevăzut.

Scully îşi înfipse mâinile în şolduri şi se întoarse spre Mulder.

— Se pare că e rândul meu să storc nişte informaţii. E momentul să-mi verific cealaltă sursă.

ŞAPTESPREZECE

Sediul organizaţiei „Opriţi Nebunia Nucleară”
Luni, 3.31 p.m.

Scully se întoarse la sediul grupului de protest împotriva înarmării nucleare de la Berkeley, dar, când coborî scările ce duceau la subsolul clădirii, găsi în birourile provizorii o atmosferă comparabilă cu cea dintr-o întreprindere ilegală, susceptibilă de a primi vizita poliţiei.

Un grup de studenţi voluntari erau ocupaţi cu strângerea afişelor cu victimele de la Nagasaki de pe pereţi, împreună cu imagini cutremurătoare înfăţişând locuitorii fără adăpost ai Insulelor Bikini, cu lista nesfârşită a experimentelor atomice şi cu diagramele colorate ale ratei de escaladare a cancerului.

Scully se opri în pragul uşii şi privi mirată vânzoleala din camera care fremăta de confuzie şi zgomot. Dincolo de peretele despărţitor, aparatul de fotocopiat continua să zumzăie, făcând abstracţie de ceea ce se întâmpla în jur.

Căţărată pe un taburet, recepţionera, Becka Thornton, scotea din perete piunezele care fixau afişajul de avertizare împotriva pericolelor unui nou război mondial.

Era îmbrăcată într-o rochie în culori mai ţipătoare ca prima oară şi îşi strânsese părul la spate, lăsându-l să atârne într-o învălmăşeală de cârlionţi.

— O caut din nou pe Miriel Bremen, strigă Scully, încercând să acopere vuietul haotic. Este aici?

Becka scoase ultima piuneză şi fâşia de hârtie se prăbuşi la podea. Negresa coborî de pe taburet şi îşi șterse palmele de rochia multicoloră.

— Sunteţi doamna de la FBI, nu? Păi, Miriel nu este aici. După cum vedeţi, închidem birourile. S-a terminat cu organizaţia „Opriţi Nebunia Nucleară”.

— Închideţi birourile? Vă mutaţi în altă clădire?

— Nu. Miriel a reziliat pur şi simplu contractul de închiriere. Oricum, nu mai era valabil decât o lună, aşa că am cedat camerele grupului următor. Spaţiile de birouri din campus au mare căutare.

Scully se străduia să priceapă.

— Organizaţia nu mai dispune de fonduri?

Becka izbucni în râs.

— Nici vorbă! Suntem probabil cel mai bogat grup din ultimii cinci ani, aici la Berkeley. Am primit o groază de bani de la nu ştiu ce corporaţie din Hawaii. Dar Miriel s-a hotărât să pună punct şi ne-a zis să anunţăm următorul grup de pe lista de aşteptare. Spunea că s-a răzgândit sau cam aşa ceva. Se pare că schimbă din nou foaia, dar de data asta în alt sens.

— Cine urmează să se mute aici? întrebă Scully, consternată încă de dispariţia neaşteptată a organizaţiei protestatare.

Ce o putuse determina pe Miriel Bremen să renunţe la activitatea care o pasionase într-atât, încât îşi abandonase cariera, lăsând o pată neagră în dosarul personal, care avea să o urmărească atâta timp cât va lucra?

Becka Thome arătă spre lucrătorii voluntari.

— Un grup ecologist. Vă pot arăta câteva din posterele lor, sunt tulburătoare. Încearcă să atragă atenţia asupra poluării apelor freatice şi asupra felului în care substanţele chimice toxice se insinuează în viaţa cotidiană, provocând o adevărată avalanşă de probleme de sănătate.

Funcţionara îi arătă câteva afişe de dimensiuni mari. Unele dintre ele aveau câte un tabel al substanţelor organice şi toxicologice descoperite în mostrele de apă potabilă.

Scully recunoscu majoritatea substanţelor organice, iar câteva îi rămaseră necunoscute. Unele dintre concentraţiile date în tabele erau îngrijorătoare.

Luă un alt afiş, care indica rata anuală de creştere a numărului îmbolnăvirilor de cancer - cu diferenţa că, de data aceasta, factorii răspunzători erau substanţele poluante din apele freatice. Graficul arăta identic cu cel folosit de organizaţia „Opriţi Nebunia Nucleară", cu singura diferenţă că acela punea escaladarea acestei boli pe seama radiaţiilor remanente ale testelor nucleare efectuate în anii ’50.

Unul dintre studenţii voluntari împinse scara în colţul opus cu un zdrăngănit sonor, apoi se urcă să scoată şi ultimele piuneze rămase. Fâşia de hârtie căzu cu un fâşâit la podea.

— Şi ce-o să faceţi acum, domnişoară Thome? Veţi primi o scrisoare de recomandare care să vă ajute să găsiţi o altă slujbă?

Becka Thome o privi clipind mirată din ochii mari, căprui.

— Nu, voi continua să lucrez pentru grupul care se mută aici. Eu mă

iau după postere. Dacă luptă pentru o cauză, eu sunt mulţumită. Toate sunt interesante. Şi, din câte văd eu, toată lumea are dreptate în felul ei. În zilele noastre nu mai poţi avea încredere în nimeni - cu atât mai puţin în guvern. Ah, n-am vrut să vă jignesc!

Scully surâse.

— Colegul meu ar fi de acord cu dumneavoastră.

Becka Thome zâmbi, apoi îşi şterse fruntea asudată.

— Păi, trimiteţi-l aici. Avem nevoie întotdeauna de colaboratori noi, care să pună umărul la treabă.

Scully se abţinu să nu râdă.

— Cred că e prea ocupat pentru aşa ceva - cel puţin în cazul de faţă. Reuşise în sfârşit să revină la subiectul care o interesa. Serios, trebuie să stăm de vorbă cu Miriel Bremen. Nu ştiţi unde o putem găsi?

Funcţionara o privi cu luare aminte.

— Nu a lăsat niciun număr de telefon - dacă asta vă interesează - dar e foarte probabil să se fi dus pe insule sau mai ştiu eu unde. Când are conştiinţa încărcată, obişnuieşte să plece în pelerinaje din acestea. O dată s-a dus chiar până la Nagasaki, altă dată la Pearl Harbour. Cine mai ştie pe unde? Miriel a noastră e o persoană tare ciudată.

Scully îşi încruntă sprâncenele.

— Deci, e pe undeva prin „insule", dar nu ştiţi exact unde? Jamaica? Tahiti? Noua Zeelandă?

Becka dădu din umeri.

— Uite ce este, domnişoară FBI, Miriel nu ştia cum să plece mai repede de aici. A venit vinerea trecută după-amiază şi ne-a spus că s-a terminat! Simplu ca bună ziua. Se hotărâse să rezilieze contractul, iar noi eram puşi pe liber. A, ne-a mulţumit pentru efortul depus şi ne-a spus că ne putem folosi de numele ei pentru referinţe, în caz că avem nevoie - ca şi cum o companie mare ar da doi bani pe referinţele date de cineva ca Miriel Bremen! Norocul ei e că majoritatea dintre noi avem relaţii la grupul de protestatari de pe-aici. Nu o să murim de foame.

Scully întinse o carte de vizită.

— Domnişoară Thome, dacă aflaţi unde este sau dacă vorbiţi cu ea, spuneţi-i să mă caute la numărul acesta. Cred că va accepta să discute cu mine.

— Dacă spuneţi dumneavoastră… Acum trebuie să mă întorc la treabă. Grupul de ecologişti vrea să organizeze un miting sâmbătă şi vor să lipim

afişe pe toate chioşcurile şi pe toţi stâlpii. Trebuie să dăm o mie de telefoane. N-avem timp nici să ne tragem sufletul. Tare aş vrea să pot pleca şi eu în vacanţă pe insule.

Scully îi mulţumi şi ieşi, urcând scările spre trotuar. Era foarte tulburată. Mai întâi doctorul Gregory fusese ucis în biroul său, apoi Bear Dooley şi echipa lui îşi strânseseră pe neaşteptate catrafusele şi luaseră primul avion spre Pacific ca să-şi îndeplinească experimentul secret, iar acum Miriel Bremen, fostă participantă la proiectul Bright Anvil şi protestatară convinsă împotriva testului în sine, plecase şi ea la fel de brusc, cu destinaţia „insulelor".

Era oare doar o coincidenţă? Scully detesta coincidenţele.

Dar ce legătură avea Oscar McCarron cu toate astea?

Piesele jocului de *puzzle* erau prea împrăştiate şi totuşi, erau legate între ele de fire invizibile. Lui Scully nu-i rămânea altceva de făcut decât să tatoneze terenul până ce va dibui legăturile care închegau misterul într-un tot inteligibil. Ea şi Mulder trebuiau să continue căutările. Adevărul era undeva pe aproape.

OPTSPREZECE

Reşedinţa Scheck, Gaithersburg, Maryland
Luni, 6.30 p.m.

În împrejurimile Washingtonului era o după-amiază fierbinte şi umedă.

Aerul apăsător atârna ca o cârpă umedă. Norii întunecaţi de furtună nu promiteau altceva decât o accentuare a zăpuşelii în locul unei ploi răcoroase.

În zilele de genul ăsta, Nancy Scheck îşi spunea că merita efortul de a întreţine piscina săpată în grădina din spatele casei.

După ce intră în casa cu faţadă de cărămidă şi ferestre acoperite de obloane negre, lăsă uşa să se închidă de la sine. Coloanele albe, în stil colonial, ale casei erau înconjurate de pâlcuri de sânger înflorit şi un gard viu, frumos tuns. Era exact genul de conac impunător care cadrează cu funcţia importantă de director în Departamentul Energiei, iar ea îl adora pur şi simplu.

Divorţase de zece ani, iar cei trei copii plecaseră cu toţii pe la colegii, astfel încât avea spaţiu mai mult decât suficient să respire şi să se mişte în voie. Îi plăceau libertatea şi luxul.

Conacul era de fapt mai mare decât ar fi avut nevoie, însă Nancy Scheck nu dorea să-şi tulbure viaţa mutându-se într-o locuinţă mai modestă, în special în perioada aceasta. Toată cariera ei fusese marcată de încrâncenarea de a ajunge în rândul lumii bune, de a se vedea în vârf. Nu intra în planurile ei să renunţe la ditamai casa pentru o coşmelie.

Îşi azvârli servieta pe măsuţa de telefon din hol, apoi se descotorosi şi de taiorul impecabil în care simţea că se înăbuşă. De când îşi începuse cariera, nu se îmbrăcase decât în stil clasic. La nivelul ei, costumaţia aceasta era echivalentă cu ţinuta trăsnită pe care o afişează adolescenţii.

Totuşi, în clipa aceea Nancy abia aştepta să se descotorosească de veşminte, să-şi pună costumul de baie negru şi să se afunde în apa răcoroasă a piscinei.

Ridică neglijent obişnuitul teanc de corespondenţă şi îl azvârli indiferentă pe masa din bucătărie. Apăsă pe butonul robotului şi ascultă

cele două mesaje telefonice. Primul era din partea unei firme foarte generoase, care se oferea să placheze zidurile exterioare ale conacului cu plăci de aluminiu - gratuit, fără obligaţii.

— Plăci de aluminiu pe casa mea? pufni ea. Nici nu mă gândesc.

Al doilea mesaj era din partea unei voci grave, binecunoscute. Cuvintele sunau oficial şi sec, dar dincolo de ele recunoştea pasiunea ascunsă care trecea cu mult peste limitele unei simple relaţii de serviciu… sau ale unei prietenii platonice.

La birou şi la întâlnirile mondene organizate de Departamentul Energiei, obişnuia să i se adreseze cu „domnule general de brigadă Matthew Bradoukis”. Când îi primea vizitele frecvente aici, în curtea din spate sau pe verandă, își permitea să-i spună „Matthew” - iar când erau în pat, îi şoptea nume de alint pe care nu le-ar fi repetat niciodată în faţa altcuiva.

Mesajul nu menţiona niciun nume - ca şi cum ar fi fost nevoie! „Eu sunt. Întârzii puţin la birou, aşa că nu ajung mai devreme de şapte şi jumătate. Trec pe acasă să iau cotletele Porterhouse pe care le-am lăsat la marinat în frigider. Le punem pe grătar şi după aceea putem înota puţin… sau mai vedem noi ce. Cu capul împuiat de atâtea proiecte ajunse în punctul culminant…”

Nancy chicoti, ştiind că folosise intenţionat întorsătura asta de frază. I se părea foarte erotic.

„… avem amândoi nevoie de un respiro ca să mai scăpăm de stres”.

Se auzi semnalul sonor şi banda începu să se deruleze automat.

Întră în dormitor, se dezbrăcă şi, surâzând, dădu deoparte cearşafurile de satin de pe pat, iar apoi îmbrăcă costumul de baie negru şi lucios. Se privi admirativ în oglindă. Ştia că la patruzeci şi cinci de ani nu mai arăta chiar atât de sexy şi de strălucitoare ca la douăzeci și cinci, dar încă avea un trup care ar fi făcut să roşească de invidie majoritatea femeilor de aceeaşi vârstă cu ea. Își menţinea silueta. Se îmbrăca bine. Făcea gimnastică şi îşi păstrase apetitul pentru plăcerile sexuale. Purta părul scurt, tuns îngrijit. Din fericire, blondele nu încărunțesc - părul lor devine „cendre“.

Nancy luă un prosop de baie din dulap şi trecu în bucătărie ca să-şi toarne un gin tonic. Amestecă bine alcoolul cu gheaţa în mixer. Nu avea rost să se cherchelească înaintea de sosirea lui Matthew. El își va pregăti singur băutura după ce va veni.

Își azvârli prosopul pe umăr, luă corespondența și paharul și ieși pe ușa din spate, ce dădea spre piscină. Trase un șezlong lângă măsuța de grădină și se duse să aprindă luminile mascate. Roiurile de țânțari o sâcâiau tot timpul, dar în special după apusul soarelui. Apoi luă plasa cu coadă și o trecu peste oglinda apei, culegând muștele și frunzele căzute în timpul zilei. Mai privi o dată apa care scânteia albastră și îmbietoare și se întoarse mulțumită la scaunul așezat la umbră.

Nancy începu să se relaxeze, sorbind băutura tare care îi ardea gâtlejul, pătrunzându-i până în sinusuri. Simțea deja în gură gustul delicios al cotletelor pe care le va găti în curând Matthew. Își imagina apoi gustul sărat al sărutărilor care aveau să urmeze, contopindu-le răsuflarea.

Se foi pe șezlong, străbătută de un fior de dorință, apoi își trecu palmele peste textura mătăsoasă a costumului de baie.

Era reconfortant să aibă alături un bărbat care prezenta aceleași garanții morale ca și ea, care lucra la același proiect secret, care avea cunoștință de sumele escamotate din buget pentru finanțarea altor programe, fără a lăsa cea mai vagă urmă scrisă a manevrei. Proiectele delicate ca Bright Anvil rămâneau îngropate în tăcere, eludând cu abilitate toate registrele contabile.

Ea nu trebuia să-și facă griji în legătură cu ceea ce spunea în pat, pentru că generalul de brigadă Matthew Bradoukis răspundea din partea Departamentului Apărării de proiectul noului tip de bombă, în timp ce ea se ocupa de ceea ce ținea de Departamentul Energiei. În privința asta, nu avea de ce să-și facă griji. Își găsise partenerul ideal… pentru moment.

Nancy își unse picioarele, brațele și umerii cu ulei de plajă, masându-și îndelung gâtul și închipuindu-și degetele puternice ale lui Matthew mângâindu-i pielea. Trebuia să înceteze cu astfel de gânduri, altfel nu va rezista să aștepte sosirea lui.

Încercă să-și distragă gândurile, parcurgând corespondența compusă mai ales din formulare, reclame și scrisori lipsite de interes - până ce dădu peste un colet purtând ștampila poștei din Honolulu, dar fără adresa expeditorului.

— Poate că am câștigat o excursie gratuită pentru două persoane, își zise ea, desfăcând plicul.

Spre dezamăgirea sa, nu găsi decât un pliculeț transparent, umplut cu o cenușă fină de culoare neagră, și un petic de hârtie. Mesajul era îngrijit

ortografiat, cu litere ascuţite şi majuscule frumos arcuite, trădând o răbdare ieşită din comun din partea expeditorului.

„PENTRU ROLUL TĂU ÎN VIITOR”.

Cuvintele o făcură să se încrunte.

— Ce înseamnă asta?

Curioasă, scutură pliculeţul şi îl ridică în dreptul luminii.

— Ar trebui să conving lumea să nu mai fumeze?

Nancy se ridică în picioare, dezgustată de gluma nesărată a expeditorului anonim. Dacă cineva încerca să-şi bată joc de ea sau să o ameninţe, nu avea nicio şansă de izbândă atâta vreme cât nu pricepea care era poanta.

— Data viitoare încearcă să fii mai explicit, mormăi ea, aruncând bileţelul pe măsuţă.

Decise să nu-şi mai facă griji.

Soarele se apropia deja de linia orizontului, dar aerul umed avea să rămână încă mult timp fierbinte. Pierdea timp preţios, când ar fi putut să înoate.

Când ajunse la marginea piscinei, lumina mascată scânteie şi se stinse. O privi împrăştiind câteva scântei albastre care devorară cei câţiva ţânţari ce avuseseră ghinionul să se afle în raza diferenţialului de voltaj.

— Înhaţă-i! exclamă ea, zâmbind răutăcios. Ha-ha!

Apoi, rând pe rând, începură să clipească şi celelalte lămpi, sfârâind sonor, zumzăind şi pocnind. Luminile scăpărară violent. Scânteile semănau cu nişte fulgere miniaturale, prevestind furtuna.

— Ce-i asta, invazie de licurici? exclamă Nancy, privind în jur.

Doar nişte cărăbuşi gigantici ar putea provoca o asemenea defecţiune. Tare ar fi vrut ca Matthew să sosească atunci, ca să vadă toată nebunia aceea.

În final, toate becurile explodară ca nişte bombe minuscule, însoţite de o cascadă de scântei electrice care se risipiră în aer. Nancy scăpă o exclamaţie de dezgust. Acum vor fi nevoiţi să piardă timp preţios din weekend, înlocuind becurile.

— Ce dracu’ se întâmplă aici?

Strângând încă în mână pliculeţul ciudat, Nancy trânti paharul pe jos. Printr-o minune reuşi să nu-l spargă şi să nu risipească gheaţa pe aleea de beton. Aşa cum era, îmbrăcată doar în costumul de baie, sub cerul liber, se simţea vulnerabilă şi lipsită de apărare. Poate că, dacă ar reuşi să

ajungă la telefon…

Deodată, se trezi copleşită de un vacarm de voci, venind din toate părţile - nişte voci care rosteau cuvinte ininteligibile într-o limbă primitivă, voci care roiau în jurul ei - dar nu văzu nimic.

Aerul era încărcat de electricitate şi scânteia, ca şi cum fiecare obiect de pe alee ar fi fost un paratrăsnet. Fulgere alb-albăstrui ţâşneau dinspre şezlong spre măsuţă.

— Ajutor!

Nancy se răsuci, dând să fugă, dar alunecă şi întinse braţul instinctiv, în căutarea unui sprijin. În clipa în care degetele atinseră scaunul, se simţi scuturată de un val de electricitate care îi ardea carnea.

Deschise gura să strige şi dintre dinţi îi ţâşniră scântei. Părul blond-cenuşiu se ridică în aer, asemenea unor şerpi care se unduiesc dintr-o parte în alta, învăluindu-i capul într-un nimb luminos.

Nancy încercă să se apropie clătinându-se de marginea bazinului, căutând cu disperare un adăpost. Pielea încreţită, încărcată cu electricitate statică, o ardea. Scăpă din mână pliculeţul din plastic transparent, care se cufundă în apă.

O furtună de lumină orbitoare o înconjură. Ţipetele se înteţiră.

Masa critică.

Brusc, un tunet asurzitor se prăvăli asupra ei.

Vâlvătaia o orbi. Forţa exploziei de căldură şi radiaţii o azvârli în spate, aruncând-o în piscina scăldată în lumină. Un val de abur ţâşni dinspre apă spre cer.

Ultima imagine înregistrată pe retina lui Nancy Scheck fu aceea a unui nor atomic spectral, care întrecea orice imaginaţie.

NOUĂSPREZECE

Reşedinţa Scheck
Marţi, 1.06 p.m.

Cadavrul arăta exact ca celelalte, îşi spuse Mulder - carbonizat aproape în întregime, suprasaturat de radiaţii reziduale, chircit într-o poziţie care amintea de un gândac - asemenea faimoasei litografii a lui Edvard Munch, „Ţipătul”.

Totuşi, continuă el să mediteze, era mult mai bizar să găseşti un trup carbonizat în curtea din spate a unei clădiri luxoase din zona rezidenţială. Împrejurimile mondene - piscină, şezlonguri, mobilier de grădină - confereau scenei morţii un aer mai înfricoşător chiar şi decât cel din deşertul pârjolit, cu nisipul transformat în sticlă din New Mexico.

Un poliţist localnic le bară calea spre piscină. Mulder îi întinse legitimaţia cu insigna prinsă deasupra.

— Suntem agenţi federali. Eu sunt agentul special Mulder, iar dânsa este agentul Scully. Am fost trimişi să inspectăm locul şi să examinăm cadavrul.

În jurul bazinului se învârtea un detectiv de la omucideri, care nota câte ceva conştiincios într-un carneţel. Pe faţă i se citea deruta. Auzind cuvintele lui Mulder, întoarse capul.

— FBI? Asta înseamnă să chemi artileria grea. De ce v-au trimis aici?

— S-ar putea să avem nişte antecedente la caz, răspunse Scully. E posibil ca moartea aceasta să aibă legătură cu o altă anchetă de care ne ocupăm noi doi. Săptămâna trecută s-au petrecut două cazuri identice.

Detectivul ridică din sprâncene, apoi dădu din umeri obosit.

— Copii, faceţi ce doriţi, numai ajutaţi-mă. Luaţi-mi cazul ăsta de pe cap. E o treabă al naibii de ciudată. N-am mai văzut aşa ceva.

— Nici nu mă îndoiesc; cazul acesta intră în dosarele noastre speciale.

Scully începu să inspecteze locul, făcându-şi loc printre detectivi şi specialiştii în criminalistică. Scoase un cuţitaş ca să ia o mostră dintr-o pată mare, carbonizată, care se lăfăia pe gardul înconjurător al conacului.

— Arsura nu este foarte profundă, rosti ea, înlăturând pelicula carbonizată de la suprafaţă. Ca şi cum ar fi fost o izbucnire de căldură

foarte intensă, dar de scurtă durată.

Mulder privi cu atenţie semnul făcut cu cuţitul. Apoi observă gândacii arşi, răspândiţi în jurul piscinei.

— Priveşte, sunt pulverizaţi, ca şi cum o explozie puternică i-ar fi aruncat în aer, pe fiecare în parte. Aşa ceva nu se întâmplă în fiecare zi.

— Putem verifica la centralele electrice din zonă dacă s-au înregistrat fluctuaţii neobişnuite de energie în jurul orei probabile a morţii, sugeră Scully.

Mulder dădu din cap. Îşi puse mâinile în şold şi se întoarse încet, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca răspunsul să-l izbească în faţă. Dar nu se întâmplă nimic.

— Bine, Scully. Acum nu suntem într-un laborator de cercetări nucleare, nici într-un poligon de testări - suntem în grădina unei persoane oarecare din Maryland. Ce explicaţie ştiinţifică poţi da la ceea ce s-a petrecut?

Scully oftă.

— Mulder, în clipa de faţă nu sunt nici măcar sigură că tu ai putea da o explicaţie.

— Nu e neapărată nevoie să mă iau după buchea cărţii. În primul rând, am de gând să verific dacă a existat vreo legătură între Nancy Scheck, Emil Gregory şi Oscar McCarron. Sau între ei şi experimentele nucleare. Sau chiar Proiectul Manhattan. Poate fi orice.

— Era prea tânără ca să fi fost implicată în Proiectul Manhattan, pe vremea celui de-al doilea război mondial, remarcă Scully. Dar e adevărat că a lucrat la Departamentul Energiei. Potrivit dosarului, a fost o persoană destul de importantă. Dar aceasta este oricum o legătură cam fragilă. La Departamentul Energiei lucrează zeci de mii de oameni.

— Vom vedea.

Medicul legist dăduse deja dispoziţie ca trupul să fie introdus în sacul de plastic negru. Mulder se apropie şi îi făcu semn să tragă fermoarul, ca să mai arunce o privire asupra rămăşiţelor celei ce fusese Nancy Scheck.

— N-am mai văzut ceva atât de straniu, spuse medicul legist.

Îşi suflă nasul zgomotos, apoi bombăni ceva la adresa alergiei care îl chinuia.

— N-am mai văzut o asemenea moarte. Nu e doar un cadavru ars. La prima vedere nici nu-mi pot da seama ce a putut degaja o asemenea căldură. Va trebui să mă uit prin cărţile de specialitate.

— O bombă atomică ar putea face aşa ceva, zise Mulder.

Legistul chicoti, apoi îşi suflă din nou nasul.

— Mda, e bună! Lumea se plimbă cu câte o bombă în buzunar. Sunt convins că a avut o neînţelegere cu vecinii. Din nefericire, nu există niciun martor care să fi văzut vreo ciupercă atomică prin zonă.

— Aş spune şi eu că e o aberaţie, dacă n-ar fi al treilea caz identic petrecut în ultima săptămână, declară Mulder. Unul în California, unul în New Mexico şi acum ăsta, aici.

— V-aţi mai întâlnit cu aşa ceva?

Medicul ridică brusc capul, încreţindu-şi fruntea. Îşi frecă extenuat ochii înroşiţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce a putut provoca asta?

Mulder clătină din cap, urmărindu-l pe bărbatul îndesat care tocmai se pregătea să tragă fermoarul de la geantă.

— În clipa asta sunt şi eu la fel de încurcat ca şi dumneavoastră.

În faţa uşii de la intrare, un bărbat în uniformă de general discuta cu doi poliţişti care luau conştiincioşi notiţe în nişte carneţele. Generalul era un bărbat scund, lat în umeri, cu părul tuns scurt şi tenul măsliniu. Părea foarte preocupat. Scena trezi imediat interesul lui Mulder.

— Cine o fi oare?

— Am tras cu urechea la ce spunea unul dintre poliţişti. Cred că e cel care a descoperit cadavrul ieri seară.

Mulder porni cu paşi grăbiţi în direcţia aceea, nerăbdător să audă ce spunea generalul şi să-i pună câteva întrebări.

— Când am ajuns aici, betonul era încă fierbinte, deci s-a întâmplat cu puţin timp înainte. Gardul din spate ardea mocnit. Vopseaua se scorojise, iar duhoarea… Bărbatul se înfioră. Duhoarea!

Generalul întoarse capul spre Mulder, care se oprise chiar în spatele lui, dar nu păru să-l observe.

— Vă spun cinstit, am văzut lupte şi am fost martor la accidente, unele dintre ele de-a dreptul înfiorătoare… Odată chiar am dat o mână de ajutor la recuperarea cadavrelor dintr-un accident aviatic, aşa că am idee ce înseamnă moartea şi cât poate fi de respingătoare. Dar în curtea ei…

Mulder reuşi în sfârşit să citească ce scria pe ecusonul de plastic de pe pieptul generalului.

— Dacă îmi daţi voie, domnule general Bradoukis, aţi lucrat împreună cu doamna Scheck?

Generalul era prea afectat ca să pună la îndoială dreptul lui Mulder de a formula întrebări.

— Da… da, am lucrat.

— Şi de ce aţi venit aici ieri seară?

Generalul se crispa şi îşi încruntă sprâncenele.

— Trebuia să cinăm împreună. Carne la grătar. Relaţia noastră nu era chiar un secret, deşi ne-am străduit să fim cât se poate de discreţi.

Mulder clătină din cap, conştient de motivele personale ale disperării generalului.

— Aş dori să vă întreb un singur lucru, domnule general, înţeleg că doamna Scheck ocupa un loc destul de important în cadrul Departamentului Energiei, dar nu prea ştiu de ce program se ocupa. M-aţi putea ajuta?

Bradoukis îşi feri ochii înneguraţi. Cei doi poliţişti începură să se foiască, neştiind dacă ar trebui să-l alunge pe băgăreţul ăsta ori să le permită agenţilor FBI să dea frâu liber întrebărilor.

— Nu se prea discuta despre munca noastră, vreau să zic a lui Nancy.

Mulder simţi un fior de emoţie, presimţind deschiderea unei noi căi de investigare.

— Vreţi să spuneţi că e vorba de unul din programele acelea ceţoase care nu apar în proiectele de buget oficiale?

Generalul îl întrerupse brusc.

— Presa le-a numit „programe ceţoase”. Pentru ele nu există o denumire oficială. Uneori trebuie să rezolvi anumite treburi pe căi neconvenţionale.

Mulder se aplecă în faţă, asemeni unui vultur pregătit de atac. Totul depindea de întrebarea următoare.

— Munca doamnei Scheck avea legătură cu un proiect numit Bright Anvil?

Generalul tresări, ca şi cum ar fi fost muşcat de o viperă.

— Nu am dreptul să vorbesc despre proiectul acesta, mai ales în zona asta nesigură.

Mulder îi zâmbi înţelegător.

— Nu e nevoie să ne răspundeţi, domnule general.

Reacţia lui Bradoukis echivalase cu un răspuns. Imaginea era încă neclară, dar reuşise cel puţin să le aşeze într-o anumită ordine. Momentan, cea mai bună tactică era să-l lase singur pe bărbatul acela

tulburat.

— Nu vă mai reţin, domnule general. Îmi cer scuze că v-am inoportunat în clipe atât de grele. Înţeleg că aveţi biroul la Pentagon. Dacă mai am nelămuriri, s-ar putea să vă fac o vizită.

Bradoukis dădu din cap fără entuziasm, în timp ce Mulder se apropie de piscină, privind vopseaua înnegrită şi scorojită de pe marginea de beton, odinioară albastră ca cerul. Răbufnirea de căldură evaporase jumătate din apă, supraîncălzind pereţii bazinului şi înnegrind colţurile mânjite cu o substanţă cleioasă.

Mingea de foc trebuie să fi fost ucigătoare - şi, cu toate acestea, nu incendiase casa lui Nancy Scheck şi nici nu se propagase spre casele vecine. Aproape ca şi cum ar fi fost îndreptată intenţionat spre acest loc. Câţiva oameni din cartier afirmau că văzuseră o limbă de foc orbitoare care se stinsese după numai câteva clipe, însă nu se obosise nimeni să meargă la faţa locului. În zonele acelea rezidenţiale, nimeni nu-şi prea băga nasul în ciorba altuia.

Ochiul ager al lui Mulder se opri asupra unui obiect minuscul care plutea la suprafaţa apei, lângă bordură. Căută plasa şi o smulse din cârligul din spatele uşii ce dădea spre alee. Minerul era deformat din cauza căldurii, însă plasa părea intactă.

Mulder se înapoie la piscină şi cufundă plasa, apoi o mişcă până ce izbuti să prindă obiectul opac şi să-l scoată la suprafaţă. Apa se scurgea în stropi mari de pe marginea minciogului.

— Am găsit ceva! strigă el.

Scoase din apă recipientul minuscul în care se mai zărea o urmă de praf negru. Câţiva stropi reuşiseră să pătrundă în interior, dar în rest părea intact. Detectivul şi Scully se apropiară curioşi. Mulder prinse recipientul între două degete şi îl îndreptă spre lumină. Era un obiect bizar şi tocmai din cauza acestei bizarerii părea extrem de important pentru rezolvarea cazului.

Îl întinse lui Scully, iar ea îl luă, înclinându-l puţin pentru a putea examina mai bine conţinutul.

— N-aş putea spune ce este. E o cenuşă sau o pulbere neagră, dar nu-mi explic cum a ajuns pe fundul piscinei. Crezi că are vreo legătură cu moartea victimei?

— Există o singură modalitate de a afla răspunsul, Scully.

Mulder se întoarse spre detectiv.

— Laboratoarele de criminalistică de la FBI sunt foarte bine dotate. Aş vrea să iau asta cu mine ca să o dăm la analiză. Vă vom trimite o copie după raportul nostru.

— Sigur. Se mai odihnesc şi oamenii mei. N-am mai văzut un caz asemănător, spuse detectivul, clătinând din cap, şi cred că mă depăşeşte. Faceţi-mi o plăcere şi descâlciţi misterul. Uf, de acum încolo o înjunghiere sau un schimb de focuri pe autostradă mi se vor părea floare la ureche.

DOUĂZECI

Sediul central al FBI, Washington D.C.
Marţi, 3.10 p.m.

După atâta timp petrecut pe drumuri, pentru Scully era o adevărată binecuvântare să poată lucra la propriul ei birou, chiar dacă era vorba de un subiect atât de sinistru ca acesta.

Se desfăta în solitudine şi intimitate. Ştia unde era fiecare piesă din echipament. Ştia cu cine să ia legătura pentru o mână de ajutor sau un sfat. Cunoştea specialişti cărora le respecta pregătirea profesională şi care îi puteau aprecia cercetările cu obiectivitate.

Laboratorul de criminalistică al FBI era cel mai sofisticat dintre cele de profil existente în lume. Era plin de experţi în ştiinţe legale, cu înclinaţii sau capacităţi stranii, care de-a lungul timpului se dovediseră a fi cheia multor cazuri bizare şi subtile; aici lucra o femeie predispusă genetic la depistarea mirosului de migdale amare, specific cianurii, pe care majoritatea oamenilor nu îl pot sesiza, un bărbat pe care pasiunea pentru peştii tropicali îl înzestrase cu aptitudinea de a identifica otrăvuri misterioase, cum ar fi algicidul obişnuit de acvariu, după ce toate celelalte metode se dovedeau neputincioase, un alt bărbat care se specializase în identificarea tipului de xerox după examinarea unei singure copii.

În numeroase din cazurile Dosarelor X, Scully şi Mulder apelaseră la capacităţile şi dotarea laboratorului de criminalistică al FBI de mult mai multe ori decât oricare alt agent de teren.

Labirintul laboratoarelor se afla într-o aglomerare de săli, probabil pentru a facilita colaborarea dintre unităţile disparate: Chimie/Toxicologie, Analiză ADN, Arme de Foc, Păr şi Fibre, Explozibil, Fotografii Speciale, Măriri Video, Poligraf, Amprente Latente, Analiza Materialelor şi alte specialităţi mai ezoterice. Deşi lucra de câţiva ani în cadrul biroului, Scully tot nu reuşise să înţeleagă organizarea exactă a secţiilor. Dar ştia unde să găsească ceea ce îi trebuia.

Scully intră în laboratorul principal al Berlinei Lu Kwok din secţia de Analiză Biologică, unde se efectua examinarea primară a probelor înainte de a fi supuse altor analize mai amănunţite. Când intră o izbi o duhoare

cum nu mai simţise niciodată în sanctuarul directoarei asiatice de laborator.

Lu Kwok spumega de furie.

— Agent Scully, exclamă ea cu o voce tăioasă, ca şi cum Scully ar fi fost în vreun fel răspunzătoare de mirosul înecăcios, am pretenţii prea mari? Nu există un regulament clar care specifică modul de prezentare a probelor? E mai simplu să faci treaba prost decât bine?

Scully strângea în mână o mostră ambalată din resturile negre culese de Mulder din piscina lui Nancy Scheck. Se foi ruşinată.

— Mă gândeam să completez chiar eu formularele…

Dar directoarea laboratorului părea hotărâtă să-şi încheie tirada, adulmecând aerul pestilenţial cu dezgust.

— FBI are tot dreptul să pretindă organelor judiciare locale să încerce măcar să îndeplinească nişte proceduri simple, corect? Ne simplifică tuturor treaba, nu-i aşa?

Îşi flutură mâna în care ţinea un raport vechi. Fără să-şi tragă sufletul, începu să citească.

— Toate probele vor fi expediate pe adresa Centrului de Control al Probelor din cadrul FBI. Gloanţele vor fi expediate la Serviciul de Coletărie, prin curier sau poştă, cu confirmare de primire. Organele umane trebuie să fie ambalate în gheaţă uscată şi expediate în recipiente de plastic sau din sticlă, prin UPS[3], poştă expres sau expediţii speciale.

Berlina începu să agite raportul ca să îndepărteze duhoarea.

— Iar acum, dintr-un târg uitat de lume din Dakota de Sud, ni se trimite ficatul unei victime ca să-i fac analiza toxicologică. L-au băgat într-o pungă de plastic, au trântit o etichetă scrisă de mână şi nici măcar nu s-au sinchisit să plătească poşta expres. Din spirit de economie.

Berlina azvârli raportul care ateriză lin pe podea.

— O să treacă săptămâni întregi până vom reuşi să scăpăm de duhoarea asta şi probabil că nici nu vom afla cine ştie ce din analiza ţesutului.

Scully înghiţi în sec, sperând că femeia îşi încheiase tirada.

— Dacă aduc o mostră ambalată cum spune în regulament, pot să-ţi cer un serviciu?

Berlina Lu Kwok o privi fix cu ochii ei migdalaţi. Apoi izbucni în râs şi faţa i se însenină ca cerul după furtună.

[3] UPS - United Press Service (n.tr.).

— Scuză-mă, agent Scully. Bineînţeles că poţi. E în legătură cu ancheta morţii femeii de la Departamentul Energiei? Ni s-a spus că e o urgenţă.

Scully dădu din cap afirmativ şi-i întinse mostra, împreună cu notiţa scrisă de Mulder în legătură cu bănuielile lui privind natura substanţei. Lu Kwok citi repede cele câteva cuvinte.

— Interesant. Putem verifica destul de repede speculaţiile agentului Mulder - dar, dacă nu se confirmă, atunci s-ar putea să dureze câteva săptămâni până identificăm substanţa.

— Fă tot ce poţi şi… mulţumesc. Între timp, eu am de făcut două autopsii.

— Norocoaso, zise asiatica, examinând cu atenţie pulberea.

Bombănind despre duhoarea din laborator, se întoarse lângă aparatele de control.

Se dovedi a fi o după-amiază dezgustătoare şi extenuantă.

Scully termină autopsierea cadavrelor aparţinând lui Nancy Scheck şi Oscar McCarron, care fuseseră ambalate şi expediate la laboratorul ei - spera că după instrucţiunile din regulament! - prin bunăvoinţa şi solicitudinea celor de la poligonul White Sands. Scully bănuia că aceştia nu doreau decât să se spele pe mâini şi să o lase pe ea să rezolve misterul.

Dar, chiar şi după ce examinase trupurile celor trei victime care aparent muriseră în acelaşi mod imposibil, nu îşi putu imagina ce armă mortală provocase decesele.

Nu era prea greu să catalogheze cauza decesului drept o „expunere bruscă şi violentă la un nivel extrem de căldură şi radiaţii”, dar asta tot nu explica natura sursei care îl generase. Era vorba de o nouă „rază a morţii“ sau de o bombă nucleară minusculă?

Scully ştia din facultate, de la orele de fizică nucleară, că un focos nu încape într-o grenadă de mână sau un colet-capcană. Masa critică declanşatoare şi învelişul metalic ocupă un anumit volum şi-apoi chestiile astea lasă resturi, care însă nu fuseseră descoperite la faţa locului în niciunul din cazuri. Singura fărâmă de dovadă incriminatorie era recipientul umplut cu cenuşa aceea ciudată, de culoare neagră, pescuit de Mulder din piscina lui Nancy Scheck.

Scully lăsă personalul de serviciu să cureţe sala de autopsie şi să pună la păstrare cele două trupuri carbonizate şi se retrase în laboratorul mai mic, ca să analizeze o mostră de cenuşă. O puse într-o tavă metalică sterilă şi o netezi cu ajutorul unui bisturiu subţire, ca să o poată examina

mai bine. Scully privi atentă pulberea printr-o lupă, scormonind-o uşor, ca să-i stabilească proprietăţile materiale.

Scoase casetofonul, introduse o minicasetă goală şi apăsă pe butonul de înregistrare, lăsând în grija microfonului acţionat prin voce să se ocupe de lungile pauze din expunerea pe care urma să o facă. Dictă numărul cazului şi pe cel al mostrei, apoi începu raportul propriu-zis.

— Pulberea neagră descoperită în piscina casei Scheck pare foarte fină şi pufoasă, parţial granulată, formată din două componente distincte. Este un material moale ca cenuşa şi pare să fie compus dintr-o substanţă organică. Pulberea este acum aproape uscată, deşi bănuiesc că ar putea fi contaminată de cloruri sau altă substanţă chimică din apa piscinei. Vom şti mai precis după analiza finală. Cea de-a doua componentă a amestecului este granulată şi…

Izolă câteva granule cu vârful bisturiului şi apăsă pe una; aceasta pocni şi alunecă spre marginea tăvii metalice…

— Şi este tare şi cristalină, ca şi cum ar fi o rocă sau… nisip. Da, îmi aminteşte de un nisip de culoare închisă.

Scully luă o cantitate mică de substanţă pe vârful bisturiului, o întinse pe o lamelă curată şi o aşeză sub stereomicroscop. Se aplecă deasupra ocularului şi reglă focalizatorul, studiind substanţa la diferite grade de mărime, folosindu-se de un filtru polarizator şi intervenind din când în când cu bisturiul ca să uniformizeze granulele minuscule.

— Da, pare să fie nisip, spuse ea din colţul gurii, sperând că minicasetofonul va reuşi să înregistreze cuvintele. O posibilitate ar fi aceea ca cenuşa să fi fost adunată de pe o plajă, iar nisipul să se fi amestecat cu prima substanţă. Totuşi, nu este decât o presupunere.

Trebuia să aştepte rezultatul analizei chimice a ambelor substanţe, făcută de Berlina Lu Kwok.

Sub un impuls neaşteptat, dar temându-se deja de ceea ce avea să afle, Scully se duse la dulapul cu aparatură şi scoase un instrument rar folosit, pe care îl ceruse pentru autopsiile din după-amiaza aceea - un contor alfa de dimensiuni mici, dar extrem de sensibil, care putea detecta radioactivitatea reziduală mult peste nivelul aparatelor obişnuite.

Scully îndreptă senzorul contorului alfa spre pata de cenuşă neagră şi nisip de pe tăviţa metalică. Conectă detectorul la computer şi, folosindu-se de un program complicat, reuşi să depisteze un spectru nuclear. Ţinând seama de circumstanţele generale ale cazului, nu se arătă prea

mirată când descoperi radioactivitate reziduală în mostră. Din fericire, cantitatea era prea mică pentru a-i putea face vreun rău. Spectrul era înclinat în partea superioară, suficient ca să indice o origine neobişnuită, ceva generat de o explozie uriaşă de energie.

Programul făcea aproape toată treaba, comparând spectrul nuclear cu sute de alte spectre asemănătoare, stocate în banca de date, şi căutând unul identic, pe care să-l poată afişa.

Scully auzi un ciocănit în uşă şi în cadrul ei apăru Berlina Lu Kwok, ţinând în mână un dosar plin cu hârtii.

— Poftim rezultatele - corespondenţă specială pentru dumneata, agent Scully.

— Aşa de repede? întrebă Scully surprinsă.

— Da' ce, voiai să le împachetez în gheaţă şi să le expediez prin UPS?

Lu Kwok începu să râdă.

— Voiam să ies din laborator după o gură de aer proaspăt.

Scully luă dosarul, zâmbind recunoscătoare, dar, înainte să mai apuce să spună ceva, asiatica se răsuci pe călcâie şi porni grăbită înapoi, pe culoar.

Scully se uită la dosar, apoi se aşeză lângă computer, în aşteptarea rezultatelor scanării radiaţiilor. Spre surprinderea ei, în scurtul interval cât lipsise, computerul găsise deja un corespondent. Înainte de a deschide raportul privind analizele biologice, adus de Berlina Lu Kwok, Scully examină rezultatele spectrului nuclear.

Marja de eroare era destul de mare, însă, având în vedere proprietăţile unice de înjumătăţire şi secţiunea transversală nucleară neobişnuită a probei, Scully era aproape sigură că reziduul negru fusese expus unui nivel înalt de radiaţii ionizate, în urmă cu patruzeci-cincizeci de ani.

Scully înghiţi în sec, profund tulburată. Deschise fără tragere de inimă raportul, bănuind deja ce avea să găsească. Singura explicaţie a faptului că Lu Kwok reuşise să identifice substanţa atât de repede era aceea că bănuiala lui Mulder se dovedise a fi întemeiată.

Răsfoi grăbită raportul, interesată doar de rezultatele analizei finale. Deodată, simţi un gol în stomac.

Mostra de cenuşă neagră era într-adevăr cenuşă de provenienţă umană - incinerată aproape complet - care fusese expusă la radiaţii foarte puternice cam cu patruzeci de ani în urmă şi care se amestecase cu nisip granulat de culoare neagră.

Cenuşă umană radioactivă, veche de patru decenii, descoperită în locul în care cineva murise în urma unei deflagraţii atomice identice.

Nisip.

Cenuşă.

Radiaţii.

Scully se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să bată cu vârful degetelor în coperta dosarului. Apoi ridică receptorul. Nu mai avea cum să amâne.

Lui Mulder avea să-i placă povestea asta.

DOUĂZECI ŞI UNU

Kamida Imports
Marţi, 12.03 p.m.

Miriel Bremen urcă intimidată la etajul superior al complexului de birouri din Honolulu. Afară şirurile nesfârşite de maşini şerpuiau pe străzile scăldate de soare, dominate de Diamond Head, al cărui pisc masiv părea să vegheze asemenea unei santinele asupra valurilor oceanului şi a mulţimii de pe plajă. În clădirea companiei Kamida Imports, Miriel se simţea ca pe altă lume.

Aerul înmiresmat, oceanul încântător, plajele înţesate de vilegiaturişti americani sau hoardele de turişti japonezi care îşi petreceau nopţile colindând magazinele o lăsau indiferentă. Mesajul pe care trebuia să-l transmită lui Kamida era mult prea sinistru ca să-i mai pese de nimicurile de vacanţă.

Miriel aşteptă ca secretara să-i anunţe venirea. Se plimbă în anticameră, prea tulburată ca să se poată concentra asupra vreunei reviste banale, dar frumos colorate, din cele expuse pe măsuţele joase.

Miriel îl cunoştea pe Ryan Kamida de un an. Îl întâlnise imediat după revelaţia personală care o determinase să întoarcă spatele carierei de cercetător în domeniul armelor nucleare şi care o transformase într-o militantă înverşunată. Sumele exorbitante donate de Kamida sub vălul anonimatului, din casele de bani ale companiei sale înfloritoare, feriseră mişcarea „Opriţi Nebunia Nucleară” de griji financiare pe toată durata existenţei sale de un an.

Încă de la prima întâlnire, Miriel îşi dăduse seama că ea şi bărbatul orb, cu trupul brăzdat de cicatrice, aveau atât de multe în comun, încât era un lucru aproape înfricoşător. Chiar şi aşa, simpla lui prezenţă o făcea pe Miriel să se înfioare de teamă. Îi venea greu să priceapă uşurinţa dezinvoltă cu care Kamida îşi acceptase soarta, iar farmecul straniu al bărbatului izgonise întotdeauna astfel de gânduri.

În calitate de cercetătoare a Centrului de Cercetări Nucleare Teller, obişnuită să fie respectată, Miriel Bremen se simţea în largul ei în conversaţiile cu persoane importante şi nu se sfia să-şi susţină părerea.

După ce descoperise puterea şi generozitatea lui Ryan Kamida - dar şi motivele lui personale - Miriel îşi promisese să nu se întoarcă la binefăcătorul ei pentru întrebări suplimentare decât în caz de extremă urgenţă.

Împrejurările justificau vizita ei de acum.

Timp de luni de zile, Kamida susţinuse că făcuse pregătiri, întocmise planuri pentru situaţii neobişnuite şi vorbise despre o serie de măsuri disperate, ca şi cum ar fi intuit viitorul. O irita gândul că trebuia să-l creadă din nou pe cuvânt. Dar nu avea de ales.

Ryan Kamida îşi făcu apariţia din birourile din spate, condus de secretară. O urmă de-abia atingându-i umărul cu mâna, ca o simplă recunoaştere a faptului că avea nevoie să-i fie călăuză. Pupilele alburii aveau culoarea ouălor răscoapte; faţa brăzdată de cicatrice amintea de bustul unui personaj mândru, sculptat de un artist mediocru.

Kamida îşi înclină capul într-o parte, ca şi cum şi-ar fi dat seama de prezenţa lui Miriel după parfumul săpunului pe care-l folosea sau după sunetul respiraţiei ei. Miriel se întrebă dacă nu cumva putea să facă mai multe decât lăsa de înţeles.

— Bună ziua, domnule Kamida, zise ea, ridicându-se în picioare. Ryan, îţi mulţumesc că m-ai primit aşa, pe neaşteptate.

Bărbatul porni înainte, ghidându-se după sunetul vocii şi eliberând-o pe secretara care se întoarse în mod firesc la birou, tocmai când telefonul începu să sune.

— Miriel Bremen, ce surpriză plăcută. Drăguţ din partea ta că ai venit atâta dram să mă vezi. Tocmai mă pregăteam să iau masa în seră. Pot să te invit să-mi ţii companie?

— Da, mulţumesc. Avem de discutat nişte treburi.

— Îmi pare rău să aud asta. Sau poate că ar trebui să-mi facă plăcere?

— Nu, n-ar trebui. Categoric n-ar trebui.

Kamida se întoarse spre secretară.

— Sheila, trimite-ne ceva bun de mâncare în seră. Domnişoara Bremen şi cu mine avem ceva de discutat între patru ochi.

Una din încăperile uriaşe de la ultimul etaj fusese transformată într-o adevărată pădure tropicală luxuriantă. Soarele se filtra prin luminatorul din tavan, iar unul dintre pereţi, în întregime din panouri de sticlă, lăsa să pătrundă în voie lumina zilei. Nişte generatoare speciale menţineau căldura şi umiditatea aerului care emana un miros greu de substanţe

organice, pământ şi îngrăşăminte. Ferigile şi florile creşteau de-a valma, fără să fie ordonate în ghivece sau lădiţe, ci ca într-o pădure deasă de pe vreo insulă izolată din Pacific. Câteva păsări captive se agitau printre crengile copacilor.

Ryan Kamida intră fără călăuză, strecurându-se pe aleile mărginite de plante. Ţinea ambele mâini întinse în faţă, ca un preot gata să-şi dea binecuvântarea. Din când în când, mai îndepărta o creangă din cale ori se apleca să miroasă florile îmbobocite, inhalând adânc şi închizând ochii.

O ţâşnitoare împrăştia o ploaie fină în jur şi bărbatul întinse mâna, lăsând stropii reci să se prelingă pe pielea lui aspră.

— Miriel, acesta este locul meu preferat, locul în care mă pot desfăta ascultând cum cresc frunzele şi respirând parfumul pământului reavăn şi al fiorilor îmbobocite. După umila mea părere, este o experienţă unică. Aproape că mi-e milă de voi, ceilalţi, cărora vi se refuză o asemenea plăcere, în ciuda orizonturilor pe care vi le deschid celelalte simţuri.

Deşi era orb, Kamida o conduse cu paşi siguri spre o măsuţă ascunsă printre plantele bogate. Trase un scaun din fier forjat, bogat ornamentat, şi aşteptă până ce Miriel se aşeză, apoi împinse uşurel scaunul mai aproape de măsuţa rotundă cu tăblia din sticlă. Era tocmai potrivită pentru două persoane care doreau să ia masa în intimitatea junglei paradisiace.

— Ryan, mă tem că am veşti proaste, explodă Miriel, înainte chiar ca bărbatul să ia loc la masă.

Kamida pipăi drumul până la scaunul din faţa lui Miriel şi se aşeză lipindu-şi aproape pieptul de tăblie. Înainte ca Miriel să poată continua, un salariat al companiei intră grăbit, aducând două porţii mari de salată şi un platou cu ananas proaspăt, papaya şi felii de mango. Miriel rămase tăcută, privindu-l pe Kamida şi aşteptând să fie lăsaţi singuri.

Ryan Kamida ştiuse cum să-şi întoarcă infirmitatea în avantajul lui, ca şi cum ar fi fost vegheat de nişte îngeri păzitori. Norocos în afaceri, făcuse din firma de importuri exotice o corporaţie înfloritoare.

Cu toate că îl întâlnise întâmplător, cu prilejul primei sale vizite la Nagasaki, Miriel avea impresia nelămurită că el fusese acela care plănuise cu grijă ca drumurile să li se intersecteze şi că, până şi acum, evenimentele decurgeau aşa cum dorea el.

Se înfioră brusc şi-şi strânse umerii, aplecându-se spre farfuria cu salată.

După ce se înstrăinase de mentorul ei, Emil Gregory, Miriel îl privise pe Kamida ca pe un susţinător şi ca pe cineva care îi împărtăşea convingerile categorice. Ryan Kamida cunoştea o mulţime de lucruri despre testarea armelor nucleare şi despre industria militară în general. Era o persoană căreia îi putea dezvălui planurile cumplite, născute din mintea unor cercetători neavizaţi, schiţele căzute în mâna ei prin bunăvoinţa câtorva lucrători rămaşi să-şi continue activitatea la Centrul de Cercetări Nucleare Teller.

Miriel îi povestise lui Kamida absolut totul, fără să o deranjeze că trăda nişte secrete de maximă importanţă. Jurase să-şi consacre viaţa Cauzei; acum asculta de o chemare superioară, nu de una emanată din complexul industrial militar (care, în fond, crease atâtea probleme). Avea convingerea că făcea un lucru drept.

Acum sosise momentul culminant al activităţii lor. Dacă nu reuşeau să oprească proiectul Bright Anvil, însemna că toate eforturile lor nu fuseseră decât praf aruncat în ochii oamenilor dispuşi să-i creadă.

Kamida ciugulea salata, așteptând-o să continue. Atitudinea lui ţeapănă şi gravă îi dădea totuşi de înţeles că ghicise ce intenţiona să-i spună.

— Din tot ce am încercat să fac nu mi-a reuşit nimic, începu Miriel, împungând verdeţurile de pe farfurie şi alegând apoi o felie de ananas. Guvernul se aruncă cu tot avântul în ceea ce îşi propune să facă - şi nimeni, nici eu şi nici tu, nu îl poate opri o dată ce a pornit.

— Înţeleg din ceea ce spui că nu a avut nimeni urechi să ne asculte protestele.

— O, ba le-au auzit! Doar că nu le-au dat atenţie nici cât ai da tu unei muşte care îţi bâzâie la ureche.

Bărbatul orb suspină şi faţa îi căpătă o expresie tristă. Miriel continuă să vorbească tare, aplecată peste masă, aproape de el, deși Kamida auzea perfect.

— Experimentul Bright Anvil merge înainte, chiar şi fără doctorul Gregory. Va avea loc undeva în Insulele Marshall, pe un atol părăsit.

Ryan Kamida îşi îndreptă brusc spatele.

— Desigur! Atolul Enika. Acolo va avea loc.

— De unde ştii?

— Unde ar putea avea loc în altă parte?

Bărbatul aproape că începu să zbiere. Cu un gest brusc, mătură

farfuria cu salată de pe masă. Vasul se sparse în zeci de cioburi, risipindu-se pe pardoseala serei. Zgomotul fu infernal, dar Kamida păru să nici nu-l bage în seamă, întoarse capul şi îşi fixă ochii lăptoşi asupra lui Miriel Bremen.

— Cel mai cumplit coşmar al nostru e pe cale să devină realitate.

DOUĂZECI ŞI DOI

Reşedinţa Kamida, Waikiki, Oahu
Marţi, 11.17 p.m.

Orbii n-au nevoie de lumină electrică. Singur în casa lui spaţioasă, Ryan Kamida şedea în sufrageria luminată doar de razele lunii care străluceau deasupra oceanului liniştit şi de pâlpâitul focului din căminul încastrat în peretele din spatele lui.

Cum seara se anunţa răcoroasă, aprinse focul, stivuind cu grijă crenguţele de pin şi cedru, a căror aromă parfuma fumul degajat în timpul arderii. Kamida adulmecă fumul, lăsându-se mângâiat de căldura catifelată ce iradia dinspre şemineu. Ascultă pocnetul şi trosnetul lemnelor îmbrăţişate de limbile de foc. Aduceau cu nişte… murmure.

Deschise uşa din sticlă a verandei şi lăsă briza să pătrundă în cameră. Auzea valurile molcome care se spărgeau în depărtare şi zgomotul perpetuu al traficului rutier de pe autostrada din apropiere. Turiştii sosiţi din toate colţurile lumii la Oahu nu îşi risipeau niciodată timpul cu somnul, ci preferau să cutreiere neîncetat oraşul, admirând, făcând cumpărături sau gustând specialităţile culinare locale.

Kamida se lăsă pe speteaza fotoliului, încleştându-şi mâinile arse de braţele tapiţate cu stofă aspră şi aşteptând. Tapiţeria împrumutase perfect linia trupului său. An după an, greutatea lui modelase materialul într-un ritual repetat în fiecare noapte.

Curând aveau să apară vocile. Îl îngrozeau, dar în acelaşi timp aştepta să le audă. Totuşi, de data aceasta spaima părea să predomine. Situaţia se schimbase şi se schimbase în rău. Ştia asta şi la fel de bine o ştiau şi spiritele. Un fior rece îi străbătu şira spinării şi îl făcu să se întoarcă spre foc, lăsându-şi obrazul mângâiat de căldură.

Bright Anvil. Atolul Enika.

Kamida era mult mai tulburat decât îşi putea da seama Miriel Bremen. El se manifesta altfel. Totuşi, oricare ar fi fost împrejurările, nu-i putea ţine tovărăşie în seara aceasta. Avea anumite obligaţii - faţă de spirite.

Vocile spectrale îşi cereau partea din timpul lui, iar el nu putea face altceva decât să se supună. Nu îşi putea permite să se plângă. Ryan

Kamida era viu, pe când ele nu.

Afară, valurile oceanului își continuau zbuciumul nesfârșit, iar sunetul îi amintea de niște pietricele închise într-o tobă metalică.

Pe o măsuţă de lângă fotoliu, la îndemână, păstra colecţia de sculpturi miniaturale din steatit. Se amuză, ridicând unul câte unul obiectele micuţe şi pipăind cu degetele care mai aveau ceva simţire în ele fiecare detaliu modelat artistic. Mâinile îi erau schilodite, dar mintea îi rămăsese ageră. Figurinele complicate de delfini, elefanţi, dragoni şi zei mitologici îl fascinau. Murmurul valurilor ce se strecura prin uşa deschisă a verandei se estompă pe nesimţite. Kamida simţi cum atmosfera din cameră se schimbă şi devine mai încărcată.

Degetele i se crispară pe statueta pe care o ţinea în mână - era imaginea miniaturală a lui Pele, zeiţa focului din mitologia multor insule din Arhipelag.

Deodată, vocile începură să-i bolborosească în ureche, vorbindu-i în limba aceea veche, pe care nu o uitase niciodată. Fantomele erau adunate în jurul lui.

Kamida nu zărise niciodată imaginile spectrale, dar în mintea lui vizualizase nu o dată umbrele lor distincte, ca un ecou transmis de alte simţuri decât nervul lui optic distrus. Ştia că feţele fantomelor purtau expresia îngrozită cu care îi surprinsese deflagraţia nucleară ce îi mistuise. Nu putea vedea lumina albă care îi scălda şi lui faţa, în timp ce spiritele se roteau în jurul lui, umplând casa cu o strălucire albă şi rece.

Dar apariţiile nu îi făceau rău. Spiritele acestea nu se aflau aici cu intenţii distructive. Cel puţin nu în seara aceasta. Aveau cu totul alt scop; aveau o însărcinare pentru Ryan Kamida, singurul supravieţuitor al poporului său.

Feţele începură să se desprindă una câte una din vârtejul alburiu şi veniră spre el plutind; rând pe rând, îşi spuseră numele, povestindu-i cine fuseseră, descriindu-şi succesele şi nereuşitele din timpul vieţii, visele furate.

Vieţile conaţionalilor săi fuseseră frânte într-o clipă, dar fantomele erau nevoite să retrăiască fiecare moment, forţându-l pe Kamida să le fie martor. El îşi amintea şi pentru ceilalţi.

Cu toate că Atolul Enika nu avusese niciodată o populaţie numeroasă, şirul de fantome revendicative care îşi declinau identitatea, istorisindu-şi viaţa, una câte una, părea nesfârşit… ca în fiecare noapte din ultimii

patruzeci de ani.

Ryan Kamida şedea în fotoliu, neajutorat, strângând în palmă statueta zeiţei Pele. Nu putea face altceva decât să asculte.

DOUĂZECI ŞI TREI

Pentagon, Arlington, Virginia
Miercuri, 10.09 a.m.

Intuiţia îl determină pe Mulder să-i facă o vizită prietenului lui Nancy Scheck, generalul de brigadă Matthew Bradoukis, în biroul acestuia din clădirea Pentagonului.

Mulder se temea că va fi obligat să recurgă la un şiretlic ca să poată pătrunde la general, mai ales că trecuse destul timp pentru ca bărbatul să-şi fi revenit după şoc. Mulder constatase nu o dată că oamenii îl evitau pentru că obişnuia să pună mereu întrebări stânjenitoare. În dimineaţa aceea bănuia că Bradoukis va pretexta o întâlnire importantă sau vreo altă ocupaţie ce nu suferea amânare.

Totuşi, spre marea lui surprindere, după ce îl anunţă prin interfon, secretara generalului îl invită să intre în biroul din spate care îi aparţinea lui Matthew Bradoukis.

Generalul de brigadă se ridică de la birou şi-i întinse o mână masivă. Faţa lătăreaţă, oacheşă, părea înecată în infatuare - însuşire care nu prea le lipseşte generalilor. Îşi strânse buzele cărnoase, ca şi cum ar fi vrut să-şi disimuleze nervozitatea.

— Te aşteptam, agent Mulder.

Ochii înroşiţi ai generalului dădeau de înţeles că acesta nu prea avusese parte de somn în ultimele nopţi.

— Sincer să fiu, nu mă aşteptam să mă primiţi, domnule general. Există anumite persoane care nu doresc să îmi bag nasul în unele aspecte ale acestui caz.

— Dimpotrivă.

Bradoukis se aşeză la loc şi-şi împreună mâinile, rămânând câteva clipe cu privirea fixată pe tăbliţa biroului, înainte de a ridica ochii spre Mulder.

— Poate că nu mă crezi, dar aşteptam venirea dumitale - a dumitale personal. Ieri m-au iritat întrebările acelea stânjenitoare şi mă tot întrebam ce caută un tip de la FBI în casa lui Nancy. Dar apoi m-am interesat cu ce te ocupi în cadrul Biroului. Am antenele mele şi am reuşit

să aflu câte ceva despre reputaţia dumitale, ba chiar am citit câteva rapoarte despre cazurile pe care le-ai investigat. L-am întâlnit şi pe directorul-adjunct Skinner. Pare să fie un om de treabă. Mi-a vorbit foarte frumos despre dumneata, chiar dacă a fost rezervat.

Informaţia îl surprinse pe Mulder. Intrase de multe ori în conflict cu directorul-adjunct din cauza încăpăţânării lui de a căuta explicaţii inedite, care deranjau urechile lui Skinner. Mulder se întrebă de partea cui era de fapt Skinner.

— Domnule general, dacă îmi cunoaşteţi reputaţia, atunci sunt cu atât mai mirat că aţi acceptat să mă primiţi. Mă aşteptam să vă sperie dosarul meu.

Bradoukis îşi încleştă degetele, ca şi cum ar fi vrut să-şi frângă încheieturile. Faţa îi împrumută o expresie gravă.

— Agent Mulder, știm amândoi că aici se petrece ceva extrem de bizar. Nu pot spune asta de pe o poziţie oficială - dar cred că… disponibilitatea dumitale de a da crezare anumitor lucruri pe care alţii le consideră ilare ar putea fi un atu important în investigaţia aceasta.

Cuvintele lui Bradoukis treziră interesul lui Mulder.

— Ştiţi că au fost găsite alte două cadavre ale unor persoane ucise aparent în mod identic? Una dintre victime era cercetător la Centrul de Cercetări Nucleare Teller. Cealaltă era un fermier bătrân de pe lângă poligonul White Sands, aproape de Trinity Site. Cadavrele arătau aproape identic cu cel al lui Nancy Scheck.

Generalul trase un sertar din corpul lateral al biroului şi scoase un dosar. Îl împinse pe masă spre Mulder.

— Şi au mai fost două, despre care nici măcar nu ai aflat. Doi trăgători de la baza aviaţiei militare Vandenberg, pe coasta centrală a Californiei.

Surprins, Mulder deschise dosarul. Câteva fotografii lucioase redau detaliile de-acum familiare ale cadavrelor oribil carbonizate. Mulder observă instrumentele de control de pe pereţi, butoanele şi osciloscoapele depășite, mânerele de plastic înnegrite şi contorsionate - totul părea să facă parte dintr-o cameră etanşă, strâmtă, de cine ştie unde, în care se produsese deflagraţia ucigătoare.

— Unde au fost făcute fotografiile?

— La mare adâncime, sub pământ, într-un buncăr de control al rachetelor Minuteman III. Buncărele acelea sunt construcţiile cele mai sigure cu putinţă, de aceea şi îngropăm armele la o adâncime atât de

mare sub pământ, unde oamenii pot supravieţui unui atac nuclear. Buncărul este armat şi rezistă la o lovitură directă. Jos nu erau decât cei doi oameni. Din motive de securitate, nu se permite accesul altcuiva. Avem rapoarte complete. Ascensorul nu a fost folosit.

Lovi uşor cu degetul fotografiile sinistre.

— Şi totuşi, ceva a reuşit să pătrundă acolo şi să-i distrugă.

Lăsându-l pe Mulder cu privirea aţintită asupra pozelor, generalul se lăsă pe spate în fotoliu.

— Ştiu că una din teoriile după care te ghidezi în investigaţia asta e că în laboratorul doctorului Gregory de la Centrul de Cercetări Nucleare Teller a fost experimentată o nouă armă atomică şi că o alta a explodat pe poligonul White Sands. Totuşi, o asemenea explicaţie nu e valabilă în cazul celor doi tineri ofiţeri, morţi în buncărul de control sau… se opri şi înghiţi în sec, ca să disimuleze tremurul vocii… sau a lui Nancy, în propria ei locuinţă.

Mulder se gândea că probabil Scully ar fi găsit un scenariu puţin plauzibil, dar explicabil din punct de vedere ştiinţific, ca să se convingă de faptul că exista totuşi o explicaţie raţională.

Generalul Bradoukis continuă să vorbească.

— Nu te îndoi de ce-ţi spun, agent Mulder. Lucrez la cel mai înalt nivel în Departamentul Apărării. Conduc câteva din programele acelea invizibile de care pomeneai ieri. Pot să-ţi spun cât se poate de sigur că niciuna din armele noastre aflate în fază de proiect sau prototip nu ar putea face aşa ceva.

— Deci, nu are nicio legătură cu Bright Anvil? întrebă Mulder cu o figură nevinovată.

— Nu în sensul în care te gândeşti dumneata, răspunse generalul, apoi trase adânc aer în piept. A, să te servesc cu o cafea, Mulder? Pot cere să ni se aducă imediat. Sau poate cu nişte fursecuri?

Dar Mulder nu-l lăsă să-i distragă atenţia.

— Ce înţelegeţi prin „nu în sensul în care mă gândesc eu?“ Ce legătură există între evenimentele acestea şi Bright Anvil? Există vreun efect secundar al armei?

Generalul oftă.

— Nancy Scheck răspundea din partea Departamentului Energiei de întregul proiect Bright Anvil, iar doctorul Gregory era cercetătorul principal. Testarea prototipului va avea loc pe un mic atol din Insulele

Marshall, într-una din zilele următoare.

Mulder dădu din cap. Bănuise sau ştiuse deja toate acestea.

— Insulele Marshall, repetă Bradoukis. Ţine minte asta pentru că este foarte important.

— De ce?

— Chiar înaintea de uciderea celor doi trăgători, spuse generalul plin de gravitate, ei participaseră la un exerciţiu de rutină de reglare a ţintei. Din moment ce SUA şi Rusia nu mai sunt inamici, este interzis să îndreptăm rachetele Minuteman în direcţia lor, nici măcar în timpul exerciţiilor. Restricţii diplomatice. Pentru efectuarea exerciţiului, am ales nişte coordonate oarecare din lume.

— Şi care-i legătura?

Generalul împunse aerul cu degetul în direcţia lui Mulder.

— Pentru exerciţiul din dimineaţa aceea, racheta lor a fost îndreptată către un mic atol din Insulele Marshall - acelaşi atol unde urmează să aibă loc testarea prototipului Bright Anvil.

Mulder rămase cu privirea aţintită asupra generalului.

— Ce deduceţi de aici?

— Asta o las pe seama dumitale, agent Mulder. Ai reputaţia unei persoane cu o imaginaţie bogată. Însă dumneata te poţi gândi la anumite variante pe care eu nu mi-aş permite să le sugerez superiorilor mei pentru că mi-aş face gradul de râs.

Mulder încruntă din sprâncene, coborând din nou ochii asupra fotografiilor cutremurătoare.

— Îţi mai dau o informaţie, continuă Bradoukis. Atolul. Atolul Enika are şi el un trecut interesant. În anii ’50 a mai avut loc acolo experimentarea unei bombe cu hidrogen - Sawtooth - deşi nu vei găsi nicio referinţă scrisă despre asta. S-a întâmplat la scurt timp după ce am reuşit cu mare greutate să evacuăm populaţia de pe Atolul Bikini. În cazul acesta, cercetătorii şi militarii au fost foarte grăbiţi şi nu au cercetat insula cu atenţia cu care ar fi trebuit să o facă. Există unele dovezi că un întreg grup etnic de pe insulă a fost nimicit.

— Dumnezeule, şopti Mulder.

Era atât de îngrozit, încât nu putea spune altceva. Generalul aşteptă şi, după un timp, Mulder îşi regăsi vocea.

— Şi credeţi… credeţi că tragedia aceasta petrecută pe atol acum patruzeci de ani are legătură cu morţile acestea inexplicabile din ultimele

zile?

Deodată, își aminti de rezultatul analizei cenușii pe care o găsise în flaconul din piscina lui Nancy Scheck. Cenușă umană cu o vechime de patru decenii, amestecată cu granule de nisip. Nisip de corali.

Generalul își desfăcu palmele și rămase cu ochii aţintiţi asupra unghiilor.

— Nu am spus așa ceva, agent Mulder. Desigur că dumneata ești liber să crezi ce dorești.

Mulder închise dosarul și strecură fotografiile în servietă, înainte ca generalul să le poată recupera.

— De ce mi-aţi spus toate astea? Vreţi să fiţi siguri că cineva va răspunde de moartea lui Nancy Scheck?

— Acesta este unul din motive, spuse Bradoukis întristat, dar mă tem și pentru viaţa mea.

— Viaţa dumneavoastră? De ce?

— Nancy a fost omul de legătură dintre Departamentul Energiei și proiectul Bright Anvil. Eu sunt omul de legătură din partea Departamentului Apărării. Mă tem că aș putea fi următorul pe listă. Încerc să mă ascund - dorm în fiecare noapte în alt hotel. N-am mai fost acasă de câteva zile. Dar totuși mă îndoiesc că astfel de măsuri sunt eficiente în faţa unei forţe care poate pătrunde printr-un strat de rocă, atacând doi soldaţi închiși într-un buncăr ermetic.

— Presupun că nu aveţi nicio soluţie cu care am putea opri… lucrul ăsta?

Generalul roși din nou.

— Legătura pare să fie chiar proiectul Bright Anvil. Ceea ce a fost trezit la viaţă sau cel puţin atras în acţiunile acestea violente a făcut-o din cauza iminenţei efectuării testului. Nu putem ști de când există forţa aceasta, dar a fost activată de curând.

Mulder prinse cuvintele din zbor.

— Deci, ceea ce se va întâmplă, ceea ce a fost semnalizat de uciderile acestea, va avea loc probabil în Insulele Marshall. Acesta este singurul lucru de care puteţi fi siguri. Domnule general, colega mea și cu mine trebuie să mergem acolo. Trebuie să fiu la faţa locului ca să văd ce se întâmplă.

— Foarte bine. Eu am impresia că atacurile acestea au fost niște încercări de a opri continuarea proiectului. E posibil ca unele dintre

crime să fi fost accidentale… ori poate că forţa, oricare ar fi ea, se năpusteşte asupra altor ţinte, iar apoi se concentrează din nou asupra ţelului principal. Deoarece dispozitivul Bright Anvil se află deja la locul experimentării, cred că lovitura următoare va avea loc acolo. Dar nu sunt sigur că nu va veni şi după mine.

— Dacă Bright Anvil este un proiect atât de secret, spuse Mulder, cum vom reuşi noi doi să ajungem pe insulă?

Generalul se ridică în picioare.

— Voi da câteva telefoane. Dacă e nevoie, îl voi suna şi pe directorul-adjunct Skinner. Dumneata fii pregătit să iei primul avion. Nu avem timp de pierdut.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Apartamentul lui Mulder, Alexandria, Virginia
Miercuri, 6.04 p.m.

Cu valiza deschisă aruncată pe pat, Mulder alerga de colo-colo, adunând toate cele necesare pentru o vacanţă pe o insulă din Pacific.

Călătorind atât de mult în interes de serviciu, își păstra articolele de toaletă gata împachetate într-o gentuţă, în valiză; nu-i mai rămânea decât să arunce înăuntru câteva schimburi de îmbrăcăminte.

Surâzând, scoase trei cămăși hawaiene din sertarul de jos şi le aşeză cu grijă în valiză.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi ajunge să le port în timpul serviciului.

Apoi își împachetă slipul; nu mai apucase să înoate în piscina sediului FBI de peste două săptămâni și abia aştepta să profite de ocazia care i se oferea. Dacă nu se antrena suficient, îi era imposibil să-şi menţină corpul - și mintea - în formă maximă.

Strecură în geantă un roman vechi de Philip K. Dick pe care tocmai îl citea şi o pungă nedesfăcută cu seminţe de floarea-soarelui. Urma să traverseze cu avionul toată ţara, până la Baza Navală Alameda, lângă San Francisco, de unde trebuia să se îmbarce pe avionul ce-l va duce în Hawaii; de acolo, un alt avion mai mic îi va prelua împreună cu restul echipei din cadrul proiectului Bright Anvil, pentru a-i transporta pe Atolul Enika.

Televizorul din sufragerie era dat destul de tare ca să-l poată auzi. Văzuse deja toate filmele acelea vechi de zeci de ori, dar îi era totuşi imposibil să rateze seria „Monster Madness Marathon” de filme alb-negru din anii ’ 50, fiecare dintre ele înfăţişând o şopârlă, o insectă gigantică ori vreun animal preistoric, trezit la viaţă de vreun test atomic nereuşit. Filmuleţele erau fără excepţie purtătoare ale unui mesaj de moralitate, condamnând orgoliul ştiinţei şi elogiind geniul uman. În filmul de acum, nişte furnici uriaşe împânziseră canalele de scurgere căptușite cu ciment din subteranele oraşului Los Angeles, spre consternarea lui James Whitmore şi James Arness.

Pe măsuţa din chicinetă erau aliniate câteva cutii din carton cu mâncare chinezească, alături de două farfurii din acelaşi material. Umpluse deja una dintre ele cu orez fiert în abur, pui kung-pao şi fasole verde cu carne de porc. În timp ce împacheta, alerga de la valiză la televizor şi de acolo în bucătărie, înfulecând câte o gură de mâncare.

Tocmai mesteca nişte fasole bine usturoiată când auzi un ciocănit în uşa apartamentului.

— Mulder, eu sunt.

Înghiţi grăbit mâncarea şi alergă să-i deschidă colegei lui. Scully era îmbrăcată în haine de călătorie sobre, dar confortabile, iar în mână ducea un sac de voiaj.

— Sunt gata de drum. Cu zece minute mai devreme decât am stabilit. Ai timp suficient ca să-mi spui ce se petrece.

Mulder îi făcu semn să intre.

— Am făcut rost de două bilete în Paradis. Plecăm amândoi în Mările Sudului.

— Asta am aflat din mesaj. Dar pentru ce?

— Avem două bilete în primul rând la experimentul Bright Anvil. Am cerut un abonament la meciurile lui Knicks de la New York, dar asta a fost tot ce mi-au putut oferi.

Scully îl privi ţintă cu ochii ei albaştri şi începu să clipească uimită.

— La test? Cum ai reuşit? Credeam că…

— Am relaţii în anumite cercuri sus-puse. Un general de brigadă teribil de speriat, care a fost dispus să tragă sforile pentru noi. Am cumpărat nişte mâncare chinezească pentru amândoi, ca să nu plecăm cu stomacul gol la aeroport. Am comandat o porţie de pui kung-pao - mâncarea ta preferată.

Scully îşi aşeză geanta de voiaj pe un scaun şi-l privi curioasă.

— Mulder, nu-mi amintesc să fi fost împreună într-un local chinezesc. De unde ştii care este mâncarea mea preferată?

Mulder îi aruncă o privire încărcată de reproş.

— Ce fel de agent FBI aş fi dacă n-aş putea afla un lucru atât de simplu?

Scully îşi trase un scaun lângă măsuţă şi se servi din bucăţile de pui acoperite cu ardei iute Szechuan. Adulmecă apreciativ mirodeniile aromate, apoi ridică cea de-a doua pereche de beţişoare, aşezată pe un şerveţel.

Mulder ieşi din dormitor, ducând în mână geamantanul făcut. Verifică încuietorile şi aşeză servieta deasupra.

— Scully, parcă ţi-am spus cândva că, dacă rămâi pe lângă mine, te voi duce în locuri exotice şi palpitante.

Scully îl fulgeră cu o privire batjocoritoare.

— Cum ar fi o insulă pe cale să fie pustiită de experimentarea unei arme nucleare secrete?

Mulder întinse braţele în faţă defensiv.

— Eu mă gândeam mai degrabă la recife de corali, lagune albastre, soarele fierbinte al Pacificului.

— Ştiu că acolo e acum sezonul uraganelor. Asta tot studiau Bear Dooley şi echipa lui de cercetători pe hărţile acelea meteorologice.

Mulder se aşeză vizavi ca să-şi termine mâncarea sleită.

— Încerc să fiu optimist. De altfel, şi generalul Bradoukis a spus ceva de genul că plecăm într-o „croazieră de trei ore".

Scully termină de mâncat şi se uită la ceas. Scoase din buzunarul jachetei două bilete de avion.

— M-am oprit pe drum la sediu şi am luat astea, aşa cum m-ai rugat. Avionul nostru decolează de pe Dulles peste nouăzeci de minute.

Mulder azvârli farfuriile de carton în coşul de gunoi, aruncă o privire în cutiile cu resturi de mâncare şi, fără să stea prea mult pe gânduri, goli totul într-o singură cutie de carton. Scully îl privi uluită.

— Merge la micul dejun, îi explică el. Pui câteva ouă bătute şi iese ceva delicios, adăugă el, în timp ce băga totul în frigider.

Scully îşi ridică geanta de voiaj.

— Zău, Mulder, uneori eşti de-a dreptul îngrozitor.

După ce închise televizorul - o tarantulă gigantică venise de hac furnicilor uriaşe - Mulder ieşi din apartament în urma lui Scully. Afară el observă că „2" -ul din numărul „42" prins pe uşă căzuse.

— Aşteaptă o secundă, Scully.

Alergă înapoi în locuinţă şi luă o şurubelniţă din sertarul cu scule din bucătărie.

— Numărul ăsta cade tot timpul. Dubios, nu?

Pipăi muchia cifrei metalice, apoi verifică interiorul, căutând eventualele dispozitive de ascultat. La un moment dat fusese convins că cineva îl spionează, aşa că desprinsese toate obiectele detaşabile din locuinţă, inclusiv numărul apartamentului. Acum cifra 2 refuza să rămână

la locul ei.

— Mulder, eşti paranoic, zise Scully amuzată.

— N-aş fi dacă nu ar fi cu toţii pe urmele mele.

După ce se asigură că numărul metalic era „curat”, luă două şuruburi şi-l prinse la loc pe uşă.

— În regulă. Acum putem pleca. Sper că ţi-ai luat loţiunea de plajă.

— Mda, şi umbrela de plumb contra radiaţiilor, mormăi Scully, aruncându-şi geanta pe umăr.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Atolul Enika, Insulele Marshall
Pacificul de Vest
Miercuri (dincolo de linia internaţională de demarcare a zilei) 11.01 a.m.

În cei patruzeci de ani care trecuseră, atolul se regenerase uimitor de bine. Insula plată, întinsă ceva mai mult decât un recif masiv de corali acoperit cu un strat subţire de pământ, deborda iarăşi de vegetaţie tropicală luxuriantă, palmieri, cocotieri, ferigi, ierburi înalte, tufe de taro şi ignamă. În jurul recifelor şi în lagune mişunau peştii, iar prin frunziş se strecurau sute de fluturi multicolori şi păsări exotice.

Când plecase de aici, în urmă cu patruzeci de ani, căpitanul Robert Ives era doar un tânăr marinar care abia învăţase să tacă din gură şi să execute ordinele. Spectaculosul experiment nuclear Sawtooth fusese cel mai copleşitor eveniment la care asistase în viaţă. În urma lui, din Atolul Enika nu rămăsese altceva decât o crustă arsă, fierbinte şi stearpă, cu flora şi fauna nimicite, înconjurată de bancuri de corali sfârtecate între valurile învolburate ale oceanului.

Încrengătura complicată de corali se întindea cu mult dincolo de marginile insulei şi în multe locuri ajungea până aproape de suprafaţa apei. Dând dovadă de o putere incredibilă de regenerare, natura recucerise teritoriul smuls cu atâta repeziciune şi violenţă de mâna omului. Atolul arăta din nou ca un paradis izolat, neîntinat de prezenţa umană.

De data aceasta, căpitanul Ives nu putea decât să spere că era nelocuit.

Pe ţărmul insulei, ascunşi în spatele stâncilor colţuroase de corali care formau punctul cel mai înalt al atolului, Bear Dooley şi echipa lui de cercetători, secondaţi de câţiva marinari şi ingineri din cadrul marinei, făceau ultimele preparative pentru efectuarea testului.

Pe o porţiune dreaptă, plaja fusese curăţată şi amenajată ca pistă de aterizare. Buldozerele descărcate de pe bordul navei *Dallas* muşcau din junglă, defrişând pădurea pentru a crea căi înguste de acces spre insulă, unde urma să fie instalat şi detonat dispozitivul Bright Anvil.

După atâta timp de izolare la bordul unor nave cenuşii şi mohorâte, inginerii de marină se abandonaseră cu plăcere muncii, ajutând la transportarea utilajelor grele, tăind palmieri, cocotieri şi arbuşti şi lăsând în urmă dâre sângerii în stratul de corali, asemenea unor răni proaspete.

Urma să fie construit un buncăr pentru adăpostirea aparatelor de control destinate monitorizării detonării. Deoarece buncărul era foarte aproape de centrul viitoarei explozii, trebuia să fie extrem de rezistent. Căpitanul Ives le destăinui inginerilor un truc vechi.

După ce instalară cablurile electrice şi şinele ce duceau spre un generator de rezervă de la substaţia camuflată din apropierea buncărului, inginerii stivuiră saci umpluţi cu un amestec de ciment şi nisip, aşezaţi în jurul unui cadru de lemn care se îngusta spre vârf, rezultând o construcţie asemănătoare cu un iglu sau un stup de albine. După aceea, folosindu-se de nişte pompe alimentate prin furtun direct din ocean, stropiră exteriorul construcţiei, udând amestecul de ciment şi de nisip. După o zi sau două de stat în soarele puternic al Pacificului, buncărul devenea practic indestructibil.

Inginerii de la NASA folosiseră aceeaşi tehnică la Cape Canaveral pentru a ridica buncăre etanşe pentru sistemele de control şi pentru observatori în apropierea rampelor de lansare a rachetelor. Buncărele astfel construite rezistaseră la suflul exploziilor la care fuseseră supuse - mai mult, se dovediseră atât de solide, încât corpul Inginerilor abandonase vechile structuri din mlaştinile Floridei pentru că nu găsise nicio modalitate de a le distruge.

În timp ce sacii cu nisip se uscau pe cadrul parabolic consolidat care le susţinea, Bear Dooley supraveghea instalarea echipamentului de testare din interior. Bărbatul lat în umeri urmărea atent montarea aparaturii de control care fusese stocată cu grijă în cala distrugătorului.

Cercetătorul cu statură impunătoare, ca un urs, asuda abundent în căldura tropicală, dar refuza cu încăpăţânare să îmbrace ceva mai uşor, rămânând fidel pantalonilor de dril şi cămăşii de flanel. Dooley asculta cu regularitate buletinele meteo transmise pe ultrascurte la radio. De fiecare dată, prognoza avertiza populaţia în legătură cu apropierea depresiunii tropicale, ajunsă aproape de faza culminantă. Dooley era extaziat.

— Se apropie, îi spuse el lui Ives după ultimul buletin meteorologic. Şi mai avem o grămadă de lucruri de făcut. Sincronizarea este esenţială.

Ives îl lăsă în legea lui. Primise un ordin şi intenţiona să-l respecte.

Se îndoia că Bear Dooley ştia de experimentarea celeilalte bombe cu hidrogen care avusese loc pe aceeaşi insulă. Dooley nu părea să fie genul de om care îşi pierdea timpul studiind istoria sau întrebându-se ce anume provoacă un anumit lucru.

Robert Ives fusese marcat pe viaţă de conştiinţa faptului că aici, pe Atolul Enika, fusese comisă o greşeală monumentală, o greşeală tragică.

În schimb, locuitorii misterioşi de pe Atolul Enika nu avuseseră parte de un asemenea tratament grijuliu.

Sawtooth fusese primul experiment de detonare a unei bombe cu hidrogen şi, la vremea aceea, fusese ţinut în secret, pentru eventualitatea în care testul ar fi eşuat. În acele zile ale Războiului Rece, Statele Unite nu-şi puteau permite să dea publicităţii faptul că instalaţiile lor termonucleare nu funcţionau suficient de bine ca să tulbure somnul comuniştilor.

Însă experimentul Sawtooth reuşise - şi încă surprinzător de bine.

Asta se întâmpla înaintea erei sateliţilor de spionaj şi perimetrul atolului fusese înconjurat de nave de artilerie, convinse că nu vor fi reperate. Traficul în apele acestea era destul de lejer şi căpitanii cuterelor primiseră ordin să izgonească orice navă de pasageri sau de pescuit care s-ar fi abătut din drum pe acolo. Chiar şi aşa, explozia anticipată a bombei Sawtooth fusese văzută la o distanţă de sute de mile în largul oceanului, ridicându-se ca un răsărit de soare într-un loc nepotrivit al boitei cereşti şi la un moment nepotrivit al zilei.

Toată lumea fusese atunci extrem de naivă. Porniseră cu convingerea că insula minusculă, inexistentă pe hărţile obişnuite, era nelocuită, aşa că cercetătorii şi marinarii nu se omorâseră cu firea să-i caute pe eventualii indigeni.

Marina militară nu se aşteptase să găsească locuitori pe insulă; prin urmare, nu-şi dăduse nimeni osteneala să verifice acest lucru.

În timpul preparativelor pentru explozia bombei Sawtooth, inginerii şi marinarii nu se gândiseră să raporteze găsirea unor unelte, plase de pescuit şi semne de viaţă umană, considerându-le simple vechituri. Ei nu căutaseră mai departe pentru că nici nu erau interesaţi să descopere mai mult. Asta le-ar fi încurcat socotelile. Navele din jurul insulei se retrăseseră, iar distrugătorul principal, *USS Yorktown,* se îndepărtase până la o distanţă sigură, dincolo de marginea recifului. Puţinii observatori norocoşi care primiseră ochelari de protecţie se adunaseră

pe punte ca să privească spectacolul, iar ceilalţi promiseseră să nu deschidă ochii în momentul critic. Şi totuşi, după ce Sawtooth explodase, mai multe zeci de membri ai echipajului suferiseră o pierdere temporară a vederii din cauza exploziei de lumină.

Ives îşi amintea bine. Unele lucruri nu puteau fi date uitării. Zgomotul infernal, ca şi cum planeta crăpase în două, şi apoi ciuperca uriaşă, înălţându-se spre cer ca gheizerul Old Faithful din Parcul Yellowstone - dar de vreun milion de ori mai mare - absorbind coralii şi nisipul vaporizat, împreună cu o cantitate uriaşă de apă de mare. Norul incandescent se ridicase ameninţător, ca un fulger copleşitor, prevestind sosirea Armaghedonului. Undele de şoc propagate prin apă zdruncinaseră nava Yorktown ca pe un vaporaş de jucărie în cadă.

După câteva ore, după ce totul se terminase şi oceanul îşi recăpătase calmul, echipele de inspecţie preliminară de pe vas îşi puseseră costumele de protecţie şi se întorseseră cu bărcile pe insulă ca să instaleze aparatele de măsură şi să cerceteze efectele detonării. Deasupra lor zbura un avion militar care imortalizase pe peliculă imaginile dinainte şi după explozie, pentru a determina modificările survenite în topografia atolului.

Ca unul dintre cei mai tineri marinari, Ives „se oferise” voluntar într-una de echipele de observare trimise să constate anomaliile survenite. Ceea ce descoperiseră se dovedise a fi mai uluitor decât explozia propriu-zisă.

Cam la două mile de ţărm, un băieţel de vreo zece ani stătea stingher în apă. Singur-singurel. Aşteptând.

La început, tânărul Robert Ives fusese cuprins de teroare, gândindu-se că un înger răzbunător coborâse din ceruri ca să-i pedepsească pentru ceea ce făcuseră din insula acea paradisiacă. Băiatul părea să stea pe suprafaţa apei, asemenea unei balize, fără ţintă, pierdut în imensitatea de apă. Abia mai târziu îşi amintise că în jurul insulei se întindea un labirint de recife al căror vârf aproape că străpungea suprafaţa apei. Nu se ştia cum, dar băiatul găsise drumul spre formaţiunea de corali care ducea în larg, departe de mica insulă.

Îl luaseră la bord. Băiatul amuţise şi tremura din tot trupul plin de arsuri oribile, cu fata băşicată şi ochii cufundaţi în orbite, lipsiţi de vedere din cauza exploziei distrugătoare. Părul îi fusese ars aproape în întregime, iar pielea era purpurie, ca şi cum ar fi fost aruncat în apă

clocotită. Durerea provocată de arsuri trebuie să fi fost înzecită de apa sărată de mare în care stătuse până să fie luat la bord.

Îl urcaseră pe navă, cu toate că nimeni nu spera să scape cu viață. De fapt, medicul navei se comportase ca şi cum nu ar fi vrut ca puştiul să trăiască, pentru că avea să fie toată viaţa orb, cu corpul marcat de cicatrice hidoase… şi pentru că simpla existenţă a unui supravieţuitor era ca un deget acuzator aţintit asupra lor, o dovadă vie a faptului că pe Enika existaseră locuitori. Explozia lui Sawtooth ştersese de pe faţa pământului un trib întreg, cu această singură excepţie.

Dar, spre surprinderea tuturor, băiatul îşi revenise, în ciuda rănilor purulente. După câteva zile în care nu scosese nicio vorbă, rostise în sfârşit ceva într-o limbă ciudată pe care nu o înțelesese nimeni.

Datele obţinute în urma experimentului Sawtooth fuseseră închise într-un dosar secret la Departamentul Apărării, iar Marina dăduse ordine stricte ca evenimentul să nu fie pomenit vreodată.

Când *Yorktown* ancorase în final la Pearl Harbour, băiatul ars fusese dus cu cea mai mare discreţie la un orfelinat din Honolulu. Documentele oficiale îl indicau drept unicul supravieţuitor al unui incendiu devastator care îi ucisese toată familia. Neavând rude, copilul crescuse pe cheltuiala statului, deşi primea și o alocaţie generoasă (și misterioasă) din partea Marinei.

Ives nu-l revăzuse niciodată şi nici nu mai auzise nimic despre el, iar acum se întreba ce devenise sărmana victimă care reuşise să învingă moartea. Nu se gândise de multă vreme la băiat, dar acum amintirile îl copleşeau cu intensitatea unui coşmar - și asta din clipa în care primise ordin să ducă nava *Dallas* în Insulele Marshall.

Căpitanul Robert Ives sperase să nu mai vadă niciodată Atolul Enika. Dar acum revenise… pentru un nou test nuclear.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Staţia de Portavioane ale Marinei
Alameda, California
Marţi, 2.22 p.m.

Mulder şi Scully sosiră în Golful San Francisco cu ochii înroşiţi de nesomn, extenuaţi de zborul neîntrerupt şi conştienţi de faptul că drumul cel lung de-abia urma.

Mulder închirie o maşină cu care porniră spre Staţia de Portavioane ale Marinei de la Alameda. Se văzură nevoiţi să piardă aproape o oră la poartă, arătându-şi legitimaţiile şi aprobările, răspunzând la tot felul de întrebări şi în final aproape certându-se cu un poliţist militar încăpăţânat, care se înverşuna să-şi sune superiorii ori de câte ori avea vreo nelămurire.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el, ieşind pentru a treia oară din postul de control, dar cele spuse de dumneavoastră nu se confirmă. În după-amiaza aceasta nu pleacă niciun avion C-5 spre Hawaii. Sosirea dumneavoastră nu este consemnată nicăieri şi nici nu aveţi rezervare de locuri la avion, dacă a fost vreodată vorba de aşa ceva.

Iritat, Mulder scoase din nou actele.

— Asta a fost semnată de generalul de brigadă Bradoukis, de la Pentagon. E vorba despre un proiect secret care se desfăşoară pe Insulele Marshall. Ştiu că nu ai autorizaţia la vedere, pe birou, pentru că nu e cazul să se facă zarvă în jurul ei dar colega mea şi cu mine avem permisiunea să urcăm la bordul acestui avion.

— Îmi pare rău, dar nu există niciun avion, insistă poliţistul.

Mulder oftă enervat, dar Scully îi strânse braţul, încercând să-l calmeze. Înainte de a apuca să mai spună ceva, Scully interveni.

— Domnule sergent, vorbiţi încă o dată cu superiorul dumneavoastră, dar de data aceasta spuneţi-i două cuvinte - Bright Anvil. Aşteptăm aici până vă întoarceţi.

Poliţistul intră în gheretă, cu o expresie sceptică întipărită pe faţă şi clătinând încet din cap. Mulder se întoarse mirat spre Scully. Ea îi zâmbi.

— Nu obţii nimic dacă te enervezi.

Mulder oftă, apoi râse forţat.

— Uneori mă întreb dacă obţin vreodată ceva.

După câteva minute, poliţistul se întoarse şi deschise porţile. Nu se scuză şi nici nu dădu explicaţii. Se mulţumi doar să le întindă o hartă a bazei şi să le explice pe unde să o ia.

— La un moment dat, a lucrat şi tatăl tău aici, nu-i aşa? întrebă Mulder, care știa cât de mult o afectase pe Scully moartea lui.

— Doar pentru puţin timp, în perioada când am început colegiul la Berkeley.

Mulder îşi întoarse capul.

— N-am știut că ai urmat la Berkeley.

— Numai un an.

— A! exclamă el, aşteptând să audă urmarea.

Dar Scully părea stânjenită de subiect, aşa că nu insistă asupra amănuntelor.

Exact în locul indicat de poliţistul de gardă descoperiră avionul C-5, de dimensiunile unei balene. O serie de vehicule hidraulice mici încărcau în burta aparatului nişte lăzi de culoarea măslinelor verzi. Câteva elevatoare transbordau ultimele containere cu echipament, în timp ce pasagerii - civili şi militari - începură să urce la bord pe o scară împinsă în grabă la uşa avionului.

— Vezi, Scully? Nu există niciun avion de transport C-5 aici la bază şi nu au programat pentru plecare niciun aparat. E şi foarte greu să observi un avion mititel cum e ăsta.

Scully, care acceptase de mult tăcerea şi interdicţia care învăluiau proiectele secrete, nu făcu niciun comentariu. Ţinând în mâini valiza şi servieta, Mulder urcă cu paşi vioi scara metalică ce ducea spre compartimentul de pasageri.

— Sper să găsim nişte locuri lângă geam, bombăni Mulder. La „nefumători”.

— Cred că o să încerc să trag un pui de somn pe drum, spuse Scully.

Odată ajuns înăuntru, Mulder privi interiorul sobru, întunecat, luminat doar de dâra ce se filtra prin uşa întredeschisă a compartimentului pentru bagaje. Ceilalţi pasageri - ofiţeri de marină şi vreo câţiva civili - se plimbau nehotărâţi, căutându-şi un loc cât mai bun.

Mulder pândi din ochi un loc unde să-şi pună servieta, dar nu observă nimic, în afară de nişte plase întinse de-a lungul pereţilor metalici. În

sfârşit, găsi un colţişor liber şi îşi aşeză valiza, apoi se întoarse după bagajul lui Scully, ca să-l aducă lângă al lui. Servieta o păstră cu gândul de a revedea împreună cu Scully notiţele şi de a discuta despre caz pe durata zborului lung şi obositor până la Pearl Harbour; după o scurtă escală, urmau să se îmbarce pe un avion mult mai mic, care trebuia să-i ducă în Pacificul de Vest.

Când se întoarse la loc, Scully scoase din geantă câteva lame de chewing-gum şi i le întinse.

— Ce, îmi miroase gura?

— Nu, dar o să ai nevoie de ele în timpul zborului. Eu am mai călătorit cu avioane ale Marinei. Nu sunt presurizate. Guma te ajută să reglezi presiunea din urechi - ai încredere în mine, te sfătuiesc ca medic.

Mulder luă guma cu o mutră sceptică şi o strecură în buzunarul cămăşii.

— Mi se părea cam dubios chilipirul ăsta, dar cel puţin credeam că n-au probleme cu oxigenul.

— Poţi da vina pe reducerile drastice de buget.

Mulder şi Scully începură să caute un fotoliu mai comod, dar toate erau tari şi cu spătarul ţeapăn. Îşi puseră amândoi centurile de siguranţă. Într-un târziu, uşile se închiseră şi strigătele înfundate din interior le dădură de înţeles că avionul era gata de decolare. Unul dintre marinari închise uşa masivă care despărţea compartimentul de pasageri de restul avionului tocmai în clipa când motoarele începură să vuiască, făcând să vibreze fuzelajul aparatului.

— Presupun că nu au compartiment de clasa I, mormăi Mulder.

Se întoarse în fotoliu spre pasagerii dintre care recunoscu imediat câţiva cercetători şi tehnicieni de la Centrul de Cercetări Nucleare Teller. Mulder surâse şi-i făcu semn cu mâna roşcovanului care se îmbujoră până în vârful urechilor, încercând să se facă mai mic în fotoliu.

— Salut, Victor. Victor Ogilvy, mă gândeam că o să te întâlnesc aici.

Victor începu să se bâlbâie.

— Ăăă… bună ziua, agent Mulder… Nu ştiam că FBI-ul participă la preparativele testului.

— Doar ţi-am spus, Victor, că voi da câteva telefoane.

Se simţea un om de nimic pentru felul în care încerca să-l intimideze pe roşcovan.

Scully se trase mai aproape de Mulder.

— Avem un drum lung împreună, aşa că e mai bine să fim în relaţii bune. Ne aflăm aici cu toţii pentru că dorim să ne servim patria cum putem mai bine, nu-i aşa, Victor?

Tânărul tehnician cu claia de păr roşcat dădu energic din cap.

— Am dreptate, Mulder?

Scully îi trase un cot între coaste.

— Desigur, Scully.

Avionul greoi începu să înainteze, mişcându-se cu graţia unui hipopotam şi scoţând un sunet asemănător zumzetului unui bondar, amplificat de mii de ori. Aparatul C-5 acceleră pe pistă şi se ridică în aer, târându-şi fuzelajul enorm în vuietul motoarelor puternice. În scurt timp câştigă altitudine, survolă colinele dinspre Oakland, iar apoi porni drept spre ocean.

Mulder se întoarse spre Victor Ogilvy.

— Victor, ce-ar fi să facem din călătoria asta o vacanţă tropicală în toată regula, cu plajă, surfing şi soare strălucitor?

Victor păru surprins.

— Nu avem noi norocul ăsta, agent Mulder. V-aţi adus amândoi hainele de ploaie?

— Pentru ce? întrebă Scully.

Victor clipi din nou în spatele lentilelor groase.

— Şi eu care am crezut că v-aţi documentat înainte. Poate că nu ştiţi chiar atâtea amănunte pe cât mi-am închipuit. Experimentul Bright Anvil presupune că ne îndreptăm spre inima unui uragan.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Zbor deasupra Pacificului de Vest
Vineri, 8.07 a.m.

Părăsind Pearl Harbour pe o vreme superbă, desprinsă parcă dintr-o ilustrată de vacanță, Scully, Mulder și restul echipei decolară la bordul unui avion mai mic, îndreptându-se spre albastrul monoton, stropit de primele pete de lumină solară, al Pacificului. Scully privi absentă linia orizontului înviorat de apariția timidă a zorilor.

— Așa! exclamă Mulder, tolănit în fotoliul alăturat într-o poziție cât mai comodă. Ți-a plăcut excursia finanțată de guvern până în Hawaii? Plictiseală cât cuprinde, dar nu le poți reproșa lipsa de ospitalitate.

Scully se foi pe loc, apoi trase jaluzelele; nu îi venea atât de ușor ca lui Mulder să găsească o poziție mulțumitoare.

— Exact așa îmi imaginam o excursie suportată de guvern.

Avionul survola oceanul zdrăngănind din toate încheieturile. Spre vest începuseră să se adune norii și Scully nu se îndoia că, pe măsură ce se apropiau de destinație, vremea avea să se înrăutățească. Mulder nu părea câtuși de puțin îngrijorat de siguranța sau integritatea avionului - de fapt, călătoriile nu-l deranjau deloc.

Curioasă să vadă reacția celorlalți pasageri, Scully se întoarse spre grupurile răzlețe, împrăștiate în tot compartimentul. Victor Ogilvy și alți câțiva cercetători din cadrul Institutului de Cercetări Nucleare Teller se adunaseră la coada avionului și păreau cufundați în lectura caietelor de notițe și a documentațiilor tehnice.

Soldații din Marina Militară vorbeau tare, complet relaxați și insensibili la huruitul motoarelor. Scully știa din proprie experiență că marinarii erau nevoiți adeseori să pornească în călătorie fără a fi anunțați din timp. Aruncați de soartă în mijlocul unor noi și noi grupuri de marinari cu care fie că aveau prea multe lucruri în comun, fie prea puține, învățaseră să se amuze fără dificultate.

Mulder privea absorbit doi bărbați de culoare care jucau o partidă de Stratego cu piese magnetice. Îi mai privi câteva clipe, apoi întoarse capul cu o expresie stânjenită.

Un alt grup de marinari era adunat în jurul unui bărbat cu umeri laţi şi părul tuns scurt, cu trăsături hispanice, care citea absorbit ultimul tehnothriller al lui Tom Clancy. Cei trei spectatori comentau cu glas tare meritele romanului lui Clancy şi viaţa palpitantă pe care probabil că o ducea un agent CIA ca Jack Ryan. Scully se întrebă dacă aveau aceeaşi impresie despre viaţa palpitantă a unui agent FBI.

După un timp, cei trei începură să discute despre informaţiile secrete intercalate în naraţiunea romanului.

— Omule, dacă eu sau tu ne-am apuca să scriem așa ceva, ne-am trezi la pârnaie cât ai zice „peşte”, spuse unul dintre ei.

— Da, dar noi am primit toate aprobările, ăsta-i punctul-cheie. Noi am semnat nişte documente care arată că suntem de încredere. Clancy nu are acces la lucrurile astea, aşa că cine îl crede?

— Vrei să spui că nu sunt decât nişte fabulaţii? în cazul ăsta, individul are o imaginaţie tare bogată. Uită-te numai la câte amănunte dă.

Bărbatul cu veleităţi de critic literar ridică din umeri.

— Nu contează, omule. Nu e decât un agent de asigurări, în dosarul lui nu scrie „credibilitate implicită” ca în ale noastre, pentru că noi lucrăm direct cu astfel de materiale.

— Eu tot cred că cineva ar trebui să-i zdrobească degetele lui Clancy pentru că deconspiră aşa de uşor nişte date secrete.

— Nici pomeneală. Cum ar mai putea continua să scrie cu degetele strivite?

— Păi, atunci ar trebui să-i zdrobească rotulele.

Fără să-i bage deloc în seamă pe cei trei spectatori care continuau să comenteze peste capul lui, cititorul îşi continuă lectura, dând pagină după pagină.

Avionul pătrunse într-o zonă de turbulenţă atmosferică şi începu să tresalte, azvârlind pasagerii dintr-o parte în alta. Scully îşi încleştă mâna pe braţul fotoliului. Nonşalant, Mulder se aplecă tocmai atunci ca să-şi ridice servieta. O deschise şi începu să scotocească printre hârtii.

— Hai să revedem nişte chestii cât mai avem timp.

Hurducăturile se accentuară într-atât, încât cei doi jucători de Stratego se văzură nevoiţi să întrerupă partida şi să aşeze piesele magnetice înapoi în cutie.

Cu dinţii clănţănind, Scully nici nu-şi putea imagina cum era în stare colegul ei să gândească limpede în astfel de împrejurări - dar apoi îi veni

în minte că poate era doar o încercare de a-i abate atenţia de la furtuna de afară. În sinea ei, îi mulţumi pentru grija pe care i-o purta.

— Mulder, ce crezi că se va întâmpla acolo, pe insulă?

— Generalul Bradoukis e de părere că acel „ceva” care a ucis oameni în toată ţara va încerca încă o dată să oprească experimentul Bright Anvil. E ultima lui ocazie.

— Tot timpul vorbeşti ca şi cum ar fi un lucru, remarcă Scully.

Mulder ridică din umeri.

— Foloseşte ce cuvânt doreşti.

Scoase din servietă o hartă a Oceanului Pacific şi a insulelor şi o despături deasupra celorlalte hârtii.

— Dacă tot te mai nelinişteşte uraganul acela, pot să-ţi dau o veste bună.

Scully, care continua să strângă cu degetele crispate braţul fotoliului, îl privi întrebătoare. Avionul continua să trepideze.

— În clipa de faţă nu mă interesează decât ca aparatul ăsta să se poată menţine în aer, dar, dacă ai vreo veste bună în legătură cu uraganul, te ascult cu plăcere.

Mulder o privi cu o lumină jucăuşă în ochi.

— Partea bună e că până la urmă nici nu ne îndreptăm spre un uragan.

Pentru o fracţiune de secundă, Scully se simţi uşurată, dar senzaţia nu dură mult, pentru că îşi cunoştea prea bine colegul.

— Ce vrei să spui? S-au schimbat condiţiile meteorologice? Nu va fi decât o simplă furtună tropicală?

— Nici vorbă, exclamă Mulder, arătând ceva pe hartă. Priveşte, ne îndreptăm spre Pacificul de Vest. Din punct de vedere meteorologic, furtunile din regiunea asta nu sunt numite uragane. Termenul tehnic este taifun. Mă rog, nu e nicio diferenţă. Au acelaşi potenţial de distrugere.

— Ce uşurare! Nu e aşa că semantica e extraordinară?

Mulder studie cu atenţie punctele minuscule care împânzeau zonele albastre de pe hartă. Încercui grupul de puncte cu vârful degetului.

— Mă întreb de ce au ales un loc atât de îndepărtat. Insulele Marshall se află sub protectorat american, aşa că sunt sigur că există o legătură. Oare singurul motiv este prezenţa furtunii?

Scully îşi ridică brusc capul, mulţumită că avea un subiect pe care-l putea diseca în voie. Începu să vorbească, ignorând hurducăturile aparatului.

— Cred că are mai degrabă legătură cu experienţele nucleare anterioare efectuate în Insulele Marshall. În perioada 1946-1963 aici au fost experimentate majoritatea bombelor americane - bombe cu hidrogen, bombe cu cobalt, instalaţii termonucleare şi tot ce avea dimensiuni prea mari pentru a putea fi testat în Nevada. Mai exact, între 1947 şi 1959, numai în aceste insule au fost detonate patruzeci şi două de bombe nucleare.

Scully constată cu surprindere cât de uşor îi reveneau în memorie toate amănuntele, ca şi cum ar fi citit dintr-un manual sau un discurs politic.

— Tot Atolul Eniwetok arată ca un joc de şotron. Detonările experimentale săreau de la un grup de insule la altul, pulverizând o colonie de corali, apoi alta şi iar alta. Locuitorii au fost evacuaţi şi li s-au promis despăgubiri, dar Unchiul Sam nu şi-a respectat cuvântul. Pe vremea aceea nu prea ştia nimeni exact ce face, nici măcar specialiştii în armament nuclear. Au comis multe greşeli - unele bombe au dat rateuri, altele au provocat explozii mai puternice decât se preconizase. Nu înţeleg nici acum cum de se puteau… juca pur şi simplu cu tot potenţialul acela distructiv.

Mulder ridică din sprâncene.

— Vorbeşti cu mult patos. Te interesează chiar atât de mult?

Îl privi, simţind că se dăduse de gol.

— A fost o vreme când m-a interesat.

— Şi ce s-a întâmplat? Mă refer la explozii.

— Experienţele nucleare au luat sfârşit în anul 1963, o dată cu încheierea tratatului de încetare a experimentelor atomice. Dar până atunci fuseseră deja detonate peste cinci sute de bombe nucleare în Statele Unite şi în alte ţări.

— Cinci sute! exclamă Mulder. La suprafaţa pământului? Glumeşti, nu-i aşa?

— Sunt eu genul care exagerează lucrurile, Mulder?

Brusc, avionul începu să piardă altitudine. Totul dură doar două secunde terifiante, după care aparatul se redresă. Marinarii din spate începură să chiuie şi să-l ovaţioneze pe pilot. Scully spera că pilotul nu va lăsa baltă instrumentele de bord ca să vină în spate şi să facă o plecăciune în semn de mulţumire.

Inspiră adânc. Mulder aştepta curios continuarea.

— A avut loc chiar şi un moratoriu privind continuarea sau încetarea experienţelor nucleare. Francezii, chinezii şi alţii au continuat testele, deşi neagă cu vehemenţă. De curând, francezii au încheiat un test, undeva pe o insulă din apropiere de Tahiti - şi şi-au pus în cap o lume întreagă. Totuşi, acum când există sateliţi de observare seismică şi sateliţi de spionaj, este foarte greu să disimulezi o explozie nucleară.

— Atunci pariez zece contra unu că furtuna care se apropie nu e o simplă coincidenţă.

— Cred că ai câştigat pariul, Mulder.

DOUĂZECI ȘI OPT

Atolul Enika, Insulele Marshall
Vineri, 2.11 p.m.

Pe măsură ce se apropiau de atolul izolat, vremea se înrăutăţea şi vântul arunca avionul fragil de colo-colo, ca pe o jucărie. Scully se surprinse tânjind după stabilitatea pe care o garanta masivul C-5 ce-i dusese de la Alameda la Pearl Harbour.

Avionul survolă încă o dată insula, încercând pentru a doua oară să aterizeze pe pista îngustă, acoperită de pământ bătătorit.

— Încă nu ne-au spus să ne pregătim de o aterizare forţată, zise Mulder. Asta-i semn bun.

Vântul izbi cu putere avionul, făcându-i şi pe marinarii experimentaţi să-şi ţină răsuflarea, cuprinşi de teamă.

— Mulder, nu te ştiam atât de optimist, spuse Scully, fără să-şi dea seama de încercarea lui Mulder de a-i distrage atenţia şi de faptul că avionul se pregătea în sfârşit să atingă pământul.

Prin hubloul stropit de ploaie, desluşi o pistă înspăimântător de scurtă, amenajată pe o porţiune netedă a plajei. Închise ochii şi-şi strânse pleoapele. Când avionul atinse solul şi reuşi să reducă viteza, săltând şi huruind, toţi pasagerii începură să aplaude frenetic.

Câţiva marinari de pe insulă alergară spre aparat ca să aşeze saboţii în spatele roţilor. Uşa laterală coborî pe nişte cabluri groase, transformându-se într-o scară care scârţâia la fiecare pas. Cala avionului fu deschisă şi un grup de marinari care stătuseră ascunşi în adăposturi, ferindu-se de vântul puternic ce anunţa apropierea taifunului, porniră spre aparat ca să descarce încărcătura.

Scully porni cu picioarele tremurânde către scara avionului, dar refuză să accepte sprijinul lui Mulder. Puse piciorul pe terenul bătătorit, acoperit cu fragmente de corali şi care servea drept pistă de aterizare, şi privi în jur, spre întinderea netedă a insulei acoperită de o vegetaţie bogată, apoi mai departe, spre aflorismentele de corali şi nisipul fin şi curat.

Deasupra, cerul împrumutase o culoare cenuşie, mâloasă, prevestind

iminenţa furtunii. Aerul ozonat era saturat de mirosul sărat, amestecat cu cel de iod, al apei oceanului. Vântul bătea în rafale scurte, tăioase, zburlind părul castaniu al lui Scully. Cravata lui Mulder flutura furioasă, agăţându-i-se de umăr.

— Ce ţi-am spus? Două bilete pentru Paradis.

Scully îi aruncă o privire piezişă.

— Cred că ai cumpărat cu preţ redus.

Puţin mai jos, într-un golfuleţ mai ferit, Scully descoperi un vas mic, cel al căpitanului, folosit la transportul materialelor şi al echipajului de pe distrugătorul ancorat în larg, dincolo de creasta recifului. Scully recunoscu tipul de nava, un distrugător din clasa Spruance, foarte puternic, construit iniţial pentru atac rapid şi luptă antisubmarină.

— Se pare că Marina ia foarte în serios experienţa asta. Cu un distrugător ca ăsta nu e de glumit.

Un ofiţer tânăr şi spilcuit se apropie de ei. Purta părul blond tuns scurt, iar ochii îi erau ascunşi de o pereche de ochelari cu lentile Photogray, care reuşiseră să-şi schimbe culoarea chiar şi în lumina aceea mohorâtă, prevestitoare de furtună.

— Dumneavoastră probabil că sunteţi agenţii FBI, exclamă el, oprindu-se în poziţie de drepţi în faţa lor. Sunt comandantul Lee Klantze, subofiţer pe nava *Dallas*. Vă voi conduce la căpitanul Ives. Dumnealui are sarcina de a supraveghea ultimele preparative, deşi cred că va asista la experiment de la bordul navei.

Klantze făcu stânga-mprejur şi porni cu paşi mari de-a lungul plajei.

— Generalul Bradoukis de la Washington ne-a anunţat că vom avea doi invitaţi VIP, deşi nu prea înţelegem cu ce scop vă aflaţi aici. Din câte îmi dau seama, ceea ce se întâmplă nu are nicio legătură cu FBI-ul.

— Are legătură cu o anchetă în curs de desfăşurare, zise Scully.

— Aha!

Poţi recunoaşte oricând un militar de carieră, îşi zise Scully surâzând, pentru că ştie când să înceteze cu întrebările.

— Vă vom duce la centrul de control al lui Bright Anvil şi vă vom lăsa să vă vedeţi de treabă. Nu vă cerem decât să nu vă amestecaţi în preparativele de începere a experimentului. Sunt o groază de instrumente sensibile. Nişte persoane neavizate pot provoca mai mult rău decât un uragan, iar domnul Dooley e foarte sever în privinţa asta.

— Mulţumim.

Scully şi Mulder mergeau în urma tânărului ofiţer, spre locul în care aflorismentul de corali forma o lagună mică, apărată de vânturile puternice. Pe partea cealaltă, faleza înaltă stătea în calea furtunii ce se simţea din ce în ce mai aproape, protejând un mic grup de clădiri.

Mulder se întoarse şi arătă în direcţia avionului.

— Bagajele noastre au rămas acolo.

Klantze nu păru îngrijorat.

— Vor fi transportate la bordul lui *Dallas*. V-am pregătit nişte cabine unde puteţi înnopta, deşi până la detonare nu va apuca nimeni să închidă ochii. Explozia e programată mâine, la cinci şi cincisprezece minute.

— Aşa repede? întrebă Mulder.

— N-am avut de ales, răspunse Klantze fără să se oprească din mers. Atunci se aşteaptă declanşarea furtunii.

Scully ar fi vrut să întrebe de ce ţineau atât de mult să sincronizeze începerea experimentului cu declanşarea uraganului, dar în ultima clipă se hotărî să păstreze aceste întrebări pentru Bear Dooley sau o altă persoană avizată.

Ofiţerul îi conduse la un buncăr straniu, asemănător cu un iglu, la care fuseseră racordate tot felul de generatoare, instalaţii de aer condiţionat şi antene de satelit.

— Priveşte, Atolul Enika! exclamă Mulder.

Scully remarcă mai multe siluete care se agitau în jurul buncărului de control, verificând generatoarele şi îmbinările electrice. Un bărbat în uniformă albă de căpitan îi observă şi-i făcu semn cu mâna lui Klantze.

În timp ce se apropiau de căpitan, Scully îşi scoase automat legitimaţia, iar Mulder îi urmă exemplul. Căpitanul studie cu atenţie documentele, iar apoi le dădu înapoi.

— Mulţumesc, domnilor agenţi. Sunt căpitanul Robert Ives de pe USS *Dallas*.

Scully întinse mâna, surprinsă de o amintire veche.

— Da, domnule căpitan. Am impresia că v-am mai întâlnit cu câţiva ani în urmă, la o recepţie a Marinei, în Norfolk, Virginia. Tatăl meu a fost căpitanul Bill Scully.

— Bill Scully! exclamă Ives, sincer surprins. Desigur, l-am cunoscut. Un om de treabă. Cum o mai duce?

Scully înghiţi cu dificultate.

— A murit de curând.

— Îmi pare rău, zise Ives, încordându-se. Când petreci cea mai mare parte a anului pe mare, pierzi legătura cu ceea ce se întâmplă pe uscat. Îmi pare sincer rău.
— Mulţumesc.
Ives îşi drese glasul, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.
— Din câte am înţeles, aţi venit aici din cauza unor lucruri bizare legate de Proiectul Bright Anvil. Generalul Bradoukis nu a fost dispus să-mi dea mai multe amănunte. Credeţi că-mi puteţi dezvălui câte ceva?
Scully îi arunca o privire lui Mulder, pentru a-i da răgazul să recapituleze conexiunile stranii şi teoria neobişnuită pe care o sugerase. El însă se mulţumi doar să-i întoarcă privirea, refuzând să deconspire amănuntele.
— Am venit aici să asistăm la experiment şi să adunăm câteva date, spuse Scully. După cum probabil ştiţi, câteva persoane implicate în proiectul Bright Anvil au murit în condiţii neobişnuite.
Chiar în clipa aceea, din buncărul ca un stup de albine îşi făcu apariţia Bear Dooley, clipind des din cauza vântului puternic care îi răvăşea pletele şi barba înspicată. Rămase cu privirea aţintită asupra celor doi agenţi FBI şi faţa îi căpătă o expresie furioasă, mai înspăimântătoare chiar decât uraganul care se apropia. Era limpede că mocnea de când auzise despre sosirea lor pe insulă.
— Nu ştiu cum aţi obţinut permisiunea să veniţi aici. Nu am dreptul să mă opun şi nici nu vă pot expedia acasă - din păcate. Dar să ne înţelegem de la bun început: feriţi-vă din calea mea. Suntem foarte ocupaţi. Mâine dimineaţă începem testarea. Nu am timp să fac pe dădaca pentru nişte agenţi federali puşi la patru ace.
— Nu am mai avut nevoie de dădacă de vreo patru ani, comentă sec Mulder.
— Domnule Dooley, interveni Scully, ne cerem scuze că am picat aici chiar în mijlocul pregătirilor. Credeţi-mă, aş fi preferat să clarificăm toate problemele în California. Dar pentru că aţi dispărut împreună cu toată echipa, fără să ne anunţaţi, nu am avut de ales.
— Iar când am stat de vorbă cu dumneavoastră, nu mi-aţi dat prea multe informaţii, adăugă Mulder.
— Mă rog, mormăi Dooley, considerând conversaţia încheiată.
Le întoarse spatele şi întinse un vraf de foi căpitanului Ives.
— Noile proiecţii meteorologice primite de la sateliţi. Exact cum ne

aşteptam. Centrul uraganului este doar la două sute de mile distanţă de noi şi este destul de mare ca să se resimtă şi aici. Imposibil să-l ratăm. Avem noroc, mâine dimineaţă declanşăm acţiunea Enika.

— Avem noroc? îl îngână Mulder.

Ives examină proiecţiile şi dădu din cap.

— Sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră.

— Staţi o clipă, interveni Mulder. Să luăm lucrurile pe rând. Unde este dispozitivul nuclear? Este într-una din lăzile care au sosit cu avionul nostru sau este deja instalat aici, în buncărul de control - unde este?

Dooley râse dispreţuitor.

— Agent Mulder, nu mă impresionezi cu cunoştinţele dumitale. Buncărul trebuie să fie protejat de efectele exploziei nucleare. Prin urmare, dispozitivul nu va fi instalat în împrejurimile lui. Logic, nu?

Ocazia de a explica anumite lucruri păru să-l mai tempereze pe inginer.

— Bright Anvil se află pe partea cealaltă a insulei, într-o lagună. A fost adus de la San Diego de nava *Dallas*. Totul este montat, gata de pornire. Nu lipseşte decât furtuna.

Scully interveni în conversaţie.

— V-aţi străduit mult să păstraţi secretul experimentului şi aţi avut destulă bătaie de cap până să găsiţi o insulă pustie care întâmplător se află într-o zonă cu furtuni puternice. Majoritatea oamenilor cu puţină minte ar fugi cât văd cu ochii din calea unui uragan. Vă daţi seama ce daune poate provoca un taifun?

Dooley îşi îngustă ochii, ca şi cum ar fi fost gata să o certe pentru prostia ei, dar în final se mulţumi să râdă cu un aer ţâfnos.

— Bineînţeles că-mi dau seama, agent Scully. Ia gândiţi-vă puţin, cu toate distrugerile provocate de taifun, cine va mai băga de seamă nişte pagube în plus?

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Atolul Enika
Vineri, 5.18 p.m.

Furtuna iminentă exercita o adevărată presiune psihologică asupra lui Scully. Se opri pe faleza abruptă şi îşi ridică ochii spre norii negri care se îngrămădeau la apus, acoperind ameninţători cerul.

Bear Dooley, Mulder şi căpitanul Ives se opriră pentru câteva clipe, stând în tăcere în faţa clădirii de control. Şalupa căpitanului tresălta pe apele puţin adânci ale lagunei, aşteptându-şi pasagerii. Ferită de aglomerările de recife, suprafaţa apei părea netedă ca oglinda, în contrast cu valurile tivite cu spumă albă din largul mării. În jurul câtorva creste de corali abia acoperiţi de apă, valurile se învolburau furioase.

Unul dintre tehnicienii proiectului Bright Anvil ieşi în fugă din clădire, îndreptându-se spre cei trei.

— Domnule căpitan Ives, am primit un mesaj urgent prin circuitul telefonic secret.

Ives îşi plecă privirea spre aparatul prins la brâu, surprins de faptul că nu fusese contactat direct.

— E de pe *Dallas*, domnul căpitan, continuă tehnicianul. Ofiţerul de punte de la comunicaţii doreşte să vă vorbească.

— O, Doamne, poate contramandează experimentul! exclamă Mulder, privindu-l în ochi pe Bear Dooley.

— Slabă speranţă, replică acesta.

— Sunt convins că v-ar trimite un raport privind situaţia precipitaţiilor.

Dooley se mulţumi să clatine din cap, ca şi cum s-ar fi întrebat de unde moştenise Mulder simţul umorului.

Intrară toţi cinci în clădirea neprimitoare. Scully era mulţumită că se putea pune la adăpost de vântul umed ce-i făcea pielea să se încreţească. Căpitanul Ives se apropie de un telefon prins de un perete despărţitor de placaj din incinta buncărului blindat.

— Aici Ives, zise el, apoi ascultă cu atenţia încordată.

Brusc, faţa i se schimonosi.

— Ce caută afară pe o vreme ca asta?
Ascultă alte câteva clipe.
— Bine. Cât de departe? Şi noi suntem singurii de pe raza asta? Aşteaptă, adăugă el, încruntându-se.
Acoperi microfonul cu palma şi se întoarse către Dooley.
— Am recepţionat un semnal SOS - e vorba de o navă de pescuit japoneză, în largul Insulei Hawaii. A fost avariată în timpul taifunului, iar *Dallas* este singurul vapor din zonă. Cer ajutor de urgenţă. Nu-i putem lăsa pur şi simplu în voia soartei.
Dooley se înroşi de furie.
— Parcă spuneai că zona asta a fost curăţată. Împrejurimile Atolului Enika trebuiau curăţate de orice urmă de trafic maritim. Şi de fapt, ce fac idioţii ăştia pe o asemenea vreme? E o nebunie să ieşi în larg în timpul uraganului.
— Evident, bombăni Mulder.
Ives părea să facă mari eforturi ca să-şi păstreze calmul în faţa lui Dooley.
— Domnule Dooley, datorită faptului că v-aţi încăpăţânat să păstraţi secretul acestui proiect, nouă nu ni s-a permis să trimitem o patrulă în recunoaştere, ca să ne asigurăm că zona este liberă. V-aţi temut ca agitaţia să nu bată la ochi. Noi am făcut tot ce ne-a stat în putere, dar e foarte posibil să ne fi scăpat câte ceva dovadă, nava aceasta de pescuit. În fond, oceanul e mare.
Dooley oftă din rărunchi şi-şi înfipse mâinile cu încheieturi groase în buzunarele pantalonilor.
— Cred că cel mai bine ar fi să-i lăsăm acolo unde sunt. Proştii ăia au găsit ce-au căutat, pentru că au ieşit în larg fără să audă prognoza meteorologică.
Ives îşi pierdu cumpătul.
— Domnule Dooley, o lege nescrisă a oceanului spune că trebuie să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să salvezi o navă ajunsă la ananghie. Pentru mine, care mi-am petrecut toată viaţa pe ocean, legea asta e sfântă. N-am de gând să mă schimb acum, din cauza proiectului dumitale.
— Ce-o să facem cu supravieţuitorii după ce-i vei lua la bord? Nu uita că s-ar putea să nu fim singurii cărora le-a venit o idee ca Bright Anvil. E posibil ca un concept identic să fi fost finalizat şi în altă ţară.
Scully îşi stăpâni cu greu râsul, dar fizicianul mătăhălos avea aerul că

vorbeşte cât se poate de serios.

— Mda, zise Mulder, dacă spionii aceia japonezi deghizaţi în pescari văd prea mult din Bright Anvil, vor începe să producă imitaţii ieftine şi în scurt timp vă veţi putea cumpăra propriul focos de la magazinul din colţul străzii.

Dooley îl privi cu coada ochiului, dar nu părea încă hotărât cum să-şi descarce nervii.

— Domnule căpitan, află cel puţin cine sunt şi ce dracu' caută acolo. Aici nu sunt ape bune pentru pescuit.

— Cum se numeşte nava? Află sub ce nume este înregistrată.

După câteva clipe de aşteptare, faţa lui Ives se albi brusc.

— *Fukuryu Maru. Lucky Dragon*[4]*?*

Scully îşi propti gânditoare degetul în bărbie.

— *Lucky Dragon*… îmi sună cunoscut.

— Confirmă-le recepţionarea apelului. Spune-le că pornim spre ei. Pregăteşte imediat *Dallas*-ul de plecare.

Ives puse jos receptorul şi se uită lung la Scully, pentru că ea fusese singura care reacţionase la auzul numelui.

— V-aţi gândit la un alt pescador cu aceeaşi denumire - nava care în 1954 s-a apropiat prea mult de epicentrul exploziei bombei cu hidrogen Castle Bravo din Insulele Bikini. Echipajul a fost expus unei doze uriaşe de radiaţii - incidentul a provocat un adevărat scandal internaţional.

Mulder îşi ridică repede capul.

— Iar acum un pescador purtând acelaşi nume se furişează spre locul unde urmează să fie efectuată o altă experienţă nucleară? Asta nu poate fi o simplă coincidenţă.

Scully îi întrerupse pe neaşteptate şirul gândurilor.

— A, nu, Mulder, opreşte-te! Să nu spui nici măcar în glumă că o… o navă fantomă japoneză, plină cu pescari iradiaţi, se întoarce să oprească testul Bright Anvil.

Mulder îşi ridică braţele neajutorat.

— Scully, nu am insinuat aşa ceva. Mi se pare că ai o imaginaţie excesiv de bogată. Se încruntă în glumă şi îşi luă un aer contemplativ. Totuşi, e o idee interesantă.

Scully se întoarse către Ives.

— Domnule căpitan, aş dori să plec cu dumneavoastră spre vasul acela

---

[4] Dragonul norocos (n.tr.).

pescăresc.

Îl privi pieziş pe Mulder, întrebându-l din ochi dacă doreşte să o însoţească.

— Nu, mulţumesc. Prefer să rămân pe teren solid. Vreau să-mi continuu investigaţiile aici.

Mulder privi cu o expresie mustrătoare în urma lui Scully şi a lui Ives, care ieşiseră din nou în bătaia puternică a vântului.

— Nu uita să-ţi iei vesta de salvare!

* * *

Aflată pe puntea distrugătorului *Dallas*, Scully se străduia să nu deranjeze pe nimeni.

Căpitanul Ives dădu ordin timonierului să accelereze şi să pornească cu toată viteza în largul apelor frământate de furtună. Mica insulă de corali rămase încet în urmă, pe măsură ce nava masivă îşi croia drum printre crestele înşelătoare, abia acoperite de apă. *Dallas* porni în larg, în direcţia pescadorului ghinionist care dăduse de bucluc.

De câteva ori Scully încercase să încropească o conversaţie, dar nu-şi găsise cuvintele. Ives părea foarte tulburat şi îngândurat, cu sprâncenele grizonate încruntate şi cu buzele făcute pungă sub mustaţa zbârlită. După câtva timp, Scully nu se mai putu abţine.

— Domnule căpitan Ives, aţi fost foarte şocat când aţi auzit numele vasului de pescuit. Ce ştiţi exact despre *Lucky Dragon?* Mă refer la primul vas care a purtat numele acesta.

Căpitanul îi aruncă o privire piezişă, destinzându-şi buzele subţiri, apoi continuă să scruteze oceanul învolburat, dincolo de geamul biciuit de ploaie. Mărul lui Adam i se mişca nervos.

— Agent Scully, am participat în calitate de observator la experimentul Castle Bravo. Pe când eram un simplu marinar tânăr, am fost martor la multe dintre detonările de pe insule. Mă simţeam marinar până-n măduva oaselor şi mulţi dintre noi, cei tineri, ambiţioşi, ne făcuserăm un obicei din a „colecţiona” detonări de bombe. Făceam tot ce ne stătea în putinţă ca să fim trimişi pe nave care urmau să participe la experienţe nucleare. Ni se părea foarte distractiv.

E o privelişte copleşitoare, trebuie să recunosc, dar Castle Bravo a fost ceva cu totul deosebit, un proiect inedit, o putere care a depăşit toate detonările nucleare anterioare. Cercetătorii de la Los Alamos au calculat greşit secţiunile transversale… sau cel puţin aşa am înţeles eu. Ei

calculaseră o putere de cinci megatone şi când colo, a fost de aproape cincisprezece! O explozie echivalentă cu detonarea a cincisprezece milioane de tone de TNT.

Pentru imaginaţia omenească, numărul ăsta nu înseamnă mare lucru până nu cauţi un termen de comparaţie. Bomba Little Boy aruncată asupra Hiroşimei echivala cu aproximativ douăsprezece kilotone şi jumătate de TNT. Asta înseamnă că explozia bombei Castle Bravo a fost de o mie două sute de ori mai puternică decât cea de la Hiroşima. O mie două sute de bombe ca cea de la Hiroşima, explodând în acelaşi timp! Ar fi trebuit să vezi cu ochii dumitale. Mingea de foc propriu-zisă avea un diametru de şase kilometri.

Scully înghiţi în sec.

— Nu sunt convinsă că aş fi vrut să văd. N-a fost periculos să staţi atât de aproape?

Ives zâmbi cu gândul dus departe.

— Mulţi dintre noi au primit o doză considerabilă de radiaţii. Substanţa aceea respingătoare, albicioasă, care era adusă de ploaie pe pământ… am aflat mai târziu că era calciu precipitat din coralii pulverizaţi, aruncaţi în aer de explozie. Evident, zona contaminată s-a dovedit a fi mult mai întinsă decât am calculat noi iniţial.

Scully îi continuă ideea.

— Iar pescadorul japonez s-a aflat când nu trebuia unde nu trebuia.

— Până la urmă, *Lucky Dragon* nu a fost chiar aşa de norocos. La bord erau douăzeci şi trei de persoane, iar nava se găsea la mai mult de optzeci de mile maritime est de Bikini - o distanţă acceptabilă, dar din nefericire era tocmai în direcţia vântului.

Nava s-a întors două săptămâni mai târziu în portul de origine, cu tot echipajul bolnav. Statele Unite s-au oferit să acorde ajutor şi să trimită nişte specialişti în radiaţii care să se ocupe de tratarea bolnavilor, însă au refuzat să specifice conţinutul de radiaţii al detonării. Cineva se temea că sovieticii ar putea reconstitui „reţeta” după care fusese fabricată bomba. Unul dintre pescari a murit din cauza unei suprainfecţii.

Lewis Strauss, preşedintele Comisiei pentru Energie Atomică a respins toate acuzaţiile şi a afirmat sus şi tare că nava se afla în plină zonă de pericol - lucru de care mă îndoiesc - şi că de fapt era mai mult ca sigur o navă spion a comuniştilor.

— A comuniştilor? exclamă Scully cu vocea gâtuită de neîncredere şi

revoltă.

— Exact aşa a spus.

Căpitanul Ives o privi în ochi, printre pleoapele mijite.

— Aşa că nu am de gând să las nava asta nefericită să se apropie prea mult, la discreţia exploziei mortale de mâine, după ce a scăpat de furia taifunului.

— Din câte am înţeles, detonarea aceasta nu va fi urmată de precipitaţii radioactive. Bright Anvil e un dispozitiv cu rază mică de acţiune, care nu pune în pericol apele din larg.

Ives îi aruncă o privire sceptică.

— Desigur. Iar Castle Bravo trebuia să aibă o putere de numai o treime faţă de cât a avut în realitate. Eu am învăţat din lecţia asta, chiar dacă domnul Dooley nu a făcut la fel. Dispozitivul Bright Anvil este rezultatul unei tehnologii absolut noi - şi oricâte simulări pe calculator ar face cercetătorii, uneori se întâmplă să neglijeze efectele secundare. Eu nu vreau să îmi asum niciun risc.

Scully înghiţi în sec, apoi întrebă:

— Nu credeţi… nu credeţi că e ceva supranatural în apariţia acestui nou *Lucky Dragon,* nu-i aşa? Exact în perioada aceasta?

Ives zâmbi abia vizibil.

— Supranatural? Nu, e doar o coincidenţă. Din câte ştiu, ar putea fi un nume foarte comun în rândul navelor de pescuit japoneze. Dar tot nu o să permit să se repete ceea ce s-a întâmplat cu primul pescador.

Cerul se întunecase, iar norii păreau să coboare apăsători peste ocean. După puţin timp, senzorii de la bordul lui *Dallas* detectară vasul de pescuit şi căpitanul dădu ordin să pornească în direcţia aceea. Scully desluşi silueta ştearsă a ambarcaţiunii legănându-se pe oceanul agitat. Nu ştia ce se aşteptase de fapt să vadă. Poate ceva în genul Olandezului Zburător, o epavă veche, abia menţinându-se la suprafaţă, cu câţiva supravieţuitori zdrenţăroşi agăţaţi de parâme.

Dar *Lucky Dragon* arăta absolut intact şi nici nu părea să fie afectat prea mult de valurile uriaşe. Cu toate acestea, căpitanul Ives dădu ordin timonierului să se apropie cât mai mult de nava de pescuit. Pe punte aşteptau doi japonezi, uzi până la piele din cauza ploii şi a valurilor, care îşi agitau braţele, cerând ajutor. Un al treilea rămăsese în cabina de control.

— Nava pare destul de rezistentă, spuse Ives. Cred că vom reuşi s-o

ancorăm până la atol.

Scully dădu repede din cap, fără să ştie dacă Ives îi pusese o întrebare sau pur şi simplu enunţase o părere. Căpitanul îi întinse o haină de ploaie şi formă o echipă, alegând câţiva dintre membrii echipajului.

— Haideţi să-i punem la adăpost pe oamenii aceia de pe navă. Daţi-le nişte haine călduroase şi supă.

Pe puntea pescadorului îşi făcură apariţia alte două siluete, estompate de rafalele de ploaie. Prima apariţie era un bărbat cu figură hawaiană, brăzdată de cicatrice, care se mişca încet, pipăind totul în jur. După ochii lăptoşi, Scully îşi dădu seama că bărbatul era orb. Când cel de-al doilea personaj ajunse lângă scara alunecoasă şi umedă, Scully simţi că i se taie respiraţia.

Miriel Bremen păşi pe puntea măturată de furtună.

TREIZECI

Atolul Enika
Vineri, 6.05 p.m.

Mulder își ridică ochii spre cerul înnegurat. Se gândi cu regret la cât de încântător ar fi trebuit să fie apusul soarelui în Pacific. Dar bolta era acoperită de nori grei, verzi-gălbui, care otrăveau atmosfera ca o cangrenă.

Fredonă primele acorduri din melodia *Stormy Weather,* dar se abţinu să o cânte pentru că nu-și mai amintea versurile.

— Deci, am rămas cu dumneata pe cap, agent Mulder, zise Bear Dooley, venind lângă el. Ai rămas pe insulă pentru că te interesează aspectele tehnice ale proiectului Bright Anvil sau pentru că ţi-e teamă de furtună?

— Da, replică ambiguu Mulder. Ai perfectă dreptate.

Răspunsul îl amuză pe Dooley, care izbucni într-un hohot de râs ce putu fi auzit de departe, în ciuda vuietului infernal al stihiilor.

— Îmi stai ca o ţeapă în ochi și ancheta dumitale mă deranjează în muncă, dar ești aici și nu te pot obliga să închizi ochii ca să nu vezi ce se întâmplă. Și mai cred că o informare incompletă e mai periculoasă decât neinformarea. Așa că dă-mi voie să te pun la curent.

Dooley se întoarse și începu să strige către tehnicienii rămași în buncăr:

— Mă urc într-un Jeep și plec în partea cealaltă a insulei, ca să mai verific o dată instalaţia.

Se întoarse apoi către Mulder.

— Hai cu mine și o să vezi despre ce este vorba.

Victor Ogilvy ieși din punctul de control, ștergând câţiva stropi de ploaie de pe lentilele ochelarilor.

— Bear, așa cum scrie și în raport, s-a făcut deja ultima verificare. Imediat după ce am ajuns aici am plecat împreună cu echipa să controlăm dispozitivul. Totul este în regulă.

— Foarte bine, replică Dooley, cu barba fluturându-i în vânt. Dar nu am întrebat dacă aţi verificat. Am spus că vreau să verific și eu. Vreau să

mă conving cu ochii mei că totul e cum ai spus, ai înţeles?

— Avem nevoie de tine aici, Bear, insistă Victor, ca şi cum furtuna şi apropierea testului l-ar fi împins până la limita extremă a panicii.

— Ba nu aveţi, fir-ar a dracului să fie! Mi-ajunge că trebuie să fac pe dădaca pe lângă un agent FBI. Nu pot avea încredere că propria mea echipă ştie cum să-şi facă treaba?

Victor clipi jignit şi Dooley îşi mai înmuie glasul.

— Nu-ţi face griji, Victor. Nu vă caut nod în papură şi apoi, tu te poţi descurca foarte bine şi singur cu ceea ce e de făcut în punctul de control. Mă întorc peste vreo oră. Agentul Mulder şi cu mine trebuie să ajungem până acolo şi să ne şi întoarcem înainte de a se întuneca, ceea ce se poate întâmpla foarte curând, mulţumită taifunului.

Mulder porni în urma lui Dooley spre un Jeep acoperit cu prelată, parcat sub cerul liber, dar apărat de vânt de clădirea solidă a centrului de control. Dooley smulse prelata groasă şi o aruncă într-un şopron. Urcă la volan cu nişte mişcări care îi aminteau lui Mulder de un cowboy mătăhălos încălecându-şi calul.

Inginerul bărbos îl urmări din priviri pe Mulder, care luă loc în dreapta şoferului. Dooley părea să se simtă bine în jacheta de dril şi cămaşa groasă de flanelă. În alte împrejurări ar fi fost o vestimentaţie total nepotrivită pentru un sejur în jungla tropicală care acoperea atolul pierdut în Pacific, dar furtuna provocase o scădere considerabilă a temperaturii.

— Costumul ăsta elegant al dumitale o să se ude leoarcă atunci când va începe să plouă mai tare, observă Dooley.

Mulder îşi netezi jacheta cu palmele şi slăbi nodul de la cravată.

— În bagajele de pe vapor am nişte cămăşi hawaiene drăguţe, dar n-am apucat să mă schimb.

Dooley răsuci cheia în contact şi demară în trombă. Vehiculul gonea, legănându-se şi zvâcnind la fiecare denivelare a drumului tăiat prin junglă.

Mulder încercă să-şi păstreze echilibrul, incapabil să scoată vreun cuvânt, pentru că, ori de câte ori încerca să deschidă gura, începeau să-i clănţăne dinţii. Dooley ţinea mână încleştată pe volan, urmărind atent drumul.

După un timp jungla începu să se rărească şi Mulder observă oceanul nesfârşit. Valurile uriaşe urcau şi coborau, creând o iluzie optică

ameţitoare, ca şi cum întregul peisaj ar fi fost aşezat pe o placă turnantă dereglată. Furtunile puternice săpaseră în atol o lagună semicirculară, cu apă nu prea adâncă, ferită de valuri de către crestele ascuţite ale recifelor. Mulder zări o construcţie ciudată, aşezată pe un fel de plută în mijlocul apei.

— Iată dispozitivul Bright Anvil. N-a mai existat niciodată ceva asemănător. Frumos, nu-i aşa?

În ochii lui Mulder, dispozitivul arăta ca epava unei nave spaţiale extraterestre. Plin de tact, se mulţumi să mormăie ceva de neînţeles.

— Vezi suporţii aceia care îl susţin deasupra plutei? Am fi putut executa detonarea sub apă, dar în felul acesta putem diagnostica mai uşor efectele.

Un adevărat păienjeniş de ţevi şi tuburi metalice se întindea în jungla care mărginea drumul. La punctul de intersectare a conductelor erau instalate câteva substaţii. Dooley arătă în direcţia lor.

— Acelea sunt nişte conducte uşoare pe unde trec fibrele optice cu care vom efectua diagnosticarea. Vor fi pulverizate din prima secundă a exploziei, dar semnalul va fi transmis cu o minisecundă înaintea producerii undei de şoc, aşa că informaţia nu va fi afectată de efectul distructiv. Vom primi semnale bunicele înainte de dezintegrarea dispozitivului, iar acestea vor fi analizate de nişte coduri sofisticate, pe computerele de la punctul de control. În afară de asta, am împânzit jungla cu camere de filmare. Nu ştim câte dintre ele vor rezista exploziei şi taifunului, dar fotografiile vor fi spectaculoase.

— O adevărată reclamă Kodak.

— Chiar aşa!

Mulder stătea cu privirea aţintită asupra invenţiei bizare.

— Deci, sunteţi de părere că nu va observa nimeni distrugerile provocate de explozia nucleară pentru că le va pune pe seama furtunii? Din câte ştiu eu, au fost explozii atomice care practic au şters de pe faţa pământului insule întregi.

Dooley făcu un gest cu mâna, ca şi cum ar fi măturat la o parte comentariul lui Mulder.

— Da, dar acelea erau nişte bombe foarte mari. Bright Anvil nici nu se compară cu ele. De fapt, puterea sa este comparabilă cu cea a bombei de la Nagasaki - foarte modestă în ceea ce priveşte potenţialul focoaselor.

Mulder se gândi la cele două oraşe japoneze transformate în ruine de

bombele atomice aruncate în timpul celui de-al doilea război mondial şi se întrebă în sinea lui ce însemna în mintea lui Dooley termenul „modest”.

— Fir-ar să fie, continuă Bear Dooley, rachetele balistice intercontinentale de azi sunt de cincizeci sau chiar de o sută de ori mai puternice decât bomba de la Nagasaki - sunt rachete cu mai multe focoase, care îşi aleg ţinta independent una de cealaltă. Mă rog, Fat Man şi Little Boy au fost cele mai „tari” la vremea lor, demult de tot, dar nu se compară cu ce suntem în stare să facem acum.

O rafală de ploaie călduţă se abătu asupra parbrizului.

Mulder îşi făcu palma streaşină la ochi, ca să vadă mai bine construcţia diformă montată pe plută.

— Chiar există o cerere pe piaţă pentru bombe cu rază mică de acţiune? Din partea celor care au restricţii bugetare?

Bear Dooley clătină din cap.

— Nu înţelegi esenţialul. Bright Anvil nu provoacă precipitaţii radioactive, omule! Mulţumită unei tehnologii ciudate, născocite de doctorul Gregory, toate substanţele derivate sunt arse imediat, în timpul reacţiilor secundare. Habar n-am de unde i-a venit ideea, dar în felul acesta dispare teribilul stigmat politic care apasă pe folosirea armelor nucleare. Bright Anvil dovedeşte în sfârşit că armele nucleare pot fi folosite efectiv şi nu sunt doar nişte cărţi de cacealma.

Mulder îşi întoarse privirea spre el.

— Şi ăsta e un lucru bun?

— Uite ce este, nu-ţi convine să bombardezi un oraş dacă e nevoie de o jumătate de secol ca să dispară radiaţiile remanente. Oamenii vor muri de cancer după zeci şi zeci de ani de la semnarea tratatului de pace şi atunci ce-ai făcut? Pe când cu Bright Anvil poţi face praf un oraş al inamicului şi după aceea te poţi instala bine mersi pe locul lui, începând imediat reconstrucţia. Într-un fel, e exact opusul bombei cu neutroni - îţi aduci aminte de ea? Doar radiaţii mortale şi niciun pic de efect distructiv.

— Eu credeam că s-a renunţat la bomba cu neutroni pentru că era destinată exclusiv uciderii populaţiei.

Dooley ridică din umeri.

— Ei, eu mă străduiesc să mă ţin cât mai departe de implicaţiile politice. Pe mine nu mă interesează decât fizica. Asta-i meseria mea.

Mulder insistă.

— Deci, aţi construit dispozitivul Bright Anvil, care este o armă nucleară ce poate fi folosită de guvernul nostru în timpul unui conflict armat, fără să se teamă de consecinţe - şi mai spui că nu te interesează politica?

Dooley nu răspunse. Coborî din Jeep, lăsând motorul să meargă, şi se duse să verifice racordările de la conductele uşoare; apoi apăsă pe butoanele de control de la substaţii, asigurându-se că toate ledurile panourilor clipeau cu lumină verde. Era limpede că nu-l interesau implicaţiile morale, dar părea totuşi stânjenit de privirea cu care-l fixa Mulder. După ce termină verificarea senzorilor de diagnosticare, se ridică şi se întoarse încet, cu faţa în bătaia vântului.

— Bine, agent Mulder, recunosc că mă gândesc la asta. Ba mă gândesc chiar foarte serios - dar adevărul e că eu nu am nicio răspundere. Scuteşte-mă, te rog, de morală!

— O scuză foarte comodă, nu crezi?

Mulder îl provoca intenţionat pe inginer, curios să vadă ce-ar putea lăsa să-i scape dacă era scos din pepeni.

Dooley părea ciudat de calm, poate doar puţin tulburat, dar în niciun caz furios.

— Citesc ziarele, urmăresc emisiunile de la CNN. Sunt un om destul de inteligent - dar nu am pretenţia că ştiu cum vor reacţiona celelalte guverne sau cum funcţionează politica externă a vreunei alte ţări care îmi este la fel de străină ca şi planeta Marte. Eu sunt fizician - şi sunt al naibii de bun în meseria mea. Ştiu cum pot face să funcţioneze dispozitivele astea. Asta-i treaba mea. Dacă cineva crede că fac un lucru bun, atunci mă finanţează, iar eu fac ce mi se cere. Las în seama experţilor în politica externă să întrebuinţeze cum pot mai bine ceea ce iese din mâinile mele.

— Bine, bine. Deci ai construit acest tip nou de focos şi dacă i-ar da prin cap cuiva să radă de pe faţa pământului un oraş din Bosnia, să zicem, nu te-ai simţi deloc vinovat de moartea populaţiei civile de acolo?

Dooley îşi scărpină barba grizonată.

— Agent Mulder, e vinovat Henry Ford de moartea atâtor oameni în accidente de automobil? Un fabricant de arme de foc e răspunzător de uciderea persoanelor în nenumărate cazuri de jaf armat? Echipa mea a creat un instrument pentru uzul guvernului, o posibilitate pentru ca alţi experţi în politică externă să-şi poată face meseria. Dacă vreunui descreierat ca Saddam Hussein sau Moammar Ghadaffi îi dă prin cap să

arunce o bombă cu uraniu peste New Jersey, eu vreau să am siguranţa că ţara mea va avea posibilitatea să se apere sau să riposteze. Ei fac politica. E treaba lor să vegheze ca instrumentele astea să fie folosite cu înţelepciune. Eu nu am mai mult drept să mă amestec în politica externă a acestei ţări decât… decât ar avea un politician care vrea să-mi spună mie cum să-mi fac experienţele. E ridicol, nu crezi?

— E un mod de a privi lucrurile.

— Adevărul este că niciunul dintre noi, cercetătorii, nu ştim destul despre politică, continuă Dooley. Dacă ne-am băga nasul în chestii pe care nu le înţelegem, ascultând de conştiinţele noastre pe baza unor informaţii vagi, am putea sfârşi ca… Miriel Bremen, o militantă înverşunată, care nu pricepe cine trage sforile şi de ce oamenii iau hotărârile pe care le iau. Şi pot să-ţi garantez că nici Miriel Bremen nu este mai în măsură să se amestece în politica externă a Statelor Unite decât mine.

Bear Dooley vorbea dezlănţuit, iar Mulder îl asculta fascinat, fără să fie nevoit să intervină pentru a-l stimula. Dooley îşi privi mâinile mari.

— Ştii, mi-a plăcut femeia asta. Miriel e o cercetătoare competentă. Dacă se întâmplă ca doctorul Gregory să aibă vreo problemă, Miriel găsea întotdeauna o soluţie inedită. Dar îşi bătea prea mult capul cu chestii care nu o priveau - şi acum uite unde a ajuns. Proiectul Bright Anvil a fost serios întârziat de plecarea lui Miriel şi de moartea doctorului Gregory. N-am de gând să las baltă proiectul după atâta muncă şi timp sacrificat. Asta e răspunderea mea. Trebuie să am grijă să funcţioneze cum trebuie.

Dooley termină de verificat echipamentul, îşi şterse palmele de pantaloni, îndepărtând grosul prafului, iar apoi urcă în Jeep.

— A fost o discuţie interesantă, agent Mulder - dar numărătoarea inversă a început deja, iar eu mai am multe de făcut. Bright Anvil va fi detonat mâine dimineaţă, la ora 5.15. Seamănă puţin cu testul Trinity, nu crezi? Acela a fost întârziat de o furtună care s-a abătut asupra New Mexico-ului în toiul nopţii. Dar de data asta contăm tocmai pe furtună.

Călcă pe accelerator şi Jeepul împrăştie în jur un val de nisip, ţâşnind spre clădirea de control.

Mulder îşi privi ceasul. Mai rămăseseră doar zece ore.

TREIZECI ȘI UNU

USS *Dallas*
Vineri, 8.09 p.m.

Oceanul strălucea uleios în întunericul apăsător al serii. Nicio rază de lună nu izbutea să străpungă plafonul gros de nori. Vântul şuiera cu accente metalice.

Scully stătea tremurând pe punte, cu mâinile încleştate pe parapetul din sfoară gri împletită, astfel încât să semene cu o plasă de sârmă. Urmărea operaţiunile de recuperare a navei Lucky Dragon, pe puntea căreia forfoteau marinarii salvatori. Câţiva marinari tineri, uzi până la piele din cauza ploii şi a valurilor, îi ajutau pe orbul plin de cicatrice, pe Miriel Bremen şi pe cei trei marinari să urce în siguranţă pe puntea distrugătorului.

Căpitanul Ives îl privea uluit pe bărbatul orb, incapabil să-şi ia ochii de la cicatricele purpurii care brăzdau faţa străinului şi de la privirea goală a ochilor morţi. Orbul ajunse pe punte, aparent impasibil la vântul furibund care anunţa apropierea uraganului. Se răsuci încet şi se opri cu faţa la Ives, ca şi cum ar fi ştiut că acesta se holba la el. Un surâs trecu repede peste trăsăturile feţei schimonosite.

Scully privi curioasă preţ de câteva minute întâlnirea tăcută, apoi îşi îndreptă atenţia către Miriel Bremen, care tocmai ajunsese pe punte. Nu ştia nici ea exact de ce, dar se simţea trădată, dusă de nas de către cercetătoare. Scully simţi un nod în stomac, gândindu-se la ce putuse face femeia aceea.

Miriel nu o remarcase încă, aşa că Scully o interpelă, ridicând vocea ca să acopere vuietul vântului şi al valurilor.

— Doar n-o să ne faci să credem că e vorba de o pură coincidentă, nu-i aşa, domnişoară Bremen?

Miriel întoarse capul surprinsă în direcţia vocii. Deodată, faţa i se schimonosi de o furie neputincioasă.

— Ia te uită, agent Scully, se pare că ai ştiut de la bun început despre proiectul Bright Anvil. Ce fraieră am fost! Te-ai jucat cu mine ca pisica cu şoarecele, ca să vezi cât poţi să mă tragi de limbă.

Scully o privi zăpăcită.

— Nu este deloc adevărat. Eu…

Miriel făcu o grimasă şi îşi potrivi mai bine ochelarii, în timp ce vântul îi răvăşea părul.

— Dacă aş fi avut un pic de minte, nu m-aş fi încrezut într-un agent FBI.

Căpitanul Ives se apropie de Scully şi se uită atent la femeia necunoscută, udată până la piele de ploaie.

— O cunoaşteţi pe femeia aceasta?

— Da, domnule căpitan. Este o militantă radicalistă împotriva armelor nucleare. S-a aflat în preajma locului unde a fost ucis doctorul Gregory, care a fost iniţial şeful Proiectului Bright Anvil.

Căpitanul îşi miji ochii şi îşi încruntă fruntea şi sprâncenele groase.

— Curioasă alegere pentru o croazieră de plăcere.

Scully se încruntă din nou.

— Şi pun pariu că au ales intenţionat numele pescadorului cu care au sosit. *Lucky Dragon,* asta nu a fost o întâmplare. Chiar dacă nu puteau fi siguri că va fi recunoscut de cineva, li s-a părut probabil o glumă bună.

Ives le făcu semn câtorva marinari să se apropie.

— Conduceţi-i jos şi daţi-le fiecăruia câte o cabină liberă. Notaţi-le numele şi aveţi grijă să aibă tot ce le trebuie, dar nu-i lăsaţi să ne facă neplăceri. E posibil ca lucrurile să nu fie chiar aşa cum par.

Îl privi din nou cu coada ochiului pe bărbatul orb. Acesta stătea ţeapăn, cu un surâs şters întipărit pe faţa desfigurată.

— Vom lua legătura cu domnul Dooley şi îi vom cere părerea în problema aceasta.

— Cred că va fi surprins să audă că are şi alţi vizitatori, remarcă Scully. Mai ales când va afla despre cine este vorba.

— Probabil că da.

Cei trei pescari păreau încântaţi şi uşuraţi că se aflau la bordul unui distrugător al marinei americane, o navă mare şi stabilă, în timp ce Miriel şi bărbatul orb lăsau impresia că se consideră prizonieri de război. Miriel porni mândră, încadrată de marinari, spre puntea de jos.

Unul dintre marinarii de pe puntea lui *Lucky Dragon* îl strigă pe căpitan.

— Domnule căpitan Ives? Cred că ar trebui să veniţi până aici. Am găsit la bord nişte lucruri interesante, pe care ar fi bine să le vedeţi.

— Bine, cobor acum.

— Aş vrea să vin cu dumneavoastră, domnule căpitan, spuse repede Scully.

— Desigur. Se pare că ştiţi tot atâtea amănunte disparate despre situaţia de faţă ca şi mine. Numai că situaţia în sine devine din ce în ce mai bizară.

— Din păcate, niciunul dintre noi nu are o viziune de ansamblu.

Trecură cu grijă peste parapet şi începură să coboare pe scara alunecoasă spre puntea vasului de pescuit ancorat de distrugător. Scully strângea cu degete crispate parapetul, încercând să-şi menţină echilibrul în faţa vântului dezlănţuit.

Dedesubt, *Lucky Dragon* tresălta pe valuri, ţâşnind în sus şi coborând abrupt, cu toate că distrugătorul reţinea în parte talazurile. Din câte vedea Scully, vasul de pescuit nu părea avariat; echipamentul era intact, puntea şi partea exterioară fără o zgârietură - dar, de fapt, ea nu ştia prea multe despre ambarcaţiuni ca să fie în măsură să afirme că putea sau nu naviga.

Unul dintre membrii echipajului veni în întâmpinarea căpitanului şi a lui Scully şi începu să înşire pripit câteva dintre ciudăţeniile pe care le constatase la bordul vasului.

— Toate sistemele par să fie în stare de funcţionare, domnule căpitan. Din câte am văzut, nu există nicio avarie, nimic care i-ar fi putut determina să lanseze un semnal SOS. Vasul ăsta nu a avut niciun fel de probleme.

— Poate că doar s-au speriat de furtună, sugeră Ives.

Scully clătină energic din cap.

— Nu cred deloc că au fost în pericol. Au vrut să venim după ei şi să-i salvăm. Era singura modalitate de a ajunge la locul de experimentare a dispozitivului Bright Anvil.

Căpitanul Ives îşi frământă bărbia, apoi îşi trecu degetele peste mustaţă, dar nu zise nimic. În cadrul uşii care dădea pe puntea inferioară apăru capul unui alt marinar.

— Domnule căpitan, structura exterioară este foarte neobişnuită. Nu am mai văzut alt vas mic construit astfel. E practic blindat. Pariez că nu există un alt vas de dimensiunile acestea care să fie mai rezistent.

— Construcţie specială, murmură Scully. Mă întreb dacă intenţionau să iasă cu el pe timp de furtună?

— Taifun, o corectă Ives.

— O furtună puternică, continuă Scully. Dacă acesta este scopul pentru care ai nevoie de vas, atunci îl construieşti după un proiect special.

— Dar ăsta este un vas de pescuit, interveni marinarul de lângă ei.

— Arată ca un vas de pescuit, sublinie Scully.

Ives clătină din cap.

— Uită-te la echipamentul acesta, plasele - toate sunt noi nouţe. Plasele astea nu au fost aruncate niciodată în apă. Sunt doar piese de recuzită, de dragul spectacolului. Cred că ai dreptate, agent Scully - lucrurile sunt mult mai complicate.

Un alt marinar ieşi din cala aflată în spate.

— Aici jos nu e nici urmă de peşte, domnule căpitan. Nu e niciun fel de încărcătură, doar nişte alimente şi un rezervor.

— Un rezervor? Ce este în el?

— M-am gândit că vreţi să-l deschideţi personal, domnule. Poate că e vorba de ceva important.

Căpitanul şi Scully coborâră în cală, unde găsiră o canistră fixată de perete cu un lanţ. De îndată ce dădu cu ochii de ea, gândurile lui Scully începură să alerge de la Miriel Bremen şi implicarea ei în activităţile protestatare radicaliste, la bănuiala de a fi fost amestecată în moartea doctorului Gregory - şi la sosirea ei aici, aproape sigur cu scopul de a sabota experimentul Bright Anvil. Miriel era capabilă să întreprindă orice acţiune i se părea necesară.

Ives luă şurubelniţa din mâna marinarului şi începu să forţeze canistra. Scully privi câteva clipe recipientul şi deodată începu să strige.

— Aşteptaţi! înăuntru ar putea fi o bombă!

Dar Ives reuşise să desfacă deja capacul. Rămase imobil, ca şi cum ar fi aşteptat dintr-o secundă în alta explozia. Dar nu se întâmplă nimic şi căpitanul ridică încet capacul metalic.

— Nimic. Doar nişte pulbere. Un fel de cenuşă neagră.

Inima lui Scully bătea cu putere, în timp ce se apropia de canistră. Unul din marinari îi întinse o lanternă pe care o îndreptă spre interiorul recipientului, luminând substanţa neagră, cu sclipiri uleioase. Canistra era pe două treimi plină.

— De ce au adus până aici o canistră plină cu cenuşă? E cumva o urnă funerară? întrebă unul din marinari.

Scully băgă mâna cu grijă şi luă între degete puţină cenuşă. O întinse şi

pipăi textura granulată şi grasă. Părea la fel cu reziduul descoperit în flaconul din piscina lui Nancy Scheck.

— Nu, nu provine de la un crematoriu. Dar cred că asta este dovada indiscutabilă că Miriel Bremen este amestecată în uciderea persoanelor implicate în Proiectul Bright Anvil.

Ives aşeză capacul la loc şi se întoarse către marinari.

— Aveţi grijă de vasul ăsta. Agent Scully, hai să ne întoarcem pe navă. Trebuie să-l întreb pe domnul Dooley dacă ştie ceva despre asta.

Scully îl urmă, dar în sinea ei era hotărâtă să ia în primul rând legătura cu Miriel Bremen în persoană, ca să încerce să afle răspunsul la întrebările care o frământau.

TREIZECI ŞI DOI

USS *Dallas*
Sâmbătă, 1.02 a.m.

Scully aşteptă ca ofiţerul să aleagă de pe legătura de chei pe cea care se potrivea la uşa cabinei în care o izolaseră pe Miriel Bremen. Ofiţerul nu se ostenise să bată la uşă; fără îndoială că Miriel îi auzise venind. Paşii răsunau pe plăcile metalice, acoperind chiar şi vuietul de afară.

Scully aştepta pe hol, cu ochii înroşiţi de nesomn şi de excesul de efort de gândire din ultimele câteva ore. Ofiţerul împinse uşa grea de fier şi îi făcu semn că poate intra. Scully înghiţi în sec, îşi ridică hotărâtă capul şi intră în cabina micuţă.

Miriel Bremen şedea pe o cuşetă îngustă, cu mâinile proptite pe genunchi, sprijinindu-şi bărbia lungă în palme. Ridică privirea spre Scully. Avea pleoapele roşii şi o expresie resemnată.

— Mi-ai adus măcar nişte pâine şi apă în celula asta?

Surprinsă, Scully îşi întoarse privirea spre ofiţer apoi înapoi, spre Miriel.

— Vrei să mănânci ceva? Cred că îţi putem încropi o gustare.

Miriel clătină din cap oftând şi-şi trecu degetele tremurânde prin părul şaten.

— Nu, oricum nu-mi este foame. Am glumit.

Deodată, în mintea lui Scully se înfiripă un gând, ca o revelaţie. Întregul comportament al lui Miriel Bremen se schimbase de la întâlnirea lor de la Berkeley, iar Scully credea că ştia şi în ce consta schimbarea. Militanta era la fel de hotărâtă, dar acum îi era teamă.

Paradoxal totuşi, teama lui Miriel nu părea să fie provocată de faptul că era ţinută prizonieră la bordul unui distrugător al Marinei. În definitiv, nu făcuse nimic ilegal, cu toate că intenţia ei de-a împiedica desfăşurarea experimentului Bright Anvil era evidentă. Acum, Miriel părea derutată. Judecind după expresia răvăşită a feţei, era amestecată până peste cap, împinsă prea departe de propriile ei convingeri. Spectrul iminentei detonări transformase militantismul ei în fanatism deschis, determinând-o chiar să abandoneze munca pe care o desfăşura la Berkeley ca să se

arunce cu ochii închişi în mijlocul unui taifun devastator, la bordul unui vas fragil de pescuit.

Scully stătea în pragul uşii, încercând să alunge sentimentul de nelinişte care o cuprinsese. Din clipa în care făcuse cunoştinţă cu Miriel Bremen şi pătrunsese în sediul Mişcării „Opriţi Nebunia Nucleară”, prin minte îi trecuseră nenumărate amintiri din vremea primului an de studenţie, când puţin lipsise să nu devină şi ea o militantă înverşunată. Nici chiar scuza tinereţii năvalnice nu putuse înfrânge rezistenţa părinţilor săi. De fapt, nu fuseseră de acord nici când, după câţiva ani, îi anunţase că avea de gând să devină agent FBI. Scully nu renunţa foarte uşor la convingerile ei. Însă acum, văzând ce i se întâmplase lui Miriel Bremen, îşi dădu seama cât de puţin lipsise să ajungă şi ea în aceeaşi situaţie. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel, ar fi fost foarte posibil ca şi ea să fi suferit o lovitură extrem de dură.

Scully se întoarse către ofiţer.

— Vreţi să ne lăsaţi câteva clipe singure, vă rog?

Ofiţerul păru încurcat.

— Doriţi să vă aştept afară, pe coridor?

Scully îşi încrucişă braţele pe piept.

— Femeia asta nu este acuzată de nicio crimă. Nu cred că prezintă vreun pericol pentru integritatea mea corporală.

Scully își întoarse ochii către Miriel.

— De altfel, la Academia FBI de la Quantico am urmat cursuri de luptă și autoapărare, așa că presupun că la nevoie mă pot apăra.

Ofiţerul o privi cu respect, apoi dădu din cap, abia abţinându-se să nu salute milităreşte. Închise uşa în urma lui şi porni pe coridor, spre ieşire.

— Ai spus-o cu gura ta, agent Scully. Nu sunt acuzată de nicio crimă. Nu ţi-am făcut nimic ţie şi nici vasului acestuia sau preparativelor de declanşare a testului Bright Anvil. Nu am făcut decât să cer ajutor după ce am fost surprinsă de furtună.

Ca şi cum i-ar fi înţeles cuvintele, vântul de afară se înteţi. Scully simţi cum distrugătorul masiv începe să tresalte pe valurile uriaşe.

— De ce m-aţi închis aici? întrebă Miriel, continuându-și ofensiva. De ce sunt încuiată în cabina asta?

— Pentru că lumea e agitată. Ştii că se apropie momentul începerii testului - nu-mi spune că ai venit întâmplător exact în locul acesta şi la timpul prevăzut în proiect. Atâta doar că nu ne dăm seama ce gânduri ai.

— Ce gânduri?

Miriel se lăsă să cadă pe cuşetă, cu o expresie de consternare întipărită pe faţa prelungă.

— În curând urmează să fie detonat un dispozitiv nuclear, în pofida tuturor legilor internaţionale - iar dumneata, o reprezentantă a organismelor federale, vei asista la experiment, ba mai mult, îl vei sprijini. Şi totuşi, mă bănuieşti pe mine de gânduri necurate. Ce credeai că am putea face noi, Ryan Kamida şi cu mine? Nu avem decât un vas de pescuit, fără arme, fără explozibil. Ăsta nu-i un raid de sabotaj organizat de *Greenpeace*.

— Aţi adus cu voi o canistră cu cenuşă neagră.

Miriel păru surprinsă.

— Ei şi? Ce rău poate face asta?

— S-a găsit cenuşă asemănătoare la locul uciderii lui Nancy Scheck, în Gaithersburg, Maryland.

Miriel se ridică în picioare şi-şi netezi bluza încă umedă.

— Comandantul Scheck? Nici n-am ştiut că a murit zgripţuroaica aia.

— Doar nu vrei să te cred?!

— Nu-mi prea pasă dacă mă crezi sau nu, pentru că probabil că nu îţi poţi imagina ce se va întâmpla în realitate, ce se petrece chiar aici, sub nasul nostru.

— Dovedeşte-mi. Dă-mi nişte probe şi voi fi fericită să te cred. Dar nu te amăgi crezând că voi lua drept bună orice explicaţie fantezistă. Eşti om de ştiinţă, Miriel. Înţelegi la ce mă refer. Tu ce crezi că se va întâmpla în timpul experienţei cu Bright Anvil? Au rămas mai puţin de cinci ore până la începere.

— Am o idee mai bună, zise Miriel, trăgându-şi un scaun lângă masa de scris, ca şi cum ar fi preferat scaunul incomod cuşetei înguste. Dă-mi voie să-ţi vorbesc despre ceva care s-a întâmplat deja şi-apoi poţi trage singură concluzia. Ai auzit vreodată de *Indianapolis*, un distrugător american din timpul celui de-al doilea război mondial?

Scully îşi ţuguie buzele.

— Numele mi se pare cunoscut, spuse ea, căutând câteva clipe în memorie. E vorba de nava de război care a transportat una dintre primele bombe atomice în Insula Tinian, nu-i aşa? În cadrul pregătirilor pentru raidul asupra Hiroşimei.

Miriel păru plăcut surprinsă de faptul că Scully cunoştea răspunsul.

— Da, *Indianapolis* a fost nava care a dus miezul de uraniu al bombei Little Boy la Tinian. Little Boy a fost aruncat asupra Hiroşimei - prima lovitură din primul război nuclear al lumii.

— Scuteşte-mă cu discursurile propagandistice, zise Scully, încă iritată.

Miriel îşi trase scaunul şi o privi pe Scully cu ochii arzând de o flacără necunoscută.

— Ştiai că bomba a fost efectiv sudată de podeaua cabinei căpitanului? Nu ştia nimeni despre ce era vorba, ci doar că era o armă ultrasecretă şi extrem de puternică. Dar oamenii au început să clevetească. Pe o navă nu se poate ţine niciun secret, mai ales pe timp de război. Tot echipajul îşi închipuia că nava transporta o piesă vitală pentru victoria împotriva Japoniei. După o călătorie fără peripeţii, *Indianapolis* şi-a depus cu bine încărcătura pe Insula Tinian, unde miezul a fost montat în bombă.

Scully o întrerupse nerăbdătoare.

— Da, şi-apoi a fost încărcată în avionul *Enola Gay* care a aruncat-o asupra Hiroşimei, unde au murit şaptezeci de mii de oameni. Ştiam toate acestea. De ce este atât de important acum?

Miriel ridică în aer un deget lung şi descărnat.

— Important este ce s-a petrecut după ce *Indianapolis* şi-a încheiat misiunea. Nimeni nu se gândeşte la consecinţe. Pur şi simplu le mătură la o parte. Dar un asemenea efect distructiv trebuie neapărat să aibă nişte consecinţe - nu înţelegi?

Scully nu putu decât să clatine din cap. Miriel suspină.

— Eu cred că pe lumea asta orice faptă îşi are răsplata. Un asemenea genocid nu putea rămâne nepedepsit. La trei zile după ce *Indianapolis* şi-a depus încărcătura, a fost torpilat de un submarin japonez. O să spui, probabil, că a fost o pierdere de război ca atâtea altele. Dar din cei 1196 membri ai echipajului, 850 au supravieţuit scufundării navei. Au reuşit să arunce la timp în apă câteva bărci de salvare… dar nu au fost salvaţi de submarinul japonez. Japonezii nu luau prizonieri de război oamenii aflaţi în apă. Supravieţuitorii au fost abandonaţi în voia soartei. Oamenii au plutit cinci zile pe apele împânzite de rechini, până ce au fost descoperiţi de un avion al Marinei Militare. Cinci zile izolaţi în mijlocul oceanului, condamnaţi să-şi vadă tovarăşii devoraţi de vii de rechinii înfometaţi, atraşi în număr din ce în ce mai mare de mirosul sângelui…

Miriel părea năucită de propria ei istorisire.

— Ştii de ce a durat atât de mult până au fost găsiţi? întrebă ea retoric.

Scully nu făcu nici măcar un gest că ar dori să răspundă.

— Datorită unei erori birocratice, nu s-a raportat absenţa navei *Indianapolis*. Nu s-a obosit nimeni s-o caute. A fost găsită din întâmplare! Până la urmă, în ciuda eforturilor disperate de salvare, nu au fost recuperaţi decât trei sute optsprezece oameni. Trei sferturi din echipajul iniţial - două treimi din cei care au supravieţuit scufundării vasului - au dispărut. A fost îngrozitor.

— Oribil! exclamă Scully cutremurată. Dar totuşi, asta nu înseamnă că a intervenit vreun fenomen supranatural.

— Dacă crezi că asta a fost oribil, spuse Miriel pe un ton egal, ar trebui să stai de vorba cu Ryan Kamida şi să-ţi spună povestea lui.

— Stai puţin, interveni Scully, numărând în gând zilele. Ai spus că *Indianapolis* a fost torpilat cu nouă zile înainte de bombardarea Hiroşimei. Cum e posibil să intervină un fel de răzbunare supranaturală pentru un eveniment care încă nu a avut loc? În timpul războiului au fost scufundate o mulţime de nave în Pacific. Tata mi-a povestit multe întâmplări. Tu ai ales una care convine propriului tău scop - dar eviţi să treci la subiect.

— Nu ştiu dacă m-ai înţelege.

— Ce să înţeleg? întrebă Scully, amintindu-şi de versiunea lui Mulder. Că nu ştiu ce fantome împrăştie moartea printre cercetătorii în domeniul armelor nucleare? Că se folosesc de mijloace paranormale ca să oprească testul Bright Anvil? Cum poţi pretinde să cred aşa ceva?

— Eu nu-ţi spun ce trebuie să crezi.

Miriel părea mai calmă acum, că-şi încheiase istorisirea. Faţa ei purta o expresie resemnată, impenetrabilă.

— Du-te şi stai de vorbă cu Ryan.

TREIZECI ŞI TREI

Atolul Enika
Sâmbătă, 2.19 p.m.

Scully abia intrase în cabină ca să se odihnească puţin, când în pragul uşii apăru căpitanul Ives.

— Nu mai înţeleg nimic! exclamă el, străduindu-se să-şi menţină echilibrul pe nava care se legăna înfricoşător în voia valurilor. În sfârşit am reuşit să iau legătura cu Bear Dooley pe insulă. Nu mi-am putut da seama dacă era revoltat sau ţopăia de bucurie când a auzit că Miriel Bremen şi amicii ei au venit până aici.

— Şi ce a propus să facem?

Ives clătină din cap neîncrezător.

— Vrea să ducem tot grupul la blocul de control ca să asiste la experiment.

— De ce vrea să facă asta? întrebă Scully, dar imediat îşi dădu singură răspunsul la întrebare. A… bănuiesc că vrea să vadă ce faţă face Miriel când sare în aer dispozitivul.

Căpitanul Ives se încruntă şi ridică uşor din umeri.

— Eu nu cred că explicaţia este chiar atât de simplă. Nu contest că e şi un pic de bucurie răutăcioasă, dar am impresia că domnul Dooley are un respect sincer faţă de domnişoara Bremen şi faţă de munca pe care a desfăşurat-o în trecut. Poate că îşi închipuie că momentul palpitant al numărătorii inverse o va face să se răzgândească, să realizeze ce a pierdut. Ar fi încântat să o recupereze din ceea ce îşi închipuie că ar fi o spălare continuă a creierului, îndreptată împotriva armelor nucleare.

— Bine, asta înţeleg, zise Scully, trăgând fermoarul genţii de voiaj ca să scoată un impermeabil. Dar cum rămâne cu bărbatul orb, cu Ryan Kamida? De ce ar dori Dooley să fie şi el de faţă?

Căpitanul Ives zâmbi imperceptibil.

— Pentru că doar aşa o poate convinge pe domnişoara Bremen să vină acolo.

Scully clătină din cap.

— Le plac tare mult încurcăturile, nu credeţi? Bine, cum ajungem

acolo?

— Eu rămân aici, pe *Dallas*. Se apropie perioada de intensitate maximă a vântului. Nu pot părăsi nava. Nu îmi face plăcere să-mi ştiu şalupa ancorată pe malul atolului, dar Klantze mi-o va aduce înapoi.

— Deci, trebuie să aşteptăm până se întoarce? întrebă Scully.

Probabil că Mulder se întreba deja ce se întâmplase cu ea şi descoperise unele lucruri pe care dorea să i le împărtăşească… mai mult ca sigur vreo explicaţie aberantă a unei manipulări supranaturale sau a unei intervenţii extraterestre în dezvoltarea armelor nucleare. Nu ştia niciodată ce surpriză îi rezerva Mulder.

— Adevărul e că am ales o cale şi mai neortodoxă, spuse căpitanul Ives.

Stătea cu spatele drept şi picioarele lipite, aducând cu o statuie impunătoare.

— Domnişoara Bremen ne-a propus să mergem la ţărm cu *Lucky Dragon*. La cârmă vor fi doi dintre oamenii mei, deşi pescarii vor să ajungă şi ei pe atol. Se pare că şi-au pus cu toţii în gând să facă o mică croazieră de plăcere pe taifunul ăsta, conchise Ives, clătinând din cap. Trebuie să recunosc că *Lucky Dragon* este în perfectă stare de navigaţie şi nu-mi prea surâde ideea să-l ştiu legat de nava mea când vom începe să ne legănăm mai rău, aşa cum cred că se va întâmpla. Frecarea celor două nave ar putea produce avarii mari, fie vasului de pescuit, fie distrugătorului nostru.

Căpitanul Ives părea cuprins de gânduri negre, cu o expresie nedefinită întipărită pe fată. De când luase la bord pasagerii vasului de pescuit, se purta foarte reticent. Scully se decise în sfârşit să-l întrebe care era motivul. Îşi luă geanta de voiaj şi ieşi în urma căpitanului pe coridorul îngust.

— Există ceva ce vă deranjează foarte mult în legătură cu experimentul acesta, nu-i aşa?

Căpitanul se opri din mers, dar nu se întoarse să o privească pe Scully în faţă.

— Doar nişte umbre din trecut… lucruri pe care sunt silit să mi le reamintesc şi pe care aş fi preferat să le pot uita. Credeam că sunt îngropate pentru totdeauna, dar, din nefericire, astfel de amintiri au prostul obicei de a reveni din când în când ca să te bântuie.

— Vreţi să stăm puţin de vorbă?

Într-un târziu, Ives se întoarse şi o privi în ochi, clătinând din cap. Ochii cenuşii cu inflexiuni metalice erau lipsiţi de expresie.

— Nu, nu cred că e nevoie, murmură el, mângâindu-şi mustaţa cu un deget.

Scully recunoscu expresia, deşi părea foarte stranie pe faţa bătrânului lup de mare.

Văzuse fluturând aripile negre ale groazei.

* * *

Lucky Dragon tăia fără dificultate valurile mari, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de *Dallas*, cu destinaţia Atolul Enika. Marinarii puşi la cârmă de căpitanul Ives îi confirmară acestuia că nava se comporta bine.

În timpul scurtei călătorii spre insulă, Miriel Bremen rămase alături de Ryan Kamida, evitând-o pe Scully. Bărbatul orb părea dezorientat şi agitat, ca şi cum s-ar fi temut sau ar fi fost copleşit de împrejurări. Scully se întrebă din ce cauză îşi pierduse vederea, ce putuse provoca cicatricele groaznice care-i brăzdau faţa. Nu putea fi un supravieţuitor de la Nagasaki. Părea prea tânăr, prea exotic… prea straniu.

Când nava ajunse la ţărm şi aruncă ancora în laguna ferită de stihii, Scully îl observă pe Mulder, care o aştepta în uşa buncărului de control, luminată de un bec puternic. Ridică braţele în semn de salut şi vântul îi umflă poalele hainei descheiate. Scully remarcă imediat că Mulder îşi slăbise nodul cravatei şi descheiase câţiva nasturi la cămaşă.

Îi veni în întâmpinare şi o ajută să coboare de pe navă pe nisipul umed. Scully îi întinse sacul de voiaj.

— Se pare că o să stau mai mult pe insulă decât pe vapor, aşa că m-am gândit să-mi iau câteva schimburi.

Mulder ridică privirea spre cerul acoperit de nori grei, de furtună, ca un pumn necruţător, gata să se prăvălească asupra pământului.

— Se pare că deocamdată n-o să ai nevoie de loţiunea de plajă.

Bear Dooley, tras la faţă şi cu un aer preocupat, ieşi din buncăr. Experimentul urma să înceapă peste mai puţin de trei ore. Se opri cu braţele încrucişate pe piept, privind-o fix pe Miriel Bremen, care tocmai cobora pe ţărmul Atolului Enika.

Miriel îl ajută pe Ryan Kamida să pună piciorul pe uscat, dar bărbatul desfigurat se prăbuşi în genunchi, cu palmele sprijinite în nisip, vrând parcă să strângă la piept coralii sfărâmaţi, amestecaţi cu nisip. Ridică ochii nevăzători şi Scully observă că faţa îi era scăldată în lacrimi.

Miriel stătea lângă Kamida, cu o mână pusă pe umărul bărbatului, ca pentru a-l consola. În sfârşit, întoarse privirea spre Bear Dooley.

— O, Miriel, îmi pare bine să te văd alături de noi, răsună vocea tunătoare a lui Dooley. Totuşi, nu trebuia să te deranjezi atât. Nu trebuia decât să ne spui şi te-am fi inclus în echipă.

— Nu eram convinsă că vreau să fac parte din echipă, Bear - mai ales în aceste împrejurări.

Vocea lui Miriel era calmă şi totuşi cuvintele răsunau tăioase, duse de vântul puternic.

— Cred că nu ai avut probleme cu pregătirea experimentului.

Glasul lui Miriel răsuna limpede, fără inflexiuni. Scully avu impresia că era resemnată, epuizată. Experimentul Bright Anvil urma totuşi să aibă loc, în pofida eforturilor depuse de militantă pentru a-l opri. Scully ar fi vrut să ştie până unde ar fi fost dispusă să meargă Miriel.

Cei trei pescari urcară de pe puntea inferioară a lui *Lucky Dragon*, cărând canistra pe jumătate plină cu cenuşă neagră. Cu gesturi agitate, o aşezară pe puntea principală.

— Ce vreţi să faceţi cu ea? strigă Dooley.

Doi dintre marinarii americani îi opriră pe pescari să ducă rezervorul pe ţărm.

— Nu vrem să rămână pe vasul nostru.

— Păi, a fost tot timpul pe vasul vostru, zise unul dintre marinari.

— Acum îl putem lăsa pe ţărm.

Dooley făcu doi paşi spre Miriel.

— Ce este înăuntru? Ceva periculos?

— E doar nişte cenuşă veche. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Dooley clătină din capul cu claia de păr zburlit.

— Miriel, pe vremuri te puteam înţelege, dar acum parcă nu mai judeci cu mintea ta.

Pescarii japonezi izbutiră să treacă de marinari şi coborâră cu canistra metalică pe ţărm. Dooley făcu semn spre ei.

— Să nu vă treacă prin cap să duceţi rezervorul acela în buncărul meu de control!

— Dar dacă îl lăsăm afară, o să-l distrugă furtuna, zise unul dintre pescari.

— Asta vă priveşte.

Ryan Kamida îşi ridică încet capul şi-şi întoarse faţa arsă, brăzdată de

lacrimi, mai întâi spre Miriel, iar apoi spre Bear Dooley.

— Spune-le să îl lase acolo unde este.

Uşuraţi, pescarii intrară grăbiţi la adăpostul clădirii de control, alergând încovoiaţi din calea ploii biciuitoare.

— Miriel, hai înăuntru să vezi ce bine ne-am instalat. Sunt sigur că îţi mai aminteşti de unele dintre aparate.

— Încerci să-mi dai peste nas, Dooley?

— Nu, deloc, spuse bărbatul, clipind des din ochii mici. De cele mai multe ori inginerii ăştia habar n-au despre ce vorbesc; tu, cel puţin, te pricepi. Vino să vezi dispozitivul Bright Anvil măcar de dragul timpurilor trecute, de dragul lui Emil Gregory.

Fără entuziasm, Miriel îl bătu uşurel pe umăr pe Ryan Kamida, încercând să-l convingă să o însoţească, dar orbul clătină din cap.

— Lasă-mă să mai stau puţin afară. Nu-ţi face griji pentru mine.

Văzând că Miriel ezita să-l lase singur, Scully făcu un pas înainte.

— Miriel, rămânem noi cu el câteva minute. Ai uitat că voiai să stau de vorbă cu el?

Puţin mai liniştită, Miriel dădu din cap şi porni în urma lui Bear Dooley spre clădirea de control.

Prăbuşit în genunchi, Kamida îşi înfipse degetele în nisip, adulmecând coralii şi apa sărată a oceanului. Îşi ridică faţa spre cerul acoperit de nori grei de furtună, negri-verzui. Respiră cu gura deschisă şi închise ochii nevăzători, strângând din pumni şi scrâşnind din când când din dinţi.

— Domnule Kamida, rupse Scully tăcerea, Miriel spunea că poate vreţi să ne istorisiţi… o poveste teribilă despre dumneavoastră. E de părere că ar trebui să o cunoaştem şi noi.

Orbul îşi întoarse faţa brăzdată de răni adânci spre ea, fixându-şi ochii lipsiţi de vedere undeva asupra unui punct situat între Mulder şi Scully.

— Speraţi să găsiţi răspunsuri.

— Cunoaşteţi vreunul? întrebă Mulder. Deocamdată nu ştim prea bine nici care sunt întrebările pe care ar trebui să le punem.

— Nu ar trebui să puneţi întrebări. De fapt, nici nu ar trebui să fiţi aici. Dumneavoastră sunteţi nişte spectatori nevinovaţi, care ar putea deveni victime de război.

— Miriel mi-a spus că dumneavoastră vi s-a întâmplat ceva, ceva îngrozitor. Vă rugăm să ne povestiţi ce s-a întâmplat. Are vreo legătură cu orbirea dumneavoastră şi cu arsurile pe care le-aţi suferit? întrebă Scully.

Bărbatul lăsă abia perceptibil bărbia în jos, ca o încuviinţare tacită. Când începu să vorbească, glasul îi răsuna spectral, purtat de vântul sălbatic care răscolea apele oceanului, dincolo de creasta recifului ce închidea laguna.

— M-am născut aici, pe Enika, ca şi restul poporului meu, un trib puţin numeros. Am trăit aici… deși legendele spun că am sosit după un lung pelerinaj, de pe alte insule. Am găsit insula aceasta și am rămas aici. Era pământul nostru. Trăiam în pace.

— Dar Atolul Enika nu era populat, interveni Scully.

— Într-adevăr, acum nu mai este populat, dar acum patruzeci de ani, pe vremea când Statele Unite începuseră să se impună în lume ca superputere, aici era patria noastră. Dumneavoastră dispuneaţi de arme nucleare şi vă făleaţi cu victoria pe care aţi repurtat-o în cel de-al doilea război mondial. Dar primele bombe atomice americane nu erau suficient de puternice, aşa că aţi fost nevoiţi să construiţi bombe termonucleare, bombe cu hidrogen, focoase termonucleare. Şi, pe măsură ce le construiaţi, trebuia să le experimentaţi undeva unde să nu observe restul lumii… în locuri cum era Atolul Enika, locul copilăriei mele.

— Ştiu că locuitorii din Bikini şi Eniwetok au fost mutaţi pe alte insule atunci când s-a pus problema evacuării atolurilor pentru începerea experimentelor nucleare. Așa s-a procedat și cu poporul dumneavoastră? întrebă Scully.

Kamida clătină din cap.

— Guvernul nu s-a ostenit cu aşa ceva. Pe atunci eram doar un puşti, dacă aveam zece ani. Între timp am aflat că experimentul a purtat denumirea de Sawtooth. Unii ar spune că am crescut într-un mediu „primitiv şi sălbatic”, pe când alţii l-ar numi „idilic” - o existenţa dusă pe insula aceasta paradisiacă, cu climă blândă, înconjurată de o vegetaţie abundentă, cu cocotieri, arbori de taro, fructe tropicale și apele gemând de peşte şi de moluşte. Eram foarte tânăr, nu prea înalt, dar vânjos. În recifele din jurul insulei erau o mulţime de peşteri mici, de adâncituri care, dacă ar fi fost acoperite de apele oceanului, ar fi devenit adăpost pentru caracatiţe şi ţipari. Dar, pentru că se aflau deasupra nivelului apei, îmi ofereau prilejul să mă strecor prin crăpăturile înguste, să explorez cotloanele înconjurate de mister, unde găseam midii, scoici şi multe alte delicatese. Părinţii şi surorile mele mai mari, împreună cu unchii, aşteptau la suprafaţă până mă întorceam încărcat cu toate acele bunătăţi.

Trăsăturile lui Kamida se destinseră într-un surâs nostalgic.

— Îmi amintesc atât de limpede. Amintirile sunt tot ce mi-a mai rămas în viaţă.

O rafală de vânt mătură creasta de coral care proteja blocul de control şi se năpusti asupra lor. Scully se aplecă pe spate, gata să cadă. Mulder o apucă de umăr în ultima clipă. Ryan Kamida nici nu părea să fi simţit vreo schimbare în starea vremii.

— Observasem navele ciudate ale Marinei care dădeau târcoale insulei noastre - nişte monstruozităţi de fier, împânzite cu o mulţime de sârme. Marinarii îmbrăcaţi în uniformele lor albe au coborât pe ţărm, dar noi ne-am ascuns în junglă, crezând că sunt invadatori de pe o altă insulă. Dacă au avut misiunea de a găsi şi evacua pe eventualii băştinaşi, atunci nu şi-au dat silinţa prea tare. Ne temeam de ei, dar în acelaşi timp eram şi curioşi. Nu ştiam de ce au montat pe insula noastră maşinile acelea bizare, cu ecrane pâlpâitoare şi alte instalaţii. Pentru noi era ca o vrăjitorie. Magie neagră.

Lua un pumn de nisip umed şi-l lăsă să se cearnă printre degetele schilodite.

— Îmi amintesc perfect ziua aceea. Mulţi dintre verii mei s-au dus să examineze instalaţii montate de soldaţi… iar alţii priveau în urma distrugătoarelor care se îndepărtau de insulă. Dar eu trebuia să-mi văd de treburile zilnice. Tata îmi tot repeta că nivelul apei este ideal ca să pornesc în căutarea comorilor mele deosebite din fundul peşterilor, aşa că m-am strecurat prin canalele înguste, înarmat cu cuţitaşul meu şi o plasă pentru scoicile pe care aveam să le culeg. Am prins o moluscă foarte mare, care ne-ar fi săturat pe toţi la cină, după cum îmi făceam socoteala, şi alte câteva scoici. Când m-am strecurat afară din peşteră l-am văzut pe tata care mă aştepta, luminat din spate de soarele dogoritor. Am ridicat plasa în care pusesem prada. El s-a aplecat să o ia ca să pot ieşi din hrubă. L-am privit în ochi, dar faţa îi era umbrită, când se aplecase spre mine…

Kamida se opri o clipă, apoi continuă cu vocea gâtuită.

— În clipa aceea cerul s-a albit şi a explodat într-o vâlvătaie de fierbinţeală atât de rapidă şi de nimicitoare, încât a ras totul, a şters fiecare moleculă de culoare din colţul acela de lume. Ultimul lucru pe care l-am văzut în viaţa asta a fost silueta tatii, cu conturul ceţos, de puteam vedea prin piele. Timp de o fracţiune de secundă i-am văzut scheletul, în timp ce trupul îi era inundat de radiaţii - apoi unda de şoc l-a

pulverizat, transformându-l într-o grămăjoară de cenuşă. Imediat după aceea am fost şi eu înghiţit de explozia de lumină.

Scully îl privea cu ochii lărgiţi, acoperindu-şi gura cu palma.

— Prin nu ştiu ce miracol am supravieţuit. Unda de şoc a fost teribilă, însă m-am prăbuşit înapoi în peşteră, exact în momentul în care explozia nucleară a ras totul de pe suprafaţa insulei noastre. Apa din grotă clocotea şi ţâşnea în sus ca un gheizer. Mi-a ars carnea de pe mână, de parcă aş fi fost un porc pus la frigare.

Mult timp după aceea, m-am pomenit afară din peşteră şi în viaţă. Mare parte din reciful care acoperea peştera fusese pulverizat pur şi simplu. Eu am fost cruţat, dar pentru mine asta nu a fost o binecuvântare. Ba dimpotrivă. Am mers bâjbâind pe pietrele încinse. Am găsit laguna, dar apa încă mai clocotea şi-mi frigea picioarele… care erau însă prea arse ca să mai simtă durerea. Am continuat să merg fără să văd nimic, până m-am pomenit în ocean. Mergeam, mergeam, tot mai departe de ţărm… Mi s-a spus că parcursesem două mile până am fost salvat.

— Salvat? interveni Mulder. Cine v-a salvat?

— O navă a Marinei. Nişte marinari care aveau misiunea de a observa urmările experimentului Sawtooth. Nu ştiau ce să facă cu mine. După extraordinara victorie tehnică pe care o repurtaseră, supravieţuirea mea trebuie să-i fi tulburat peste măsură.

Pentru o clipă Kamida se lăsă pradă amintirilor, singurele pe care le puteau vedea ochii săi morţi.

— După ce m-am vindecat, am fost trimis la un orfelinat din Honolulu. Au modificat toate datele din evidenţe, dar eu am supravieţuit. O, da… am supravieţuit şi, cu timpul, mi-am făcut un renume. Am avut noroc. M-am priceput la afaceri, în patruzeci de ani am devenit un om foarte bogat.

Nu veţi găsi nicio mărturie scrisă referitoare la experimentul Sawtooth, la poporul meu, care a fost şters de pe faţa Pământului, sau la mine, unicul supravieţuitor al unui experiment pe care guvernul ar prefera să-l şteargă din amintire.

— Dar, dacă nu exista nicio evidenţă, iar dumneavoastră eraţi pe atunci doar un copil, cum de aţi aflat toate astea? întrebă Scully. Cum puteţi afirma cu atâta siguranţă şi atât de amănunţit tot ce ne-aţi povestit?

Kamida îşi întoarse privirea goală spre ea, în aşa fel încât Scully îşi feri capul tulburată. Glasul lui cavernos o făcu să se înfioare.

— Pentru că, din când în când, mi se aduce aminte.

Mulder se trase mai aproape.

— Cum vi se aduce aminte?

— Ele îmi spun. Spiritele morţilor din neamul meu. Vin la mine şi îmi vorbesc. Îmi spun să nu dau uitării poporul şi locul în care am trăit.

Scully oftă şi întoarse capul spre Mulder, dar acesta nu o băgă în seamă.

— Cu alte cuvinte, poporul dumneavoastră şi-a găsit sfârşitul în experimentul acesta nuclear ţinut în secret şi, pentru că sunteţi singurul supravieţuitor, sunteţi în stare să comunicaţi cu spiritele morţilor?

Scully se ridică în picioare, hotărâtă să-l lase pe bărbatul orb să-şi vadă de fabulaţiile lui.

— Hai să mergem. Ar fi bine să ne retragem la adăpost.

— Agent Mulder, exclamă Kamida, deşi Scully nu-şi amintea să fi făcut prezentările. Lumina exploziei atomice m-a orbit pe loc, dar în acelaşi timp mi-a modificat alte simţuri. Nu mă mai pot servi de ochi, dar pot vedea şi auzi diverse lucruri. Sunt legat de duhurile care nu-şi găsesc odihna şi care au rămas alături de mine, ca nişte ultime imagini ale acelei explozii.

Mulder ridică din sprâncene, în timp ce Scully îl privea, consternată, fiindcă dădea crezare acestei poveşti.

— Gândeşte-te, prietene, i se adresă Kamida lui Mulder.

Orbul părea să-şi dea seama instinctiv cine era înclinat să plece urechea la povestea lui.

— Vreme de patru decenii au acumulat energie. Ţipetele lor au ajuns în sfârşit la apogeu - ca să-i asurzească şi pe cei care le-au făcut asta şi care ar face-o cu nonşalanţă din nou.

— Staţi puţin, îl întrerupse Mulder intrigat, vreţi să spuneţi că bruscheţea producerii unei explozii atomice şi energia uriaşă eliberată de aceasta le-au dat putere sufletelor acelor oameni care au pierit în urma ei? Le-au făcut mai altfel decât celelalte duhuri obişnuite?

— Eu nu sunt om de ştiinţă. Poate că spiritele unei naţiuni întregi, şterse de pe faţa pământului, au puteri care le depăşesc pe cele ale oamenilor dispăruţi în împrejurări obişnuite. Era vorba de un genocid atomic absolut. Par să fie mult mai conştiente. Sesizează legăturile, ştiu cine este implicat în crearea acestor arme - şi mai ales ştiu că acest experiment Bright Anvil este un pas înfricoşător pe drumul pierzaniei

pentru omenirea întreagă.

Surâse ca pentru sine.

— Poate că spiritele poporului meu sunt îngerii păzitori ai rasei umane.

Scully sesiză implicaţiile cuvintelor rostite de orb.

— Vreţi să spuneţi că duhurile acestea au ucis cercetători implicaţi în proiecte nucleare şi alte persoane care au avut legătură cu dezvoltarea bombei atomice?

— Agent Scully, mărturisesc că port o parte din răspundere pentru moartea doctorului Emil Gregory. Am sperat că dispariţia lui va opri desfăşurarea proiectului. Dar m-am înşelat. Era o soluţie prea simplistă. Tot din duşmănie am ucis un bătrân din New Mexico care avea oarecare legătură cu primul experiment Trinity, care a dezlănţuit ofensiva armelor nucleare împotriva lumii. Mulţi alţii au murit deja de bătrâneţe sau din cauza bolilor. Numele lui a fost primul pe care l-am descoperit. Sunt răspunzător şi pentru moartea directoarei din Departamentul Energiei, o femeie implicată în campania de finanţare a Proiectului Bright Anvil. Fără intervenţia ei, testul nu ar fi ajuns în faza de finalizare. Dar am aşteptat prea mult. Am ţinut duhurile în frâu prea multe luni… prea mulţi ani… iar acum şi-au pierdut răbdarea şi lovesc şi în oamenii cărora eu nu intenţionam să le fac rău - despre care îşi închipuie că reprezintă într-un fel o ameninţare pentru insula noastră.

Scully îşi aminti de cei doi trăgători carbonizaţi de radiaţii în buncărul lor îngropat în adâncul pământului, de fotografiile pe care i le arătase Mulder.

— Au devenit mai atente. Mai nerăbdătoare. Dar peste câteva ore va sosi clipa când îşi vor putea împlini destinul şi-şi vor putea apăra insula.

— De ce ne spuneţi toate astea? insistă Mulder. Nu e uşor să recunoşti că ai comis o crimă.

Vaietul furtunii căpătă accente sinistre. Scully îl prinse pe Kamida de cot şi îl ajută să se ridice în picioare.

— Aici nu suntem în siguranţă. Trebuie să intrăm toţi trei.
— Siguranţa! hohoti Kamida. Siguranţa. Este un lux pe care nu şi-l mai poate permite nimeni. Ascultă ce-ţi spun, agent Mulder, ţi-am povesti; toate astea pentru că eşti un om foarte curios, dar nu va ieşi niciunul dintre voi viu de aici.

Îşi lăsă capul pe spate, ca şi cum ar fi invocat pe cineva. Apoi murmură

cu o voce voalată, pătrunsă de mister:

— În sfârşit, valul de foc se va contopi cu ţărmul morţii.

TREIZECI ȘI PATRU

Atolul Enika
Sâmbătă, 4.11 am.

Când întunericul începu să se insinueze amenințător în ungherele nepătrunse ale insulei, Scully și cei doi bărbați se strecurară în clădirea de control, la adăpostul aparent indestructibil al zidurilor de beton consolidate cu saci grei de nisip.

Bear Dooley se plimba agitat în lungul și-n latul încăperii mirosind a praf, a beton și a lemn proaspăt tăiat. Becurile golașe atârnate de grinzile de susținere a tavanului împrăștiau în jur o lumină difuză. Dooley verifică pentru a treia oară instrumentele de diagnosticare așezate pe rafturi.

Din când în când aruncă priviri bănuitoare în direcția lui Ryan Kamida și a celor trei pescari japonezi, care stăteau la o masă debarasată în grabă de vrafurile de hârtii și documente. Dooley împunse aerul cu un deget butucănos în direcția pescarilor care se foiau nervoși pe scaune.

— Să nu vă atingeți de nimic. Stați acolo și țineți-vă mâinile pe lângă voi.

Îi aruncă o privire acră lui Miriel Bremen, părând să-i reproșeze că insistase să fie însoțită de un orb și de trei pescari în clădirea de control, în loc să fi rămas la bordul lui *Dallas*. Miriel stătea impasibilă, cu trupul țeapăn, cu privirea ațintită asupra ecranelor de afișaj, ca și cum s-ar fi temut să se apropie de aparatura sofisticată.

Dooley examină ecranul rotund, supradimensionat, al ceasului de mână.

— E 4.15. Ne-a mai rămas o oră.

Victor Ogilvy puse cu o mișcare repezită telefonul portabil în furcă.

— Auzi, Bear, am primit chiar acum un telefon de la căpitanul Ives. Spune că furtuna a depășit deja nivelurile maxime prevăzute. Viteza vântului a ajuns la o sută de mile pe oră și, după calculele lor, furtuna va atinge faza maximă cam peste cincizeci de minute.

— Foarte bine, murmură Dooley.

Afară, rafalele de vânt căpătaseră intensitatea unor explozii repetate.

— Foarte bine? îl îngână Miriel Bremen, clătinând din cap. Bear, chiar

nu te deranjează că experimentul acesta va avea totuși loc, în pofida tuturor legilor morale și a eticii, nemaivorbind de convenţiile internaţionale? Exploziile nucleare la suprafaţă au fost interzise cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

Dooley o privi absent şi umerii lui largi se încovoiară, ca sub apăsarea unei poveri nevăzute.

— Miriel, în liceu aveam o vorbă. Cred că am folosit-o şi ca motto la absolvire. „Tot ce faci e legal până eşti prins asupra faptului". Iar noi nu avem de gând să ne lăsăm prinşi. Uraganul ăsta va fi acoperirea noastră perfectă. Presupunând că suntem urmăriţi de vreun satelit indiscret, furtuna va acoperi toate armările testului. Nu e nicio problemă.

Și pentru că experimentul Bright Anvil nu va fi urmat de precipitaţii radioactive, nicio staţie meteorologică nu va raporta creşterea bruscă a produselor radioactive secundare. Nu avem absolut niciun motiv de îngrijorare.

Îşi împreună degetele grăsulii pe burtă, ca într-un gest inconștient de implorare.

— Haide, Miriel! Ai lucrat ani în şir la jucăria asta. Tu și cu Emil aţi rezolvat majoritatea problemelor…

— Eu nu am rezolvat nicio problemă, ca de altfel nici Emil. Niciunul dintre noi nu reuşeşte să înţeleagă tehnologia pe care se bazează Proiectul Bright Anvil şi nici măcar nu ştim de unde a apărut. Nici asta nu te deranjează?

Dooley clătină din cap inflexibil.

— Eu nu pricep nici cum funcţionează motorul maşinii mele, dar ştiu că porneşte atunci când răsucesc cheia în contact… mă rog, de obicei. Nu ştiu cum funcţionează cuptorul cu microunde, dar asta nu mă împiedică să-mi încălzesc cafeaua.

Faţa lui lată, încadrată de barba rebelă, avea o expresie copilărească de admiraţie amestecată cu speranţă.

— Miriel, îţi spun sincer că aş dori să faci din nou parte din echipaj. După dispariţia lui Emil, era cât pe-aci să ratăm proiectul acesta. O dată cu plecarea ta am pierdut cel mai mare cercetător pe care l-am avut. M-am dat peste cap ca să respect programul - dar adevărul este că nu m-am priceput prea bine. Nu mă pot compara cu tine; pe de altă parte, nici nu vreau să mă dezic de răspunderea pe care o am. O să am grijă ca Proiectul Bright Anvil să se desfăşoare conform programului, pentru că asta mi-e

îndatorirea.

Scully stătea alături de Mulder, asistând tăcută la disputa dintre cei doi oameni de ştiinţă. Mulder părea doar curios, în vreme ce Scully simţea că i se strânge stomacul văzând entuziasmul dezlănţuit al lui Dooley.

— M-ai dezamăgit, Bear, spuse răspicat Miriel.

Faţa lui Dooley căpătă o expresie descumpănită, ca şi cum acesta ar fi fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-ar fi putut auzi din gura fostei sale colege. Miriel rămase pe loc, dreaptă şi distantă, fără să se apropie de pupitrele de comandă.

— Ştiu că arzi de nerăbdare să testezi această armă nouă în condiţii cât mai aproape de realitate, însă tare aş vrea să îţi pese puţin de ceea ce ar însemna această realitate o dată ce se va trece la fabricarea în serie a dispozitivului Bright Anvil. Singurul avantaj pe care-l prezintă bombele cu hidrogen şi focoasele termonucleare construite de noi este acela că sunt mult prea distractive pentru ca un guvern sănătos la cap să-şi permită să le folosească efectiv.

Miriel începu să se ambaleze, gesticulând cu mâinile, asemenea unei păsări în capcană.

— Dar Bright Anvil nu face altceva decât să asigure distrugerea completă a fiinţei umane - o distragere care nu lasă nicio urmă. Mă îngrozeşte gândul că Statele Unite ar putea avea o armă absolut nouă, pe care nu s-ar teme să o folosească.

— Miriel, se auzi glasul tăios al lui Dooley, dacă aş dori să-mi repar maşina, nu aş apela decât la un mecanic profesionist. Dacă ar fi să mă operez, nu m-aş da decât pe mâna unui chirurg priceput - iar cât priveşte politica nucleară, aş prefera ca deciziile să se ia de către diplomaţi competenţi, însă ştiu că nu sunt diplomat de carieră… şi nici tu nu eşti.

Izbucnirea lui Dooley o făcu să se încrunte, dar bărbatul îşi continuă tirada:

— E treaba guvernului să folosească armele astea în mod responsabil, zise el, clipind des, de parcă i-ar fi intrat nisip în ochi. Trebuie să ai încredere în guvern. Ştie el ce face.

Mulder îşi arcui sprâncenele şi se întoarse spre Scully, cu o expresie de uluire întipărită pe faţă.

TREIZECI ŞI CINCI

Atolul Enika
Sâmbătă, 4.25 a.m.

Mulder îl urmări cu privirea pe Bear Dooley, care se apropie grăbit de ceasul fixat pe zidul buncărului. Inginerul strânse din pleoape, urmărind derularea regulată a cifrelor.

— Cincizeci de minute. În regulă totul? Vreau să verificaţi fiecare subsistem în parte.

Privi în jur, scrutând fiecare chip în parte. Tehnicienii încuviinţară din cap, trecând imediat la examinarea ecranelor de afişaj şi a instrumentelor de la pupitrele individuale.

— În regulă. Numărătoarea inversă decurge conform programului, rosti Dooley, fără să se adreseze cuiva anume şi frecându-şi palmele plin de siguranţă.

Chiar în clipa aceea o rafală de vânt izbi uşa de perete. Ploaia năvăli în încăpere, împroşcând în jur stropi grei, asemenea unor gloanţe transparente. În prag îşi făcură apariţia doi marinari cu hainele smulse de vânt şi feţele descompuse, care împinseră uşa cu greu şi puseră zăvorul. În lumina fluorescentă din incinta buncărului, feţele lor împrumutaseră o tentă cenuşie, oglindind groaza care îi cuprinsese. Nici chiar unor marinari versaţi nu li se întâmpla des să fie martorii unei furtuni de o asemenea amploare.

— Toată lumea la adăpost, zbieră unul dintre ei, ca şi cum ar fi trebuit să ţină piept rafalelor de vânt… sau ca şi cum urgia de afară l-ar fi asurzit pe moment.

— Generatorul funcţionează la parametrii prevăzuţi, anunţă celălalt. Este apărat de vânt şi ploaie şi ar trebui să reziste dacă s-ar înteţi furtuna. Frontul atmosferic va ajunge în curând aici.

Dooley dădu din cap îngândurat.

— Păi, bine-ar fi să funcţioneze generatorul ăla, mormăi el gutural. Diagnosticarea depinde de funcţionarea surselor de energie. Dacă vor cădea şi astea, se duce dracului tot experimentul, chiar dacă dispozitivul în sine nu are nicio hibă.

— Bear, nu uita că mai avem un generator, interveni Victor Ogilvy.

— Sunt convinsă că veţi obţine datele care vă interesează, comentă acru Miriel Bremen. Ce s-ar putea întâmpla?

Ca o sfidare la adresa celor enunţate, în încăpere becurile golaşe sclipiră scurt, apoi totul reveni la normal.

— Ce-a fost asta? întrebă Dooley, privind în tavan. Verificaţi imediat.

— Vreo scădere de tensiune, își dădu cu părerea Victor Ogilvy. Totuși, generatoarele de rezervă au rezolvat problema. Putem fi liniștiți.

Dooley se plimba agitat, ca un leu în cușcă. Își aruncă din nou privirea asupra ceasului de perete.

— Încă patruzeci şi trei de minute.

În timp ce tehnicienii priveau ţintă ecranele de afişaj ale aparatelor, Mulder îl urmărea pe bătrânul orb care le istorisise o poveste atât de tulburătoare cu doar cu câteva ore în urmă.

Coroborând cele spuse de Ryan Kamida cu versiunea proprie pe care o alcătuise referitor la evenimentele misterioase din ultimul timp, Mulder începu să schiţeze în gând o ipoteză născută din toate informaţiile adunate până atunci, începea să se contureze o imagine, chiar dacă aceasta părea de domeniul fantasticului. Ceea ce îl stingherea era felul în care avea să abordeze subiectul faţă de Scully. Fără îndoială că se va considera explicaţia fantezistă… dar nu ar fi fost pentru prima oară.

Scully își făcuse un scop în viaţă din a fi avocata lui Mulder, încercând să-l convingă cu argumente logice atunci când erau confruntaţi cu evenimente incredibile… așa cum și Mulder, din partea lui, se străduia să o lase să-și închipuie că o crede.

Se aplecă la urechea colegei, deşi vuietul furtunii răzbea prin zidul de beton, făcând aproape imposibilă orice conversaţie.

— Am stat şi m-am gândit, Scully, şi mi-a venit o idee. Dacă e adevărat ce spune domnul Kamida, s-ar putea să avem de-a face cu un fel de… undă de şoc psihică, o răbufnire de energie transformată în ceva semiconștient în timpul detonării primei bombe nucleare de pe această insulă.

Scully îl privi pieziş, clipind des din ochii albaştri.

— Ce tot spui acolo, Mulder?

— Ia gândește-te puţin, Scully! Aici a trăit un popor întreg care şi-a dus traiul zilnic netulburat - până când, din senin şi fulgerător, a fost catapultat în neant de una din cele mai puternice explozii înregistrate

vreodată pe planeta noastră. Oare nu e posibil ca o asemenea explozie să fi acţionat ca un amplificator… spre un nivel superior al existenţei, trecând peste un fel de barieră energetică?

— Eu nu văd lucrurile aşa, Mulder.

— Dar gândeşte-te puţin! Gândeşte-te la fiecare om în parte din neamul lui Kamida, la urletele lor dezlănţuite în clipa în care au fost anihilaţi şi practic dezintegraţi până la ultima celulă.

— Mulder, presupunând că o explozie atomică îşi poate transforma într-un fel victimele în nişte duhuri răzbunătoare cu puteri supranaturale, cum se face că nu bântuie vreo sută de mii de duhuri ale celor ucişi la Hiroşima şi Nagasaki?

— M-am gândit şi eu la asta, însă acelea au fost primele bombe atomice. Deşi erau puternice, Fat Man şi Little Boy nu au generat decât o fracţiune din energia pe care au degajat-o bombele cu hidrogen detonate aici, în insulele din Pacific. Cele experimentale din anii ’50 ajungeau la zece sau cincisprezece megatone, în timp ce bomba de la Hiroşima nu a avut decât 12,5 kilotone. E o mare diferenţă. Poate că exploziile de la Hiroşima şi Nagasaki nu au fost suficient de puternice ca să depășească acest prag. Şi, din câte ştiu eu, nu a mai fost omorât nimeni în altă explozie de bomba cu hidrogen.

Scully îi aruncă o privire gravă.

— Şi tu crezi că duhurile astea vânează persoanele implicate iniţial în dezvoltarea armelor nucleare şi pe cele care s-au ocupat de experimentul Bright Anvil şi le asasinează din răzbunare?

— Poate că din răzbunare sau doar ca să oprească testul. Totul arată că scopul este sabotarea Proiectului Bright Anvil, care ar putea marca începerea unei serii noi de explozii la suprafaţă, nemaivorbind de faptul că focoasele care nu provoacă precipitaţii radioactive ar putea fi folosite imediat în luptă. Dar dacă duhurile acestea încearcă să salveze lumea de la moartea căreia i-au căzut ele însele victime?

Scully se înfioră. Mulder se gândea că, dacă ar fi avansat ipoteza asta la lumina zilei, în biroul lor răcoros de la FBI sau în oricare loc aparent sigur, Scully l-ar fi luat peste picior. Însă aici, la ora cea mai întunecată dinainte de ivirea zorilor, înconjuraţi de vânturile dezlănţuite ale uraganului, izolaţi pe o insulă din Pacific, orice istorioară înfricoşătoare avea mai multe şanse de a fi crezută.

Brusc, lui Mulder îi veni o altă idee.

— Cenuşa!

Se întoarse repede şi-l privi pe Ryan Kamida, care şedea la masă, cu mâinile arse încrucişate pe tăblia ei. Era cu faţa întoarsă spre ei. Buzele strâmbe luaseră forma unui surâs misterios, ca şi cum ipoteza lui Mulder l-ar fi amuzat copios. Arăta de parcă ar fi auzit fiecare cuvânt.

Mulder se apropie cu paşi repezi de el.

— Cenuşa. Ce este cu cenuşa, domnule Kamida?

Orbul clătină din cap cu respect.

— Cred că ştii răspunsul, agent Mulder.

— E cenuşa morţilor de pe insula dumitale, nu-i aşa? O foloseşti drept… mijloc de semnalizare sau drept magnet pentru a atrage atenţia duhurilor.

Kamida îşi plecă încet capul.

— Când am crescut şi m-am obişnuit cu infirmitatea, după ce mi-am făcut relaţii şi am câştigat o grămadă de bani, m-am întors pe Atolul Enika. Spiritele neamului meu mi-au tot povestit despre vieţile lor, despre viaţa mea şi despre ce s-a întâmplat aici, până am simţit că-mi pierd minţile de atâta repetiţie. Trebuia să vin acasă ca să nu înnebunesc.

Se mişcă puţin şi îşi ridică ochii nevăzători spre Mulder şi Scully.

— Există antreprenori care îndeplinesc orice cerere excentrică fără să pună întrebări, atât timp cât sunt plătiţi gras. Am petrecut multe zile pe atolul ăsta, târându-mă pe pământul care a reînviat. Eram orb, dar ştiam unde trebuia să mă duc şi unde trebuia să caut, pentru că eram călăuzit de vocile acelea. Înarmat doar cu un cuţit, o lopăţică şi un butoiaş, am petrecut multe zile sub soarele torid al Pacificului, scurmând pământul. Am găsit cenuşa poporului meu care fusese carbonizat de o singură explozie gigantică şi făcut una cu stâncile. Trecuse mult timp şi intemperiile ar fi trebuit să spele urmele, să le amestece cu coralii şi nisipul. Dar cenuşa mă aştepta, asemenea unor umbre omeneşti trasate pe recifele ferite. Am adunat-o puţin câte puţin, aşa cum mă îndrumau spiritele. Am strâns toată cenuşa pe care am găsit-o. Părea o grămăjoară ridicol de mică, ţinând seama că o populaţie întreagă pierise de pe faţa pământului. Dar pentru ceea ce voiam eu să fac era suficient. Când am terminat de adunat, am început să expediez cantităţi mici din cenuşă persoanelor care trebuiau să le primească.

— I-aţi trimis un flacon şi lui Nancy Scheck? interveni Scully.

Ryan Kamida aprobă din cap.

— Şi un pachet lui Emil Gregory. Şi încă unul lui Oscar McCarron în New Mexico. De fapt, spiritele nici nu aveau nevoie de cenuşă. Îşi pot găsi ţinta şi singure. Dar le-a ajutat… şi m-a ajutat şi pe mine să le îndrum.

Mulder simţi că i se face rău de groază.

— Nancy Scheck şi ceilalţi au primit câte o mostră minusculă de cenuşă, însă dumneavoastră aţi adus pe insulă tot butoiul.

Îşi aminti expresia înspăimântată de pe chipurile celor trei pescari atunci când căraseră pe ţărm butoiul şi îl aşezaseră pe plaja unde se afla şi acum, nesupravegheat, pentru că Bear Dooley refuzase să-l lase să stea în clădirea de control.

— Asta este tot ce mi-a mai rămas. Ea va aduce spiritele aici. Pe toate. În sfârşit.

În clipa aceea sună telefonul. Victor Ogilvy se repezi să răspundă. Ochii i se măriră pe măsură ce strângea mai tare receptorul la ureche, ca şi cum nu ar fi desluşit prea bine cuvintele.

— Bear! strigă Ogilvy, cu receptorul în mână şi gura căscată. Bear, am primit o comunicare de la căpitanul Ives. Spune că sistemele radar de la bordul distrugătorului au sesizat apropierea unei turbulenţe foarte mari şi foarte puternice. Nu e vorba de o furtună. Nu ştie ce este - n-a mai văzut până acum ceva asemănător.

Victor înghiţi în sec, fluturând mâna în care ţinea receptorul.

— După asta convorbirea s-a întrerupt imediat. Nu pot să restabilesc legătura.

— Ce dracu’ se petrece aici? tună Dooley. Mai avem doar treizeci şi cinci de minute până la detonare. Nu ne putem permite să o scrântim tocmai acum.

În clipa următoare curentul se întrerupse şi buncărul de control se cufundă în întuneric.

TREIZECI ŞI ŞASE

USS *Dallas*
Sâmbătă, 4.30 a.m.

Căpitanul Ives nu-şi putea explica cum de reuşise să rămână în picioare în tumultul acela - dar un căpitan nu avea voie să pice în fund pe puntea propriei nave, nici chiar în mijlocul celui mai devastator taifun. Stătea cu picioarele musculoase depărtate, bine înfipte, cu braţele încrucişate la piept, impasibil la valurile uriaşe care zgâlţâiau nava. Obiectele din cabină alunecau care încotro, începând cu creioanele şi carnetele de notiţe şi sfârşind cu lăzile nefixate. Ploaia biciuia geamurile cabinei, iar cerul căpătase o culoare ciudată, verzuie. Ives îşi privi ceasul, ştiind că nu putea fi lumina zorilor - cel puţin deocamdată. Strălucirea bizară îl înfioră. Văzuse destule uragane şi fiecare avusese ceva nefiresc, dar nu se puteau compara cu cel de acum.

— Viteza vântului a ajuns la o sută cincisprezece mile pe oră, domnule căpitan! strigă Lee Klantze de la pupitrul de comandă.

O broşură conţinând semnalele şi codurile internaţionale căzu de pe etajeră şi se izbi cu o bufnitură de podea, făcându-l pe Klantze să tresară.

— E mult peste nivelurile maxime preconizate pentru furtuni.

— Cât de departe este centrul uraganului?

— Va ajunge aici cam peste treizeci şi cinci de minute. Până atunci trebuie să rezistăm.

Ives îşi strânse pumnii până ce încheieturile degetelor se albiră. Venele de la gât se conturau ca nişte corzi de oţel gata să pocnească.

— Ţineţi-vă bine. Mi-e teamă că va fi şi mai rău.

Klantze îl privi uimit.

— Mai rău decât nivelurile astea?

Privi din nou ecranul de afişaj al parametrilor meteorologici. Apoi se crispă, încercând să-şi menţină echilibrul.

— Ce vă face să credeţi asta, domnule căpitan?

— Groaza care mă cuprinde din ce în ce mai tare, domnule Klantze. Faceţi o verificare, zise Ives apăsat. Asiguraţi-vă că toate staţiile funcţionează bine. Trimiteţi echipajul pe puntea inferioară.

— Am dat deja ordin, domnule căpitan.

— Mai repetă-l o dată, izbucni Ives şi tânărul ofiţer porni cu mers nesigur să îndeplinească ordinul căpitanului.

— Cât mai e până vor detona Bright Anvil? întrebă Ives, fără să-şi ia privirea de la crestele înspumate ale valurilor ce se izbeau de vapor.

Cu toate că ar fi putut să verifice el însuşi pe cronometru, ştia că trebuia să-şi ţină oamenii ocupaţi cu sarcini de rutină; în caz contrar, ar avea prea mult timp să se gândească la pericolul reprezentat de taifun.

— Cam o jumătate de oră, domnule căpitan, răspunse unul dintre oamenii de la pupitrul de control.

— Treizeci şi opt de minute, preciza în acelaşi timp un altul.

— Mulţumesc.

Ives se gândea, deşi nu o spusese niciodată, că cercetătorii aceştia trebuiau să fie nebuni să efectueze un experiment atât de delicat pe o asemenea vreme.

Un val gigantic izbi lateral nava, făcând-o să răsune ca un gong. Distrugătorul se înclină spre tribord, apoi se redresă încet, ca o balenă ucigaşă, încercând să-şi recapete echilibrul. Căpitanul Ives stătea nemişcat, în ciuda tangajului puternic. Era mulţumit că *Lucky Dragon* nu mai era remorcat de nava lui.

Secundul Klantze se înapoie clătinându-se.

— Am verificat toate posturile, domnule căpitan. Vom face faţă oricărei situaţii.

Ives îl privi. Încruntându-şi fruntea deasupra sprâncenelor stufoase.

— Oricărei situaţii, domnule Klantze? Eşti un optimist.

— Sunt ofiţer de marină, domnule, replică Klantze, închipuindu-şi că răspunsul lui ridicol îl va impresiona pe căpitan.

— Domnule căpitan, strigă ofiţerul de la pupitrul tactic. Văd ceva pe radar. E… Doamne Dumnezeule, nu-mi vine să cred, e atât de mare!

— Ce este?

Ives se răsuci pe călcâie chiar în clipa în care un alt val se năpusti asupra vasului şi aproape că îşi pierdu echilibrul.

— Dă-mi amănunte.

Ofiţerul rămase la pupitru, privind ecranul de afişaj. Ochii i se lărgeau din ce în ce mai tare, neîncrezători şi consternaţi.

— Este ceva uriaş şi are o energie incredibilă. Se apropie de noi. Au început să reacţioneze şi ceilalţi senzori - chiar şi sonarul arată prezenţa

unei turbulenţe mari în stratul superior al oceanului, mult mai mare decât ar fi normal pe timp de furtună. Nu înţeleg ce se petrece, domnule căpitan. E o furtună electrică? O răbufnire de energie?

— Ia legătura cu echipa de la Bright Anvil de pe ţărm, ordonă căpitanul Ives, pradă unei presimţiri sumbre. Spune-le ce se întâmplă. Poate că aşa vor avea răgazul necesar să se pregătească, adaugă el în şoaptă, ca pentru sine.

— Nu ar putea fi o defecţiune a instrumentelor? întrebă Klantze, apropiindu-se de pupitrul tactic.

— Nu cred, spuse ofiţerul. Semnalele apar consecvent… şi se apropie din ce în ce mai repede, ca şi cum ne-ar fi luat în cătare.

Ives se întoarse ca să-l privească prin geamul şiroind de ploaie al cabinei. Deasupra valurilor observă o lumină difuză, înspăimântătoare, care părea să vină dintr-un loc îndepărtat. Semăna cu un răsărit de soare miniatural apărut din senin.

— Iată, arătă Klantze cu degetul, ca şi cum Ives nu vedea cu propriii săi ochi. Ce este chestia asta? E ca un infern.

Sub privirile echipajului, lumina se transformă într-un glob incandescent care venea vertiginos spre navă, sclipind din ce în ce mai puternic chiar şi prin atmosfera încărcată de furtună.

Ives mai văzuse de câteva ori ceva foarte asemănător, cu prilejul experimentelor nucleare din anii ’50. Lumina şi forma unei explozii datorate unei bombe cu hidrogen era ceva ce nu se uita prea uşor - iar acum venea din nou spre el.

Ives înşfăcă microfonul de pe pupitrul de comandă şi îl comută pe frecvenţa tuturor punctelor de lucru.

— Către toate posturile! Pregătiţi-vă de impact.

Explozia de lumină radioactivă îşi continua goana spre navă, măturând valurile clocotinde care ţâşneau spre cer, evaporându-se sub suflarea ucigătoare a holocaustului.

Ives privi neajutorat pe fereastră. Nu purta ochelari de protecţie, dar în adâncul sufletului era conştient că de acum nu mai conta nimic. Nu putea face altceva decât să privească paralizat urgia care se năpustea asupra lor.

Ultimul lucru pe care-l văzu înainte ca ochii să-i cedeze în faţa vâlvătăii copleşitoare fu prova ascuţită a distrugătorului blindat topindu-se şi deformându-se, pe măsură ce plăcile de oţel se vaporizau.

Apoi zidul se lumină şi focul înghiţi întreaga navă.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Atolul Enika
Sâmbătă, 4.40 a.m.

În haosul ce urmă întreruperii neaşteptate a electricităţii, Mulder înşfăcă una din lanternele de pe perete. O aprinse şi plimbă fasciculul de lumină prin încăpere, sperând că va restabili puţin calmul şi ordinea în rândul marinarilor şi tehnicienilor.

Spre surprinderea lui, îi văzu pe Bear Dooley şi pe ceilalţi ingineri din echipă bâjbâind înfriguraţi şi străduindu-se să salveze subsistemele.

— Să repare cineva generatorul ăla! urlă Dooley. Dacă nu porneşte într-o jumătate de oră, se vor şterge toate datele.

Mulder plimbă încet raza de lumină peste feţele înfricoşate ale celor din jur. Clădirea în sine nu părea să fi fost avariată. Scully stătea lângă el, ţinându-l strâns de braţ, ca să nu fie despărţiţi în haosul care domnea în buncăr.

— Dar tocmai am verificat generatorul, comentă unul dintre marinari. Funcţiona foarte bine.

— Ei bine, acum nu mai funcţionează şi nu avem mult timp la dispoziţie ca să-l reparăm înainte de începerea detonării. Duceţi-vă afară şi mai verificaţi-l o dată.

— Scuză-mă, Bear, interveni Victor Ogilvy, cu vocea subţire tremurând de teamă, nu cred că e vorba doar de generator.

Mulder îndreptă lanterna spre el şi-l văzu pe inginerul cu ochelari ridicând telefonul.

— Telefonul ăsta era alimentat de la generatorul de rezervă, dar nu reuşesc să iau legătura cu *Dallas*ul. Nu se aude nici măcar un fâşâit. E mort. Au căzut toate. Panourile de control şi toate sistemele de alimentare, chiar şi cele secundare.

Mulder îşi scoase telefonul celular din buzunar, întrebându-se dacă putea stabili vreo legătură cu el. Dar aparatul era mut - o bucată de plastic, în care nu se auzea nimic.

Dooley stătea cu pumnii înfipţi în şold, copleşit de ceea ce se petrecea. Mulder îşi dădu seama că bărbatul mătăhălos abia reuşea să-şi păstreze

cumpătul.

— Dar ce a putut să amuţească totul? întrebă Dooley. Ce avarie a declanşat taifunul?

— Nu e nicio avarie, se auzi vocea calmă şi răspicată a lui Miriel Bremen. Bear, ştii prea bine ce poate produce astfel de efecte.

— *Dallas* a raportat că a detectat ceva foarte mare pe radar. Cu un volum foarte mare de energie, spuse Victor.

Dooley îşi întoarse capul spre Miriel şi buzele începură să-i tremure.

— Nu ştiu la ce te referi.

Miriel îl privi drept în faţă. În fasciculul de lumină al lanternei, faţa îi strălucea de broboane de sudoare.

— La pulsul electromagnetic.

— Pulsul electromagnetic? Dar cum? Pentru asta ar fi nevoie de…

Deodată, privirea lui Dooley căpătă o expresie îngrozită.

— O explozie aeriană - o explozie nucleară aeriană! Dacă altcineva profită de uragan ca să disimuleze un alt experiment? Dumnezeule, nu îmi vine să cred! Cineva a detonat o bombă - asta a înregistrat radarul căpitanului Ives. Cineva ne strică socotelile!

Se răsuci rapid, căutând să apuce ceva. Victor Ogilvy se crispă, ca şi cum s-ar fi temut că Dooley îl va apuca de guler.

— Dar cine ar putea face aşa ceva? Ruşii? Japonezii? Cine ar putea declanşa o explozie aeriană aici? Exact în locul ăsta? Nu îmi vine să cred!

— Poate că explicaţia nu este chiar atât de simplă, rosti Miriel pe un ton glacial.

Convingerea necruţătoare din vocea ei îl înfioră pe Mulder. Afară vântul şuiera, izbind pereţii din saci de ciment asemenea apei clocotinde dintr-un boiler.

— Poate că e vorba de ceva ce nici nu poţi înţelege, Bear, adăugă Miriel în şoaptă.

— Nu încerca să mă înspăimânţi, o repezi Dooley. Acum n-am vreme de aşa ceva.

Lui Mulder îi reveni în minte istorisirea lui Ryan Kamida. El însuşi ticluise o explicaţie oarecum neverosimilă din dovezile disparate pe care le adunase împreună cu Scully.

— Dă-mi lanterna aia, agent Mulder, îi ordonă Dooley. Am treabă. Nu avem timp de taclale.

Mulder îi întinse repede lanterna.

Din spate se auzi un clinchet metalic, urmat de zgomotul zăvorului deplasat din locaşul lui, şi uşa armată, masivă, a clădirii de control se izbi de perete, lăsând furtuna să năvălească în încăperea izolată. Un vârtej de vânt smulse hârtiile, aruncându-le de-a valma în aer.

În lumina stranie de afară, Mulder zări o siluetă în cadrul uşii, înaintând cu greu sub forţa devastatoare a vântului drept în ghearele furtunii.

Ryan Kamida ieşise singur afară.

— A sosit timpul, le strigă el celor dinăuntru. Vin!

Deodată, ca şi cum ar fi fost tras de un lanţ invizibil, bărbatul orb se făcu nevăzut în furtuna dezlănţuită.

— Ryan, nu! ţipă Miriel Bremen.

Kamida apucă să se întoarcă o clipă în direcţia vocii, însă apoi vijelia şi întunericul îl făcură să dispară fără urmă.

TREIZECI ŞI OPT

Atolul Enika
Sâmbătă, 4.55 a.m.

— Ce staţi cu gura căscată? zbieră Dooley. Închideţi uşa aia blestemată!

— N-ar trebui să încercăm să-l aducem înapoi pe omul ăla? strigă unul dintre marinari.

— Nu-l puteţi lăsa pe Kamida afară, în plin uragan! ţipă Scully, privind descumpănită în jur. O să fie omorât.

Ceilalţi membri ai echipei păreau şi ei neliniştiţi, dar Dooley se mulţumi doar să mormăie:

— În primul rând n-ar fi trebuit să iasă. Nu putem trimite o echipă de salvare ca să-l scape pe idiotul ăla de consecinţele propriei sale prostii. Nu mai avem energie. Numărătoarea inversă continuă - şi nu vom mai prinde altă ocazie! Aţi uitat care este prioritatea absolută?

Mulder îi urmări pe cei doi ofiţeri de marină care încercau să împingă cu umărul uşa masivă, luptându-se cu rafalele de vânt, în încăperea întunecată se lăsă o linişte grea, ca de plumb.

Miriel Bremen privea şocată uşa prin care dispăruse Kamida. Mulder era surprins să o vadă acolo, ţeapănă, cu o mână încleştată de tăblia unei mese, încercând să-şi menţină echilibrul. Își imaginase că se va lupta să-şi salveze prietenul, dar militanta nu scotea o vorbă, aparent resemnată în faţa sorţii bărbatului şi îngrozită de ceea ce îi rezerva viitorul.

— Asta şi-a dorit, murmură ea.

Un al doilea fascicul aruncă o lumină stranie şi tremurătoare în încăpere. Tehnicienii se luptau să repună în funcţiune echipamentul şi generatorul de rezervă.

— Cum putem fi siguri că echipamentul de afară, de la dispozitiv, este încă în stare de funcţionare? întrebă Victor Ogilvy, clipind ca o bufniţă în amestecul de umbre şi lumini. Dacă dispozitivul de numărătoare inversă s-a blocat din cauza unei baterii oprite? Furtuna electromagnetică putea să radă totul şi acolo.

— Nu avem nicio dovadă că e vorba de o undă electromagnetică,

argumentă Scully.

Dooley începu să-şi smulgă părul din cap cu o expresie comică.

— Dispozitivul propriu-zis are o măsură de energie absolut diferită, protejată împotriva oricărui tip de accident, împotriva intemperiilor - şi chiar şi împotriva manipulării neatente de către marinari. Bright Anvil este o jucărie rezistentă, adăugă el, încruntându-se către Victor. Dacă nu mă crezi, ce-ar fi să dai o fugă până acolo şi să verifici?

— A, nu, mulţumesc, Bear.

Roşcovanul se întoarse şi îşi făcu repede de lucru cu altceva. Dar, după expresia preocupată de pe faţa lui Dooley, Mulder îşi dădu seama că Victor ridicase o problemă pe care inginerul bărbos ar fi preferat să o uite.

Iritat, Bear Dooley începu să-i dea târcoale lui Miriel, căutând pe cineva pe care să-şi verse năduful. Îşi apropie faţa de a ei şi începu să ţipe cu atâta vehemenţă, încât în lumina tremurătoare a lanternei Mulder văzu stropi de salivă ţâşnindu-i printre buze. Miriel se strâmbă, dar rămase nemişcată.

— E vina ta, Miriel! Ai venit de bună voie pe Enika şi te-am primit cu inima deschisă - dar ai apărut de fapt ca să ne sabotezi, nu-i aşa? Ce ai făcut la generatoare? Cum ai întrerupt toată alimentarea cu energie? De la bun început te-ai străduit să zădărniceşti experimentul acesta. Am crezut că îţi pot permite să stai aici ca să urmăreşti desfăşurarea testului de dragul timpurilor trecute, dar ai distrus Bright Anvil, ai stricat totul. Ce-ai făcut? Tot tu i-ai făcut felul şi lui Emil Gregory?

— Nu am făcut nimic. Sau poate că am făcut destul. Însă vom vedea. Experimentul Bright Anvil nu va avea loc nici în dimineaţa asta, nici cu altă ocazie. Mi-a scăpat de sub control.

— Vezi? Ai recunoscut! exclamă Dooley, ameninţând-o cu degetul. Ce e de făcut? Trebuie să repunem în funcţiune echipamentul.

— Întreabă-l pe agentul Mulder, replică Miriel, strângând din buzele subţiri care îi accentuau bărbia lungă. El ştie ce se petrece.

Mulder rămase surprins să o audă - tocmai pe ea, o fostă cercetătoare în domeniul armelor nucleare - declarându-se de acord cu explicaţia bizară pe care o dăduse el evenimentelor.

— Vrei să spui că e şi el amestecat? Nu e destul de deştept.

Dooley se strâmbă cu dispreţ şi se îndepărtă ca o vijelie de Miriel.

— Miriel, nu mai vreau să am de-a face cu tine. Asta a pus capac! L-ai

face pe Emil să roşească de ruşine.

Ultima remarcă o lovi în plin pe Miriel, care păru dintr-o dată mai mică, dar rămase pe loc, ţinându-se strâns de marginea mesei.

— Vom pieri cu toţii, murmură ea. Unda se apropie, e un val de furie nimicitoare a duhurilor de pe Atolul Enika. A spulberat deja distrugătorul *Dallas* şi în curând va ajunge aici.

Mulder se apropie de ea.

— Ştiai despre asta? Ştiai ce se va întâmplă?

Miriel dădu din cap.

— Ryan mi-a spus ce va urma… dar trebuie să recunosc…

Râse scurt, cu amărăciune în glas.

— O parte din mine nu l-a crezut. Ryan ştie să fie foarte îndatoritor, aşa că am intrat în joc ca să-mi dau seama cum aş putea milita cu mijloace mai practice. Dar acum este… este exact aşa cum a prevăzut el. Cel puţin, într-un fel sau altul, experimentul Bright Anvil va fi oprit. Tot echipamentul va fi ras de pe faţa pământului, împreună cu echipa de cercetători. După un astfel de dezastru, mă îndoiesc că se va mai construi o asemenea armă.

Miriel închise ochii şi corpul îi fu scuturat de un tremur violent, care dispăru aproape imediat.

— Cred că am ştiut dintotdeauna că va sosi clipa când va trebui să-mi verific convingerile. E uşor să te hotărăşti să militezi voluntar şi să împărţi broşuri sau să defilezi cu o pancartă în mână. Mai greu este să te arăţi dispus să fii arestat în timpul unui miting de protest; puţine persoane sunt în stare să treacă peste linia asta invizibilă.

Privi tăios spre Scully, care îşi feri ochii.

— Dar mai există şi alte linii, mai dificil de depăşit - şi eu cred că tocmai am trecut peste una dintre ele.

Scully privi cu ochii măriţi mai întâi spre Mulder, apoi spre Miriel.

— Nu-mi vine să cred urechilor. Crezi cu adevărat că va veni un nor de duhuri atomice care vor distruge Proiectul Bright Anvil şi nu vor permite să se experimenteze aici un dispozitiv nuclear?

Miriel o privi tăcută şi Scully scoase un oftat exasperat. Se întoarse întrebătoare spre Mulder.

— Scully, cred că asta se va întâmpla. Sunt convins. S-a terminat cu noi dacă nu plecăm cât mai repede de aici.

Cei trei pescari de pe *Lucky Dragon* se ridicară neliniştiţi în picioare.

— Noi nu mai stăm aici, zise conducătorul lor, fluturându-şi braţele în faţă, ca şi cum ar fi vrut să mai prindă o fărâmă de curaj. Locul ăsta e o capcană a morţii. E o ţintă. Am fi nebuni dacă am rămâne.

Un alt marinar începu să se roage de Mulder, ca şi cum agentul FBI ar fi fost şeful operaţiunii.

— Vrem să ne încercăm norocul, vrem să ne întoarcem pe nava noastră.

— Nu puteţi porni în larg în plin uragan, spuse Scully. Aici sunteţi în siguranţă.

Cei trei pescari clătinară din cap vehement.

— Nu, nu suntem în siguranţă. Aici ne aşteaptă moartea.

— Chiar tu mi-ai spus, Scully, că vasul lor este foarte robust, proiectat anume să reziste şi celor mai puternice furtuni, îşi aminti Mulder.

Miriel Bremen încuviinţă din cap.

— Da, Ryan voia să fie sigur că vom ajunge cu bine aici. Dar nu ştiu dacă intenţiona să se şi întoarcă. Mă îndoiesc.

Bear Dooley umbla agitat de colo-colo, încă în căutarea vreunui obiect de spart, pe care să-şi poată revărsa furia.

— Duceţi-vă afară, în furtună. Credeţi că-mi pasă?! Plecaţi de lângă mine. Noi avem de făcut o treabă. Poate că vom reuşi totuşi să efectuăm experimentul. Dispozitivul este pe partea cealaltă a insulei, iar numărătoarea inversă continuă, chiar dacă nu reuşim să restabilim diagnosticarea.

Mulder o privi pe Scully şi în sinea lui ştiu cu certitudine ce avea să se întâmple - îşi dădu seama că aceeaşi încredere trebuie să o fi avut şi Miriel Bremen şi alţi militanţi în propriile lor convingeri. Pescarii se duseră la uşă şi începură să tragă zăvorul. Dooley îi privea, spumegând de furie.

— Sunteţi nebuni cu toţii.

Mulder bănuia că la fel gândea şi Scully.

— Vino, Scully, îi făcu el semn, pornind în fugă spre uşă. Trebuie să vii cu noi.

— Nu, Mulder! strigă Scully disperată.

— Atunci ajută-ne cel puţin să-l salvăm pe domnul Kamida.

Scully se schimbă la faţă, devenind brusc nehotărâtă.

În cele din urmă reuşiră să deschidă uşa şi furtuna se repezi în încăpere. Acum şuierul vârtejului avea o altă tonalitate, asemănătoare

unor glasuri omeneşti: vaiete prelungi, şoapte acuzatoare, ascunse în tumultul vijeliei care se apropia din ce în ce mai mult.

Mulder simţi că i se face pielea ca de găină şi observă că şi Scully remarcase ciudăţenia aceea violentă, deşi probabil că nu ar fi recunoscut.

Mulder stătea în prag cu cei trei pescari strânşi în spatele lui şi ţinea cu greu piept vijeliei nimicitoare. Privi norii stranii şi ameninţători, agăţaţi pe bolta cerului ca nişte pumni răzbunători, gata să se năpustească asupra insulei. Observă că, dincolo de prezenţa înnegurată a taifunului, ceva înspăimântător, cu adevărat înspăimântător, venea înspre locul în care se aflau.

— La naiba... murmură Mulder.

Scully opunea încă rezistenţă, dar Mulder reuşi s-o tragă mai aproape de uşă, de unde putea privi afară. Protestele ei se stinseră în clipa în care îşi ridică privirea spre cer.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Atolul Enika
Sâmbătă, 4.54 a.m.

Străpungând furtuna, vocile îi vorbeau - glasuri înspăimântătoare, împletite cu alte șoapte, prietenoase, care în sfârșit îi urau bun-sosit.

Ryan Kamida făcea parte dintre ei, era un membru al grupului spectral, și totuși el era cel care făcea notă discordantă. Nu pentru că era orb sau cu trupul sfârtecat, plin de cicatrice, ci pentru că era viu.

Se îndepărtă de buncărul de control împleticindu-se, izbit de vântul care îl împingea în spate cu forța unei catapulte - și totuși, continuă să alerge. Picioarele îi patinau pe stâncile colțuroase presărate cu nisipul răscolit de vijelie.

Kamida se împiedică și căzu în genunchi. Degetele amorțite i se înfipseră în nisipul umed și rece. Ar fi dorit să fie absorbit cu totul, să devină una cu cenușa poporului său, cu atolul sfârtecat.

— Sunt aici! strigă el.

Vocile spiritelor întreceau urletul taifunului, devenind din ce în ce mai puternice, îndemnându-l să meargă mai departe. Se ridică și începu din nou să fugă. O rafală de vânt îi scutură trupul, azvârlindu-l în spate. Bătu aerul cu brațele și picioarele, plutind o fracțiune de secundă, ca și cum ar fi fost și el o fantomă - dar era prea devreme. Nu se terminase încă.

Kamida se luptă cu furia dezlănțuită a furtunii până simți că-i explodează plămânii. Inima îi bătea gata-gata să-i explodeze în piept din cauza epuizării, dar el se avântă mai departe, nerăbdător să se alăture familiei sale, poporului din care făcea parte - acelor tovarăși invizibili cărora le simțise prezența de-a lungul deceniilor.

Kamida îi strigă fără glas, încercând să rostească niște cuvinte din limba pe care o vorbise copil fiind, dar pe care nu o mai articulase de patruzeci de ani. N-avea importanță cum pronunța vorbele, pentru că spiritele aveau să-l înțeleagă oricum.

Soseau.

Urcând mai sus, pe plajă, Kamida se împiedică de butoiul lăsat acolo de pescari. Instinctiv, fără să ezite, își găsi drumul spre rezervorul metalic

umplut cu cenuşa tribului său, cu fragmente minuscule de carne carbonizată, pe care le adunase cu atâta efort, separându-le de nisipul şi coralii care acopereau atolul.

Îmbrăţişă strâns butoiul, lipindu-şi obrazul de metalul şiroind de ploaie, simţindu-i răceala chiar şi prin pielea insensibilă. Se agăţă de ea ca de o ancoră, scuturat de hohote de plâns, singur în mijlocul uraganului dezlănţuit.

Şoaptele şi ţipetele ireale sporeau în intensitate, înăbuşind până şi vuietul vântului care învolbura norii grei de pe cer. Ryan Kamida simţea cum forţa nimicitoare capătă dimensiuni apocaliptice în ochiul acuzator al furtunii - o adevărată răbufnire de energie pură.

Kamida îşi ridică faţa, simţind ploaia care se evapora sub valul de căldură ce-i mângâia pielea.

Cu toate că era nevăzător, într-un fel simţea că în norii care întunecau cerul deasupra insulei lumina difuză se transforma treptat într-un val alburiu şi fierbinte - sporind pe măsură ce numărătoarea inversă de la dispozitivul Bright Anvil se apropia de zero.

PATRUZECI

Atolul Enika
Sâmbătă, 5.10 a.m.

Ţinând piept furtunii dezlănţuite, fu rândul lui Mulder să-i strângă braţul lui Scully, ca să se asigure că nu vor fi smulşi unul de lângă celălalt. Înaintau clătinându-se prin ploaia deasă şi vântul sălbatic care ameninţa să despartă micul grup.

Cei trei pescari mergeau în frunte, avansând pas cu pas, cu capetele plecate, spre laguna ferită de urgie. Creasta de coral din spatele buncărului reţinea o parte din violenţa uraganului care mătura restul insulei. Totuși, vântul era atât de puternic, încât le biciuia fără milă trupurile cu rafale de nisip amestecat cu pietriş.

Mulder nu-l vedea nicăieri pe Ryan Kamida.

— Mulder, e o nebunie ce facem! strigă Scully.

— Știu, îi răspunse el fără să se oprească din mers.

În timp ce își croiau drum mai departe, în minte i se insinuară primele îndoieli: era absurd şi hazardat să se aventureze afară pe o astfel de furtună. Probabil că Scully ar fi folosit mai degrabă cuvântul „sinucigaş” - dar, dată fiind situaţia, nu prea aveau la îndemână alternative raţionale şi se părea că Scully avea totuși destulă încredere în Mulder ca să-l urmeze. Vedea cu propriii săi ochi dezastrul incredibil care putea lovi atolul dintr-o clipă în alta. Nu putea decât să spere că va fi demn de încrederea colegei sale.

Miriel Bremen se târa în urma lor, consternată, dar dornică să scape din faţa inevitabilului - în final, nu era chiar atât de hotărâtă să-şi dea viaţa pentru cauză, încât să renunţe de bună-voie la ultima şansă care i se oferea.

— Orice-ai crede, Mulder, îi ţipă Scully în ureche, dispozitivul Bright Anvil va fi detonat peste câteva minute! Dacă nu reușim să ne depărtăm suficient, vom fi prinşi în unda de şoc.

— Știu, Scully, știu!

Dar vântul îi acoperi cuvintele înainte de a ajunge la Scully. Se întoarse să privească încă o dată conturul sinuos al crestei întunecate din spatele

clădirii în formă de stup. Dispozitivul Bright Anvil era ascuns privirii, în partea opusă a insulei.

Pescarii începură să strige, dar cuvintele abia se distingeau în vuietul vântului. Acoperind vijelia, murmurul corului se amplifică, reverberând înspăimântător pe cerul încărcat.

Din cauza ploii dese, a semiîntunericului şi a rafalelor de nisip, abia puteau vedea. Mulder nu desluşea silueta navei acolo unde fusese ancorată. Pentru o clipă, se gândi îngrozit că pierduseră şi ultima şansă de a se îndepărta de lagună, că erau blocaţi pe atol, cu soarta pecetluită, lipsiţi până şi de relativa protecţie oferită de blocul de control al lui Bear Dooley.

Brusc, îşi dădu seama de ce ţipau pescarii. Doi dintre ei intraseră în apă, luptându-se să ajungă în apele mai adânci unde fusese împins de vânt *Lucky Dragon*.

Primul dintre pescari se prinse de balustradă şi se căţără pe corpul metalic al vasului, iar apoi sări pe punte. Îşi ajută tovarăşii să urce şi toţi trei începură să le facă semne celorlalţi să intre în apă.

Pe mal, Scully avu un moment de ezitare.

— Mulder...

— Vino, apa e bună! îi strigă acesta şi o trase după el, fără să-i pese de pantofii uzi care le îngreunau mersul. Nu te gândi că te uzi! Ai uitat că ai venit aici în vacanţă?

Ploaia îi udase deja până la piele şi nu avea rost să mai stea pe gânduri. Indiferent ce părere avea Scully despre existenţa duhurilor rămase în urma exploziei lui Sawtooth, Bright Anvil trebuia să explodeze dintr-o clipă în alta. Cu siguranţă că nu le rămânea mult timp.

Miriel continuă să tacă, dar intră în apă în urma lor şi după câteva clipe toţi trei se căţărară pe puntea navei de pescuit. Miriel ajunse prima, escaladând peretele alunecos cu agilitatea unei pisici.

Unul dintre pescari dădu fuga în cabină şi porni motoarele. Mulder simţi cum vibraţiile se propagă în carcasa navei, dar nu auzi decât un zgomot slab. În timp ce al doilea marinar ridică grăbit ancora ca să elibereze ambarcaţiunea, cel de-al treilea îi ajută pe Mulder şi Scully să se pună la adăpost.

Înainte ca Mulder să se poată asigura că Scully stătea sigură pe picioarele ei, motoarele puternice ale lui *Lucky Dragon* măriră turaţia şi nava se avântă drept spre inima uraganului, împrăştiind în jur un zid de

apă. Mulder își încleștă mâinile pe parapet, luptându-se alături de Scully și Miriel să nu fie măturat de pe punte.

Mulder se întoarse să privească spre insulă și îi strigă lui Scully:

— Acolo sus, Scully!

Îi făcu semn spre cerul brăzdat de fulgere.

— Ăsta nu-i un uragan obișnuit!

Norii sclipeau, vuiau și clocoteau, animaţi de o energie sinistră care le făcu părul măciucă. Mulder își privi ceasul. Dintr-un moment în altul trebuia să audă detunătura - dintr-o clipă în alta… și totul se va termina, într-un fel sau altul. Nava tăia valurile înspumate care acopereau crestele înșelătoare ale recifului, îndepărtându-se văzând cu ochii de atol. Pescarul de la timonă conducea nava pe o traiectorie sinuoasă, căutând culoarul cel mai sigur.

În cele din urmă ajunseră în larg, în ape mai adânci, de un albastru deschis, vizibil chiar și prin pâcla atmosferei saturate de furtună. Motoarele vuiră cu puteri reînnoite și *Lucky Dragon* țâșni înainte.

Mulder scrută apele, dar nu se vedea nici urmă de distrugătorul Marinei Militare. Nu observă decât o vâltoare alburie, care putea fi foarte bine un maelstrom secundar, provocat de uraganul propriu-zis… sau putea marca locul în care se scufundase nava uriașă.

Deodată, pe ţărmul îndepărtat al insulei izbucni o pală de lumină, urmată instantaneu de apariţia unui glob solar miniatural. Mingea de lumină incandescentă se ridică spre cer, înăbușind pentru o clipă vuietul uraganului…

— E Bright Anvil. Acoperă-ţi ochii!

— Deci, până la urmă a funcţionat, exclamă Miriel Bremen cu vocea gâtuită de stupoare, atât de încet, încât de-abia o auziră.

Nu schiţă niciun gest ca să-și protejeze ochii.

În mod straniu, explozia lui Bright Anvil păru să acţioneze ca un catalizator pentru cealaltă forţă care mocnea printre norii grei. După explozie, lumina bizară deveni de mii de ori mai puternică, ca un mănunchi de fulgere scăpate din înalturi.

O cometă strălucitoare plonjă în norul înfricoșător de familiar și totuși înspăimântător, care se înălţa ca o ciupercă deasupra insulei. Dar imaginea era distorsionată și suprarealistă… un amestec înnebunitor de cranii și chipuri, guri căscate într-un ţipăt, orbite arse - un șuvoi dezlănţuit, imposibil de oprit, care se năpustea asupra bulgărelui de

lumină ce marca explozia lui Bright Anvil.

Un val de foc mistuitor înghiţi explozia incomparabil mai mică, acoperind totul cu propria-i lumină orbitoare, supranaturală, şi îi absorbi energia. Deveni mai puternic, mai viu.

— Priveşte! arătă Scully spre ţărmul atolului care se topea văzând cu ochii.

Terorizaţi, pescarii măriră viteza, gonind cât mai departe, printre valurile clocotinde, la adăpost de mânia spiritelor răzbunătoare, drept în miezul taifunului.

Chiar şi de la distanţa aceea, Mulder desluşi o siluetă singuratică, stând dreaptă pe faleză.

— E Ryan! exclamă uluită Miriel.

Bărbatul orb stătea pe o canistră metalică - rezervorul cu cenuşă adus la bordul lui *Lucky Dragon* - şi îşi flutura braţele spre cer într-un gest de chemare. Lui Mulder îi aminti de mişcările făcute de agenţii de circulaţie.

Ryan Kamida îndruma apariţia orbitoare.

Asemenea unei fiinţe vii, conştiente, furnicarul şuierător de victime ale exploziei atomice mătură suprafaţa Atolului Enika. Unda radioactivă prefăcu în scrum jungla căreia îi trebuiseră patruzeci de ani ca să se regenereze şi urcă spre movila de corali care adăpostea clădirea de control.

— Vezi, Scully? întrebă Mulder consternat. Vezi?

Norul în formă de ciupercă îşi mări intensitatea luminoasă printr-o reacţie în lanţ a focului nuclear scăpat de sub control şi se năpusti în jos, de partea cealaltă a stâncii, cu o asemenea forţă, încât Mulder îşi acoperi ochii şi se dădu înapoi. Dezastrul căpăta proporţii inimaginabile, vaporizând coralii, transformând pietrele într-un şuvoi de lavă…

În timp ce *Lucky Dragon* îşi continua cursa spre larg, vâlvătaia răzbunătoare care se dezlănţuise pe atol atinse punctul critic - iar ţipetele care îţi îngheţau sângele în vine deveniră mai distincte, acoperind urletul vântului. Chipurile scheletice ale spectrelor străluceau ireal, amestecându-se într-un vârtej de lumini şi umbre. Deodată o altă voce se alătură celorlalte vaiete.

Mulder crezu că recunoaşte glasul lui Ryan Kamida, ţipătul lui triumfător din clipa în care îşi regăsise familia şi poporul, înlănţuiţi de o singură forţă primară, indestructibilă - o forţă a cărei misiune fusese în sfârşit îndeplinită.

Vâlvătaia se stinse, lăsând suprafaţa Atolului Enika pustie şi pârjolită, clocotind din cauza căldurii remanente şi absolut pustiită de viață. *Lucky Dragon* se avântă cu puteri noi în întâmpinarea uraganului dezlănţuit.

PATRUZECI ŞI UNU

Pacificul de Vest, localizare exactă necunoscută
Sâmbătă, înainte de prânz

Ceasul lui Mulder se oprise, însă agentul FBI bănuia că era mai degrabă din cauza umezelii şi a şocurilor, decât din vreun motiv paranormal. Nu-şi dădea seama cât era ceasul, dar simţea că era înainte de prânz. Căldura tropicală era deja înăbuşitoare, pârjolind fără milă puntea lui *Lucky Dragon*.

Nava de pescuit arăta ca şi cum ar fi scăpat din mâinile unor vandali. Fiecare centimetru din suprafaţa expusă era scorojit sau zgâriat, două geamuri fuseseră făcute ţăndări, câteva parapete zăceau îndoite, cabina părea devastată, cu podeaua acoperită de un talmeş-balmeş de obiecte disparate - dar, ca prin minune, ambarcaţiunea supravieţuise urgiei. Luptaseră câteva ore interminabile cu taifunul, încercând să ajungă cât mai departe de atol, şi până la urmă izbutiseră să scape din încleştarea furtunii şi să ajungă în apele binecuvântate în care navigau acum.

Lucky Dragon luase o cantitate serioasă de apă şi pescarii goleau cu rândul cala inundată a vasului, deşi Mulder bănuia că roboteau mai mult din nevoia de a se mişca, pentru că nava robustă nu era într-un pericol real.

Miriel Bremen şedea retrasă la pupa, melancolică şi îngândurată, ca o păpuşă stricată. Îşi pierduse ochelarii, poate în drum spre navă sau în timpul furtunii, iar acum clipea cu ochii miopi în lumina soarelui. Abia de scosese o vorbă. Scully încerca să o consoleze, înjghebând o conversaţie, dar militanta era vizibil şocată, copleşită de ceea ce văzuse.

Mulder stătea la soare pe punte, îmbrăcat cu sacoul şifonat, deşi căldura era aproape insuportabilă. Regreta că nu despachetase măcar una din cămăşile hawaiene, şortul sau - cel puţin - loţiunea de plajă. Acum le pierduse pe toate acestea. Pe punte apa stătea încă adunată în băltoace mici, care reflectau scânteind razele soarelui.

Într-o clipă de descurajare, îi trecu prin cap că poate nu vor fi salvaţi niciodată, că cineva va descoperi cine ştie când o navă-fantomă, ducând

cu ea șase schelete, cam ca Mary Celeste. Situaţia ar fi fost înfricoşător de ironică. Ar fi fost un final potrivit pentru această aventură bizară.

Îşi scoase carneţelul şi un stilou năclăit de apă care, după ce fu scuturat de câteva ori şi încercat pe o bucată de hârtie, reuşi să lase o dâră de cerneală apoasă. Mulder rezumă în câteva fraze tot ceea ce văzuse şi îşi contură ipoteza. Cel puţin eventualii salvatori vor găsi câteva informaţii, în caz că ei nu vor supravieţui.

Dacă vor reuși să ajungă la Washington D.C., își va dactilografia raportul complet, va întocmi un Dosar X detaliat - și, mai mult ca sigur, nu-l va crede nimeni. Totuşi, de data aceasta avea mai mulţi martori oculari, dovezi materiale, cadavre radioactive - ca să nu mai pună la socoteală experimentul nuclear secret. În momentul în care generalul de brigadă Bradoukis va afla că duhurile răzbunătoare de pe Enika nu mai reprezentau o ameninţare, poate va fi dispus să-l sprijine.

Scully se apropie de el și se apleacă să vadă cu ce se ocupa. Își legase părul la spate și pielea îi era deja trandafirie din cauza soarelui.

— Ar trebui să stai la umbră, Scully. Așa n-o să te bronzezi frumos.

Scully se lăsă pe vine.

— Ce scrii?

— Uită-te şi tu. Am uitat să cumpăr o vedere de pe Enika pentru Skinner şi m-am gândit să-mi îndrept neglijenţa. N-aş vrea să creadă că am uitat de el în timpul vacanţei noastre la Tropice.

Scully se încruntă.

— Nu-i aşa că tot mai eşti convins că toate astea au fost provocate de un roi de spectre în căutare de răzbunare pentru nişte teste nucleare efectuate cu patruzeci de ani în urmă?

Mulder o privi curios.

— Scully, ai văzut şi tu ce-am văzut şi eu.

— Mulder, am văzut o lumină puternică pe cer. Ai auzit ce-a spus Bear Dooley când s-a întrerupt curentul electric - spunea că, probabil, un alt guvern încearcă să facă acelaşi lucru pe care-l făceau ei, cu deosebirea că acela a declanşat o explozie în aer, folosindu-se drept acoperire de acelaşi uragan.

— Extraordinară coincidenţă, nu crezi?

— Mai degrabă cred în coincidenţe decât în explicaţii supranaturale la fenomene incredibile.

Mulder se mulţumi să clatine din cap, întrebându-se de ce, după toate

aventurile prin care trecuseră împreună şi toate dovezile pe care le văzuse, Scully se încăpăţâna să refuze evidenţa. Dar, de fapt, ea nu voia să creadă, aşa cum voia el.

— Ai reuşit să prinzi ceva pe radio?

— Nu, a fost avariat de furtună. Nu am reuşit să luăm legătura cu nimeni. Bateriile sunt ude.

Mulder scoase telefonul celular.

— O să mai încerc o dată la 911. Probabil că furtuna e pe cale să se termine.

Scully îl privi neîncrezătoare şi clătină din cap, văzându-l atât de optimist. Întinse braţul înroşit de soarele arzător şi arătă în direcţia întinderii nesfârşite de apă din jurul lor.

— Cine crezi că vine până aici?

— Păi, știu și eu, poate un alt roi de duhuri atomice, vreo navă rusească de spionaj… Nu poţi şti niciodată.

Continuă să apese pe butoane, transmiţând în eter semnal după semnal. Bazându-se pe codurile de acces stocate în memoria lui excelentă, ajutându-se cu alte câteva, știute de Scully, încercă să sune la fiecare număr de dispecerat, centrală federală şi militară pe care şi le aminteau.

După un răstimp, spre marea lui surprindere, cineva îi răspunse.

— Aţi sunat la staţia de urmărire şi testare a rachetelor din Insula Kwajalein.

Vocea era morocănoasă şi metalică.

— Acesta este un număr secret. Vă rugăm să eliberaţi linia.

Mulder ţâşni în sus, aproape scăpând telefonul din mână de uimire.

— Alo, alo?

— Repet, acesta este un număr secret…

— Sunt agentul federal Fox Mulder şi lansez un apel de urgenţă din… de undeva din Pacificul de Vest. Nu cunosc poziţia exactă. Bănuiesc că suntem undeva în apropiere de Insulele Marshall - mă rog, acolo eram.

— Solicitaţi ajutor? se interesă vocea gravă. Nu trebuia să intraţi pe linia asta. Vă rog să încercaţi numerele corespunzătoare.

Mulder exclamă exasperat:

— Atunci trimiteţi pe cineva să ne aresteze pentru că am sunat la numărul dumneavoastră! Lucrez la Biroul Federal de Investigaţii şi avem mare nevoie de ajutor. Suntem şase persoane care abia am supravieţuit

taifunului - pe Atolul Enika este posibil să fie răniţi şi morţi. Probabil că un grup de cercetători şi un distrugător al Marinei, *Dallas*, au avut mult de suferit de pe urma furtunii. Avem nevoie urgentă de ajutor. Vă rog, răspundeţi-mi.

Ridică privirea. Ochii lui Scully străluceau de bucurie.

— Kwajalein, ne puteţi localiza după semnal?

— Suntem o staţie de urmărire, agent Mulder. Bineînţeles că vă putem localiza. Vom trimite un crucişător de îndată ce vom putea.

Mulder zâmbi larg şi strânse mâna întinsă de Scully în chip de felicitare. Apoi începu să scruteze nerăbdător întinsul oceanului, ca şi cum nava salvatoare ar fi putut să apară dintr-o clipă în alta.

Deodată, privi lung telefonul pe care-l strângea încă în mână.

— Crezi că ar fi trebuit să sun cu taxă inversă?

PATRUZECI ŞI DOI

Sediul general al FBI, Washington, D.C.
Marţi, 2.06 p.m.

Clădirea sediului general al FBI din Washington, D.C. Era o monstruozitate din beton şi sticlă, considerată în urmă cu câteva decenii drept o construcţie reprezentativă pentru curentul „artei moderne". Pentru că adăpostea Biroul Federal de Investigaţii, clădirea respingătoare fusese poreclită Puzzle Palace[5].

Dana Scully şedea în biroul ei mic, în faţa terminalului calculatorului, smulgându-şi din când în când câte o bucăţică de piele arsă de soare. Era fericită că se afla din nou la Washington - cel puţin pentru o vreme. Nu-şi făcea iluzii că va petrece prea mult timp acasă, aşa că profita de fiecare clipă liberă ca să termine raportul pe care trebuia să-l înainteze directorului-adjunct.

Gesturile de rutină, sortarea notiţelor, o ajutau de obicei să-şi limpezească mintea, să cearnă întrebările şi să-şi formuleze explicaţiile, înlăturând incertitudinile supărătoare.

Luă o gură de cafea - cu frişcă, fără zahăr - savurând aroma proaspătă - era prima cafea ca lumea pe care o gusta după multe zile de abstinenţă. Îşi răsfoi însemnările, parcurse atentă o foaie, mai verifică o dată un comunicat de presă, iar apoi se întoarse la maşina de scris.

Marina Militară a SUA a comunicat că un distrugător din clasa Spruance - USS Dallas - s-a scufundat datorită taifunului neaşteptat de puternic care s-a abătut asupra Insulelor Marshall în zorii zilei de sâmbătă. Au pierit toţi membrii echipajului. Potrivit Institutului Naţional de Meteorologie, acest taifun a fost unul dintre cele mai puternice, atât din punctul de vedere al direcţiei neobişnuite şi imprevizibile de deplasare, cât şi al intensităţii extraordinar de mari, în special în vecinătatea Atolului Enika. Meteorologii care au analizat imaginile luate din satelit în momentul în care taifunul a lovit atolul nu pot explica deocamdată comportamentul neobişnuit al acestuia.

Echipele de salvare sosite pe Atolul Enika la apelul agentului Mulder

---

[5] Palatul Enigmelor (n.tr.).

nu au găsit niciun supravieţuitor dintre membrii echipei de cercetători implicaţi în experimentul Bright Anvil. Clădirea de control consolidată a fost smulsă din temelii, aşa cum se vede şi în fotografiile, alăturate. Nu a fost recuperat niciun cadavru, lucru deloc surprinzător - potrivit unor surse din cadrul Marinei Militare - avându-se în vedere amploarea taifunului.

Privi ecranul computerului şi clătină din cap.

Cercetătorii de la Centrul de Cercetări Nucleare Teller sunt profund marcaţi de dezastru. Până în prezent nu a mai fost înregistrată o asemenea pierdere de vieţi omenești. Singurul incident asemănător a fost înregistrat în anul 1978, când un avion de gabarit redus s-a prăbușii în apropierea poligonului de încercări din Nevada.

În mod cu totul surprinzător, reprezentanta Departamentului Energiei de la Centrul de Cercetări Teller, Rosabeth Carrera, a dat publicității un comunicat de presă în care se afirmă că echipa de cercetători de pe Atolul Enika efectua „o prospecţiune, hidrologică a curenţilor oceanici din preajma recifului". Din informaţiile pe care le deţin personal, reiese că această afirmaţie este absolut falsă. Părerea mea este că aceste explicaţii trebuie privite cu rezerve serioase.

Mai luă o gură de cafea şi reciti ceea ce scrisese, ea însăşi surprinsă de scepticismul ce răzbătea din text la adresa versiunii oficiale. Nu asta ar fi dorit să audă comisia de examinare. Însă Scully ştia multe despre dispozitivul Bright Anvil şi despre experiment, chiar dacă unii doreau să muşamalizeze lucrurile. Nu putea scrie altceva în raport.

Răsfoi încă o dată notiţele şi începu din nou să scrie.

* * *

Directorul-adjunct Skinner dădu uşa de perete şi se opri în prag.

— Intră, agent Mulder.

— Mulţumesc, domnule.

Mulder intră în cameră şi-şi aşeză servieta pe birou. Din fotografiile înrămate de pe peretele, preşedintele şi procurorul general îl priveau impasibili.

De încăperea aceasta îl legau multe amintiri neplăcute. Fusese chemat de nenumărate ori să dea explicaţii pentru faptul că îşi băgase nasul în probleme pe care mulţi preferau să le ţină sub tăcere. Skinner se

pomenise de multe ori în situaţii jenante, prins la mijloc între un Mulder încăpăţânat şi trăgătorii de sfori care refuzau să-şi decline identitatea.

Skinner închise uşa după el. Îşi scoase ochelarii şi începu să le şteargă lentilele cu batista. Pe capul pleşuv străluceau broboane de sudoare. Mulder observă că în cameră era zăpuşeală.

— Iar nu funcţionează aerul condiţionat, zise Skinner pe un ton jovial. Nu te-ai bronzat prea mult în călătoriile dumitale, agent Mulder - mai întâi în California, apoi în New Mexico şi în Mările Sudului.

— Am fost în misiune, domnule. Nu am avut timp să stau la soare. Cel puţin nu în timpul taifunului.

Skinner îşi coborî privirea pe notiţele scrise de mână, rupte din agenda udă de ploaie a lui Mulder. Acesta promisese să le bată la maşină când va avea câteva clipe de răgaz, dar acum directorul-adjunct ţinea colile mototolite între degete, privindu-le cu vădit dezgust.

— Nu te obosi să le dai o formă oficială, agent Mulder. Nu le pot prezenta superiorilor mei.

— Atunci le voi rescrie pentru mine. Şi le voi include într-un Dosar X.

— Desigur, e la latitudinea dumitale, însă după părerea mea este o pierdere de timp.

— Cum puteţi spune asta, domnule? Am văzut cu ochii mei ce s-a petrecut.

Skinner îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Îţi dai seama că nu ai nicio dovadă? Nici Marina şi nici Centrul de Cercetări Teller nu acceptă explicaţia dumitale. Ca de obicei, mi-ai înmânat un raport ticsit de speculaţii fanteziste, care nu dovedesc altceva decât că ai un talent incredibil de a da explicaţii supranaturale unor evenimente care pot fi motivate foarte bine prin fapte raţionale.

— Poate că nu toate pot fi explicate logic.

— De obicei, Scully reuşeşte să ne dea explicaţii raţionale.

— Scully are părerile ei şi, cu toate că o respect ca agent FBI şi colegă de serviciu, nu sunt întotdeauna de acord cu concluziile ei.

Skinner se aşeză la birou iritat, neştiind cum să procedeze cu subordonatul recalcitrant.

— Nici ea nu este întotdeauna de acord cu dumneata. Dar totuşi reuşiţi să colaboraţi.

Mulder se foi pe scaunul incomod.

— Bănuiesc că aţi luat legătura cu generalul Bradoukis de la Pentagon.

Dânsul poate confirma cele scrise de mine în raport. Ştie de existenţa proiectului Bright Anvil. Ştie de duhuri. Ne-a trimis acolo pentru că se temea pentru viața lui.

Skinner îl săgetă cu privirea. Soarele se reflecta în lentilele ochelarilor, ascunzându-i ochii.

— Generalul Bradoukis a fost transferat. Nu mai poate fi contactat la Pentagon şi nu se ştie unde lucrează în prezent. Bănuiesc că participă la un nou experiment.

— Ce coincidenţă extraordinară. Nu vi se pare cam ciudat, ţinând seama că este unica oficialitate implicată în afacerea asta? Când a luat legătura cu dumneavoastră pentru deplasarea noastră nu v-a dat amănunte?

Skinner se încruntă.

— Am primit un telefon de la Pentagon, Mulder, însă bărbatul a refuzat să-și spună numele. Totuşi, cunoştea codul secret. Când Pentagonul mi-a cerut să aprob deplasarea voastră m-am conformat. Nu cunosc niciun general Bradoukis.

— Ciudat. El afirmă că vă cunoaşte.

— Nu cunosc niciun general Bradoukis, repetă Skinner apăsat.

— Evident.

— Apropo de testul ăsta nuclear de care-mi tot vorbeşti, Bright Anvil. Nu vreau să citesc niciun cuvânt despre el în raportul oficial. Experimentele nucleare la suprafaţă au fost interzise încă din 1963.

— Ştiu și eu la fel de bine ca și dumneavoastră. Dar se pare că nu le-a spus nimeni și cercetătorilor care au lucrat la programul Bright Anvil.

— Înainte de a te chema la mine în dimineaţa asta, am făcut nişte săpături. Am vorbit cu domnişoara Rosabeth Carrera în persoană, care m-a informat că nu există nicio referinţă oficială la programul Bright Anvil. Toţi cei cu care am stat de vorbă neagă până și posibilitatea existenţei unui test nuclear sau a unei bombe atomice care să nu producă precipitaţii radioactive. Mi s-a spus că, ştiinţific vorbind, este imposibil.

Skinner dădu din cap, mulţumit de propria-i tiradă.

— Da, aşa am auzit și eu. Vreţi să cred că doctorul Emil Gregory, unul din cei mai renumiţi cercetători în domeniul armelor nucleare din ţara asta, se ocupa de un program de cercetare a curenţilor oceanici din jurul Insulelor Marshall? Aşa se spune în versiunea oficială.

— Asta nu mă priveşte pe mine, Mulder.

Mulder se ridică de pe scaun.

— Ceea ce vreau să ştiu eu, domnule director, este ce s-a întâmplat cu Miriel Bremen. Nu am mai văzut-o de când am fost salvaţi. Ne-am despărţit când am fost urcaţi în avionul ce ne-a adus înapoi în State. Telefonul de acasă a fost decuplat şi o asistentă de la spitalul la care am fost examinaţi spune că a plecat însoţită de doi bărbaţi în uniforme militare. Miriel ar putea confirma varianta noastră.

— Mulder, doamna doctor Bremen a acceptat să participe la continuarea unui program început de doctorul Gregory. Dat fiind că este singura supravieţuitoare dintre cercetătorii care au lucrat la acest experiment, a fost de acord să coopereze cu Departamentul Energiei, ca să nu se irosească în zadar munca doctorului Gregory.

— Nu va accepta aşa ceva niciodată.

— A şi acceptat.

— Pot vorbi cu ea? Aş vrea să-mi confirme personal.

— Mă tem că este imposibil, Mulder. A fost izolată. Şefii ei sunt nerăbdători să înceapă lucrul la program şi nu vor să fie distrasă de la muncă.

— Cu alte cuvinte, este reţinută împotriva voinţei ei şi obligată să lucreze la ceva pentru care a jurat să nu mai mişte un deget.

— Te referi la studierea curenţilor oceanici? Mulder, iar devii paranoic.

— Credeţi? Ştiu că Miriel a fost învinuită în mai multe rânduri de acte de sabotaj, intrare neautorizată, chiar tentativă de omor. Sunt sigur că a putut fi convinsă uşor să coopereze în schimbul retragerii acestor acuzaţii.

— Asta nu mă priveşte pe mine, Mulder.

— Chiar nu vă pasă?

Mulder se ridică şi-şi sprijini mâinile de biroul lui Skinner. Nu ştia nici el la ce răspuns se aşteptase.

Skinner ridică din umeri.

— Mulder, dumneata eşti singurul care nu acceptă varianta oficială.

Mulder întinse mâna după notiţe, ştiind că nu avea niciun rost să i le lase lui Skinner.

— Se pare că asta-i marea mea problemă, spuse el şi părăsi încăperea.

* * *

După ce măsură camera în lung şi în lat câteva clipe, Scully se aşeză

din nou în faţa computerului. Îşi dezmorţi degetele şi se apucă să dactilografieze.

Evenimentele la care am fost martoră după ce am părăsit Atolul Enika la bordul pescadorului Lucky Dragon pot fi explicate cel mai convingător prin detonarea în aer a unei bombe nucleare de către un alt guvern cu identitate necunoscută. Nu trebuie pierdut din vedere că vizibilitatea a fost mult scăzută de aversele de ploaie, vânt și atmosfera încărcată de furtună.

Pe baza observaţiilor personale, pot afirma că detonarea dispozitivului experimental Bright Anvil s-a produs aproximativ în jurul orei programate, însă nu sunt în măsură să apreciez magnitudinea sau eficienţa bombei, presupusă a nu provoca precipitaţii radioactive.

Totuși, conform rapoartelor întocmite de echipa de salvare, radioactivitatea măsurată pe insulă se încadrează în limitele normale. Această informaţie nu a fost confirmată.

Acum urma partea cea mai dificilă a raportului.

În ceea ce priveşte moartea bizară a altor două persoane implicate în Proiectul Bright Anvil, doctorul Emil Gregory și Nancy Scheck, director administrativ în cadrul Departamentului Energiei, explicaţiile sunt foarte vagi. Moartea doctorului Gregory și a doamnei Scheck pot fi atribuite unui accident nuclear de foarte scurtă durată, dar de intensitate mare, provocat de un dispozitiv neidentificat, pus la punct în cadrul programului experimental.

Pe birou stăteau întinse fotografiile sinistre, alb-negru, ale victimelor calcinate, ca nişte sperietori de ciori. Sub fotografii, în nişte dosare din plastic transparent, se aflau concluziile autopsiilor.

Nu a fost confirmată posibila legătură cu trei cazuri similare de deces cauzat de contactul cu o sursă extraordinară de căldură și expunere la un nivel foarte ridicat de radiaţii - Oscar McCarron, un fermier din Alamogordo, New Mexico, și căpitanii Mesta și Louis, surprinși în buncărul de control al unei rachete Minuteman III de la Baza Forţelor Aeriene Vanderberg. Similaritatea împrejurărilor conduce la ideea unei legături între aceste evenimente, dar nu s-a găsit nicio explicaţie privind cauza accidentelor nucleare distrugătoare, originea și tipul

echipamentelor implicate sau mijlocul cu care ar fi putut fi transportate în locurile respective.

Scully privi nemulţumită cuvintele de pe ecranul computerului. Reciti de câteva ori ceea ce scrisese, dar nu găsi nimic de adăugat. Tot nu era mulţumită de logica explicaţiei, dar hotărî că era suficient.

Introduse textul în memoria calculatorului, apoi scoase o copie pentru şefii ei. Era suficient ca să închidă deocamdată dosarul.

Închise computerul şi ieşi din birou.